CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

• un dialog neobişnuit •

Volumul I

NEALE DONALD WALSCH

EDITURA FOR YOU

NEALE DONALD WALSCH

CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

• un dialog neobişnuit •

Volumul I

Traducere
MONICA VIŞAN
SIMONA COLOMIEȚ

Editura For You

Alte cărți de Neale Donald Walsch care vor fi editate de către **Editura For You**:

PRIETENIE CU DUMNEZEU
ÎMPREUNĂ CU DUMNEZEU

Toate notele de subsol aparțin traducătoarelor.

Introducere

Sunteţi pe punctul de a trăi o experienţă extraordinară. Sunteţi pe punctul de a avea o conversaţie cu Dumnezeu. Da, da, ştiu ... Aşa ceva nu e posibil. Credeţi, probabil, (sau aţi fost învăţaţi să credeţi) că *aşa ceva nu este posibil.* Putem să ne adresăm lui Dumnezeu, desigur, dar nu putem vorbi *cu* Dumnezeu.

Vreau să spun că Dumnezeu nu ne *va răspunde,* nu-i aşa? Cel puţin, nu sub forma unei conversaţii obişnuite, de fiecare zi.

Aşa gândeam şi eu. Atunci mi s-a revelat această carte. Chiar asta vreau să spun. Această carte nu a fost scrisă *de către* mine, mi s-a revelat. Şi, când o veţi citi, vi se va revela şi vouă, *pentru că tuturor ni se arată adevărul pe care suntem pregătiţi să-l aflăm.*

Probabil că viaţa mea ar fi fost mult mai uşoară, dacă aş fi păstrat totul pentru mine. Dar nu acesta a fost motivul pentru care am avut o asemenea revelaţie. Şi oricare ar fi neplăcerile pe care această carte mi le-ar putea provoca (să fie considerată o blasfemie, un fals, sau eu să fiu numit un ipocrit pentru că nu am trăit aceste adevăruri în trecut sau - poate mai rău - un om sfânt) acum nimic nu mă mai poate opri din drum. Şi nici nu vreau să mă opresc. Am avut mai multe ocazii să mă dau la o parte, dar nu le-am urmat.

Am decis să-mi urmez mai degrabă instinctul, decât să fac ce-mi spuneau oamenii din jur. Acest instinct îmi spune că nu este vorba de o prostie, de o lucrare a unei imaginaţii frustrate din punct de vedere spiritual sau, pur şi simplu, o posibilitate de justificare pentru un om care caută o dezvinovăţire pentru o viaţă prost trăită.

Da, m-am gândit la toate acestea. Am dat cartea câtorva oameni s-o citească sub formă de manuscris.

Toţi au fost impresionaţi.

Şi toţi au plâns. Şi toţi s-au veselit de bucuria şi de umorul din ea. Şi au spus că vieţile lor s-au schimbat. Că au fost uluiţi. Că li s-a dat putere. Mulţi au spus că s-a schimbat ceva în ei.

Şi atunci am ştiut că această carte este pentru toată lumea, că *trebuia* să fie publicată, pentru că este un dar minunat pentru toţi cei care vor cu adevărat un răspuns şi cărora cu adevărat le pasă când pun întrebări; pentru toţi cei care au pornit în căutarea adevărului cu inimă sinceră, cu dor în suflet şi minte deschisă. Deci, este *pentru noi toţi.*

Această carte adresează în totalitate întrebările pe care ni le-am pus cu toţii despre viaţă şi dragoste, scop şi menire, oameni şi legături, bine şi rău, vină şi păcat, iertare şi mântuire, drumul spre Dumnezeu şi drumul spre iad ... *totul.*

Se discută aici în mod direct despre sex, putere, bani, copii, căsătorie, divorţ, viaţă, muncă, sănătate, viaţa de dincolo, de dinainte ... *totul.*

Se analizează războiul şi pacea, cunoaşterea şi necunoaşterea, a da şi a primi, bucuria şi tristeţea.

Se aruncă o privire asupra concretului şi abstractului, vizibilului şi invizibilului, adevărului şi neadevărului.

S-ar putea spune că această carte reprezintă „cele mai recente cuvinte ale lui Dumnezeu", deşi unora le-ar veni cam greu să creadă aceasta, mai ales dacă se gândesc că Dumnezeu nu a mai vorbit de 2000 de ani, sau că, dacă *a continuat* să comunice cu cineva, aceştia au fost sfinţii, vindecătorii, sau cei care stau în meditaţie de 30 de ani, sau sunt buni de 20, sau sunt cel puţin cumsecade de 10 (eu neincluzându-mă în nici una dintre aceste categorii).

Adevărul este că Dumnezeu vorbeşte cu toată lumea. Cu cei buni şi cu cei răi. Cu sfântul şi cu ticălosul. Şi, desigur, cu noi toţi. De exemplu, cu tine. Dumnezeu a venit la tine pe multe căi în timpul vieţii tale şi aceasta este una dintre ele.

De câte ori ai auzit vechea zicală: *când elevul este pregătit, profesorul apare?* Această carte este profesorul nostru.

Eu am ştiut că vorbeam cu Dumnezeu la scurtă vreme după ce această carte mi s-a revelat. Că vorbeam direct, personal şi incontestabil. Că Dumnezeu îmi răspundea la întrebări în măsura în care eu eram în stare să înţeleg. Adică, mi se răspundea într-un mod şi cu nişte cuvinte pe care Dumnezeu ştia că le voi înţelege.

Din această cauză, răspunsurile sunt exprimate în stil familiar şi conţin referinţe la materiale pe care le-am adunat din alte surse şi din experienţe anterioare de viaţă.

Acum știu că tot ceea ce mi s-a întâmplat în viață *mi-a venit de la Dumnezeu,* că totul este adunat într-un răspuns minunat, complet, *la fiecare întrebare pe care mi-am pus-o vreodată.*

În timp ce aveam această revelație, mi-am dat seama că se naște o carte, o carte care trebuie publicată. Într-adevăr, în timpul ultimei părți a dialogului (în februarie 1993) mi s-a spus în mod clar că urmau să se nască *trei* cărți și că:

1. Prima se va ocupa în special de probleme personale, cu accentul pe șansele și situațiile din viața individului;
2. A doua va trata subiecte globale din viața geopolitică și metafizică a planetei, dificultățile pe care omenirea le întâmpină;
3. A treia se va ocupa de adevărurile universale de cel mai înalt grad și de dificultățile și șansele pe care le are sufletul.

Aceasta este prima din cele trei cărți, terminată în februarie 1993. Trebuie să explic faptul că, pe măsură ce transcriam dialogul, subliniam și încercuiam cuvintele și propozițiile care-mi veneau accentuate în mod special - ca și cum Dumnezeu le-ar fi rostit cu o voce foarte puternică - iar la tipar acestea au fost scrise cu litere italice.

Sunt obligat să recunosc acum că - după ce am citit și recitit înțelepciunea cuprinsă aici - mă simt profund rușinat de propria mea viață care a fost marcată de repetate greșeli, de nelegiuiri, de comportări rușinoase, de alegeri și hotărâri pe care sunt sigur că alții le consideră vătămătoare și de neiertat.

Deși am profunde remușcări pentru că am învățat provocând altora durere, sunt extraordinar de recunoscător pentru tot ceea ce am învățat și mai am *încă* de învățat mulțumită oamenilor din viața mea. Le cer tuturor scuze pentru încetineala cu care am învățat.

Totuși, sunt încurajat de Dumnezeu să mă iert pe mine însumi pentru eșecurile mele și să nu trăiesc în frică și vină, ci să mă străduiesc în permanență - să continui să mă străduiesc - pentru a trăi experiența unei viziuni mai înalte.

Știu că acest lucru îl dorește Dumnezeu de la noi toți.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Crăciun

1

În primăvara anului 1992, de Paşte dacă nu mă înşel, în viaţa mea s-a întâmplat un fenomen extraordinar.

Dumnezeu a început să vă vorbească.

Prin mine.

Să vă explic.

În acea perioadă eram foarte nefericit în plan personal, profesional şi emoţional şi simţeam că viaţa mea era un eşec la toate nivelurile. Întrucât eram obişnuit de ani de zile să-mi scriu gândurile sub formă de scrisori (pe care de obicei nu le expediam niciodată), mi-am luat caietul meu galben şi am început să-mi revărs sentimentele.

De data asta, în loc să adresez scrisoarea unei alte persoane pe care mi-o imaginam că mă chinuieşte, m-am gândit să mă duc direct la sursă; direct la cel care ne chinuieşte cel mai tare.

M-am hotărât să-I scriu o scrisoare lui Dumnezeu.

A fost o scrisoare plină de pasiune, ciudă, confuzii, răstălmăciri şi condamnări. O *grămadă* de întrebări furibunde.

De ce nu îmi mergea bine în viaţă? Ce trebuia *să fac* pentru asta? De ce nu puteam fi fericit în relaţiile pe care le aveam? Oare banii or să mă ocolească întotdeauna? În cele din urmă - şi cea mai puternică întrebare - *ce am făcut ca să merit o viaţă de luptă continuă?*

Spre surpriza mea, pe când mâzgăleam ultima întrebare amară şi fără de răspuns şi mă pregăteam să arunc stiloul, mâna mi-a rămas poziţionate pe hârtie, ţinută parcă de o forţă invizibilă. Brusc, stiloul a început *să se mişte singur.* Nu aveam habar despre ce urma să scriu, dar se forma o idee şi m-am decis să o urmez. A apărut...

Chiar vrei să primeşti răspuns la toate aceste întrebări, sau doar ai scris ce ai pe suflet?

Am clipit... şi în minte mi-a apărut un răspuns.

L-am scris şi pe acesta.

Şi una şi alta. Sigur că scriu ce am pe suflet dar, dacă aceste întrebări au un răspuns, să fiu al naibii dacă nu vreau să-l aud!

Eşti al „naibii" în multe privinţe. N-ar fi mai bine să fii „al lui *Dumnezeu"?*

Şi am scris: Adică ce vrei să spui?

Fără să-mi dau seama, începusem o conversaţie ... şi ideea nu este că scriam, ci *că mi se dicta.*

Această dictare a continuat vreme de trei ani, timp în care habar nu aveam încotro mă îndreptam. Răspunsurile la întrebările pe care le scriam pe hârtie nu-mi veneau niciodată până când întrebarea nu era scrisă complet şi până nu *îmi goleam capul de gânduri.* Adesea, răspunsurile apăreau mai repede decât puteam eu să scriu şi trebuia să mâzgălesc ca să ţin pasul. Când mintea îmi devenea confuză sau pierdeam speranţa că acele cuvinte proveneau de undeva anume, puneam stiloul jos şi mă îndepărtam de dialog până când mă simţeam din nou inspirat - îmi pare rău, acesta este singurul cuvânt care se potriveşte cu adevărat - să mă întorc la caietul meu galben şi să încep să scriu din nou.

Aceste conversaţii continuă încă. Şi mult din ele se află pe paginile care urmează... pagini care conţin un dialog uluitor în care nu am crezut la început, pe care apoi l-am considerat a avea valoare personală, dar care înţeleg acum că este mesaj pentru mulţi şi nu numai pentru mine. Este pentru tine şi pentru toţi ceilalţi cărora le-a parvenit acest material.

Şi asta pentru că întrebările mele sunt şi întrebările tale.

Vreau ca tu să intri în acest dialog cât de repede poţi, deoarece ceea ce contează aici nu este povestea *mea,* ci a *ta.* Povestea vieţii *tale* te-a adus aici. Acest material este relevant pentru experienţa *ta* personală. Altfel n-ai fi acum aici.

Deci, să începem dialogul cu o întrebare pe care eu o pun de foarte multă vreme:

Cum vorbeşte Dumnezeu şi cui?

Când am pus această întrebare, uite ce răspuns am primit:

Eu vorbesc cu toată lumea. Tot timpul. Întrebarea nu este, cu cine vorbesc; întrebarea este, cine Mă ascultă.

Intrigat, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea mai multe detalii.

Iată ce a spus Dumnezeu:

În primul rând, să schimbăm cuvântul *a vorbi* cu a *comunica*. Este un cuvânt mai bun, mai plin, mai potrivit. Când încercăm să vorbim unul cu celălalt - Eu cu tine, tu cu Mine - suntem imediat constrânşi de incredibila limitare a cuvintelor. Din acest motiv, Eu nu comunic numai prin cuvinte. De fapt, o fac rareori. Cea mai obişnuită formă prin care Eu comunic o reprezintă *sentimentele*.

Sentimentul este limbajul sufletului.

Dacă vrei să ştii ce adevăr găseşti tu într-o anumită situaţie, gândeşte-te ce *simţi* faţă de ea. Sentimentele sunt uneori greu de descoperit - şi adesea chiar şi mai greu de recunoscut. Cu toate acestea, cele mai ascunse şi mai profunde sentimente reprezintă cel mai mare adevăr.

Secretul este să ajungi la aceste sentimente.

Am să-ţi arăt cum. Iarăşi. Dacă vrei.

I-am spus lui Dumnezeu că vroiam cu adevărat, dar că, în acest moment, dorinţa mea cea mai mare era să primesc un răspuns complet şi detaliat la prima mea întrebare. Iată ce mi-a spus Dumnezeu:

Eu comunic şi prin *gând*. Gândul şi sentimentele nu sunt acelaşi lucru, deşi ele pot apărea în acelaşi timp. Când comunic prin gând, folosesc adesea imagini vizuale. Din acest motiv, gândurile sunt mai eficiente ca unelte de comunicare decât cuvintele simple.

Pe lângă sentimente şi gânduri, folosesc ca un important mijloc de comunicare vehiculul *experienţei*. Şi în cele din urmă, când nu reuşesc prin sentimente, gânduri şi experienţă, folosesc *cuvinte*. Cuvintele sunt cu adevărat mijlocul de comunicare cel mai puţin eficient. Ele sunt cele mai expuse la interpretări greşite şi cel mai adesea prost înţelese.

De ce? Deoarece cuvintele sunt, pur şi simplu, *sunete* rostite care *înlocuiesc* sentimentele, gândurile şi experienţa. Ele sunt simboluri, semne, embleme. Ele nu sunt Adevăr. Ele nu sunt realitatea.

Cuvintele pot să te ajute să înţelegi ceva. Experienţa îţi permite

să știi. Și totuși, există anumite lucruri pe care nu le poți trăi ca experiență. Așa că v-am dat celelalte unelte de cunoaștere. Acestea se numesc sentimente. Și, de asemenea, gânduri.

Suprema ironie este că voi ați dat atât de mare importanță Cuvântului lui Dumnezeu și atât de puțină experienței.

De fapt, ați minimalizat atât de tare valoarea experienței încât, atunci când trăiți o *experiență* legată de Dumnezeu și care diferă de ceea ce *ați auzit* despre Dumnezeu, în mod automat *abandonați experiența și luați de bune cuvintele,* când ar trebui să fie exact invers.

Experiența și sentimentele voastre reprezintă ceea ce voi știți faptic și intuitiv despre acel lucru. Cuvintele încearcă doar *să simbolizeze* ceea ce știți și adesea pot să producă *confuzie.*

Acestea sunt deci uneltele cu care Eu comunic; totuși, ele nu sunt metode, pentru că nu toate sentimentele, nu toate gândurile, nu toată experiența și nu toate cuvintele sunt de la Mine.

Multe cuvinte au fost rostite în numele Meu. Multe gânduri și multe sentimente au fost sponsorizate de cauze care nu erau creația Mea directă. Multe experiențe rezultă din toate acestea.

Problema este una de discernământ. Dificultatea constă în a face diferența între mesajele de la Dumnezeu și datele venite din alte surse. Diferențierea se face simplu, aplicând o regulă de bază:

Mie Îmi aparțin Gândul vostru cel mai Înalt, Cuvântul vostru cel mai Clar, Sentimentul vostru cel mai Măreț. Orice altceva de mai mică valoare provine din altă sursă.

Acum, sarcina de diferențiere devine ușoară și ar trebui să nu fie greu nici măcar pentru un începător să-și dea seama ce înseamnă cel mai Înalt, cel mai Clar și cel mai Măreț.

Îți voi da totuși aceste îndrumări:

Cel mai Înalt Gând este întotdeauna acel gând care conține bucurie. Cele mai Clare Cuvinte sunt acele cuvinte care conțin adevărul. Cel mai Măreț sentiment este acel sentiment pe care-l numiți dragoste.

Bucurie, adevăr, dragoste.

Acestea trei sunt surori și una te duce întotdeauna la cealaltă. Nu contează ordinea în care sunt așezate.

Acum, după ce am stabilit care mesaje sunt ale Mele și care vin din altă sursă, singura problemă care rămâne este dacă mesajele Mele

vor fi luate în seamă.

Majoritatea mesajelor Mele nu sunt luate în seamă. Unele, pentru că par prea bune ca să fie adevărate. Altele, pentru că par prea grele pentru ca să fie urmate. Multe, pentru că sunt, pur şi simplu, înţelese greşit. Majoritatea, pentru că nu sunt primite.

Cel mai puternic mesager al Meu este experienţa, dar până şi pe acesta îl ignoraţi. Îi ignoraţi *în special* pe acesta.

Lumea voastră n-ar arăta aşa cum arată acum dacă aţi fi dat, pur şi simplu, ascultare propriei voastre experienţe. Rezultatul faptului că *nu* aţi dat ascultare experienţei este că o retrăiţi iarăşi şi iarăşi. Asta, pentru ca planul Meu să nu fie contracarat şi voinţa Mea să nu fie ignorată. *Veţi primi* mesajul. Mai devreme sau mai târziu.

Nu vă voi forţa totuşi. Nu vă voi sili niciodată. V-am dat liber arbitru - puterea de a face ce consideraţi voi că e mai bine şi nu o să vi-l iau niciodată înapoi.

Aşa că voi continua să vă trimit, iarăşi şi iarăşi, aceleaşi mesaje în decursul mileniilor şi către oricare colţ pe care-l veţi ocupa în univers. Vă voi trimite mesajele Mele la nesfârşit, până când le veţi primi şi le veţi asimila, considerându-le ale voastre înşivă.

Mesajele Mele vor veni în sute de forme, în mii de momente, pe parcursul a milioane de ani. Nu puteţi să nu le primiţi, dacă ascultaţi cu adevărat. Nu le puteţi ignora dacă le-aţi auzit cu adevărat. Astfel, comunicarea noastră va începe cu seriozitate. Asta, deoarece în trecut doar v-aţi *adresat* Mie, v-aţi rugat Mie, aţi intervenit la Mine în favoarea cuiva, M-aţi implorat şi uite că, acum, Eu pot să vă *răspund,* aşa cum o fac aici.

De unde ştiu eu că această comunicare este de la Dumnezeu? De unde ştiu că nu este propria mea imaginaţie?

Care ar fi diferenţă? Nu-ţi dai seama că aş putea acţiona la fel de uşor prin imaginaţia ta, ca şi prin orice alt mod? Ţi-aş aduce *exact* gândurile, cuvintele sau sentimentele corecte în orice moment, potrivite perfect cu scopul din clipa aceea, folosind una sau mai multe modalităţi.

Vei şti că aceste cuvinte sunt de la Mine pentru că tu, de la tine putere, nu ai vorbit niciodată aşa de clar. Dacă ai fi discutat atât de clar despre aceste întrebări, nu le-ai mai fi pus.

Cu cine comunică Dumnezeu? Cu oameni speciali? În momente speciale?

Toți oamenii sunt speciali şi toate momentele sunt deosebite.

Nu există nici o persoană sau nici un moment mai special decât celălalt. Mulți oameni cred că Dumnezeu comunică în moduri deosebite şi numai cu oameni deosebiți. Aceasta îndepărtează masa de oameni de la responsabilitatea de a auzi mesajul Meu, cu atât mai puțin de a-l *primi* (ceea ce este cu totul altceva) şi le permite să ia de bun cuvântul altcuiva în orice privință.

Nu *trebuie* să Mă ascultați, pentru că ați decis deja că alții M-au ascultat în legătură cu orice subiect şi voi trebuie să-i ascultați pe *ei.*

Ascultând ceea ce *alți* oameni cred că M-au auzit pe Mine spunând, *voi* nu trebuie *să gândiți deloc.*

Acesta este cel mai mare motiv pentru care, pe plan personal, unii oameni se îndepărtează de mesajele Mele. Dacă acceptați că primiți mesajele Mele *în mod direct,* atunci sunteți responsabili pentru felul în care le interpretați. Este mult mai sigur şi mult mai uşor să acceptăm interpretarea altora (chiar a celor care au trăit acum 2000 de ani) decât să încercăm să interpretăm mesajul pe care-l primim în acest moment.

Totuşi, te invit la o nouă formă de comunicare cu Dumnezeu. O comunicare *cu dublu sens.* Adevărul este că tu M-ai invitat. Eu am venit la tine sub această formă, chiar acum, ca *să răspund chemării tale.*

De ce unii oameni, cum ar fi Christos, par să audă mai mult din comunicările Tale decât alții?

Pentru că unii oameni vor cu adevărat să asculte. Ei vor să audă şi vor să rămână *deschişi* la comunicare, chiar şi atunci când aceasta pare înspăimântătoare, nebunească sau absolut greşită.

Trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu, chiar atunci când ceea ce se spune pare a fi greşit?

Mai ales când pare greşit. Dacă voi credeți că aveți dreptate în

toate privințele, ce nevoie mai aveți să vorbiți cu Dumnezeu?

Dați-i drumul și acționați așa cum știți. Dar, observați că, de când sunteți, tot asta faceți. Și uitați-vă în ce hal a ajuns omenirea. E clar că v-a scăpat ceva. E limpede că există ceva ce nu înțelegeți. Numai ceea ce înțelegeți voi vi se pare corect, deoarece „corect" este un termen pe care-l folosiți pentru a desemna ceva cu care sunteți de acord.

Deci, ceea ce v-a scăpat, vă va apărea la început ca fiind „greșit".

Singurul mod de a face un pas înainte este de a vă pune întrebarea: „Ce s-ar întâmpla dacă tot ceea ce eu am considerat că este ‚greșit' este ‚corect'?" Orice mare savant știe acest lucru. Când ceea ce face nu dă rezultate, un savant dă deoparte toate presupunerile și o ia de la capăt. Toate marile descoperiri s-au făcut când oamenii au acceptat și au dorit să *nu aibă dreptate*. Exact de asta e nevoie acum.

Nu poți să-L cunoști pe Dumnezeu, până nu ai încetat să-ți mai spui că-L cunoști *deja* pe Dumnezeu. Nu poți să-L auzi pe Dumnezeu, până nu încetezi de a crede că L-ai auzit deja.

Nu pot să-ți spun Adevărul Meu, până când tu nu încetezi să-Mi spui adevărul tău.

Dar adevărul meu despre Dumnezeu vine de la *Tine.*

Cine a spus asta? Alții.

Care alții?

Conducătorii. Preoții. Rabinii. Pastorii. Cărțile. Cerule, *Biblia*!!.

Acestea nu sunt surse autorizate.

Nu *sunt?*

Nu.

Atunci care *sunt?*

Ascultă-ți *sentimentele.* Ascultă-ți Gândurile Cele mai Înalte.

Ascultă-ți experiența. Ori de câte ori oricare dintre ele diferă de ceea ce ți s-a spus de către profesor sau ai citit în cărțile tale, uită cuvintele. *Cuvintele sunt purtătoarele cele mai puțin demne de încredere ale Adevărului.*

Atât de multe vreau să-Ți spun. Atât de multe vreau să întreb. Nu știu de unde să încep. De exemplu, cum se face că nu Te arăți?

Dacă există cu adevărat un Dumnezeu și Tu ești acela, de ce nu Te arăți într-un mod pe care-l putem înțelege cu toții?

Am făcut-o de nenumărate ori. O fac chiar acum.

Nu. Vreau să spun printr-o metodă de revelație care este de necontestat; care nu poate fi negată.

Cum ar fi?

Cum ar fi, să apari chiar acum în fața ochilor mei.

O fac chiar acum.

Unde?

Oriunde te uiți.

Nu, vreau să spun: într-un mod de necontestat. Într-un mod pe care nici un om nu l-ar putea nega.

Cum ai vrea să fie ăsta? Sub ce formă sau înfățișare ai vrea să apar?

Sub forma sau înfățișarea pe care o ai Tu cu adevărat.

Aceasta ar fi imposibil, deoarece Eu nu am o formă sau înfățișare pe care tu să le poți înțelege. Aș putea *adopta* o formă sau o înfățișare pe care tu *le-ai putea* înțelege, dar atunci toată lumea ar presupune că ceea ce ei văd este unica formă sau înfățișare a lui

Dumnezeu, mai degrabă decât una din multele forme sau înfăţişări ale lui Dumnezeu.

Oamenii cred că Eu sunt ceea ce ei văd, mai degrabă decât ceea ce ei *nu* văd. Dar Eu sunt Marele Nevăzut, nu felul în care apar Eu într-un anumit moment. Ca să zic aşa, Eu sunt ceea ce Eu *nu sunt*. Eu vin din această stare de *Eu nu sunt* şi la ea Mă întorc întotdeauna.

Totuşi, când Eu apar într-o anumită formă sau alta - o formă în care Eu cred că oamenii Mă pot înţelege, *ei Îmi atribuie aceea formă pentru totdeauna*. Dacă aş apărea altor oameni în orice altă formă, primii ar spune că nu am fost Eu, pentru că acum nu arăt la fel şi nici nu spun aceleaşi lucruri, aşa încât, cum aş putea fi Eu?

Vezi deci că nu contează în ce formă sau în ce mod Mă arăt - *orice* mod aş alege şi *orice formă* aş lua, *nici una* nu ar fi de necontestat.

Dar dacă Tu *ai face* ceva care ar scoate în evidenţă adevărul asupra a ceea ce eşti, fără nici un dubiu sau semn de întrebare ...

... ar fi totuşi unii care ar spune că este de la diavol - sau, pur şi simplu, din imaginaţia cuiva. Sau din orice altă cauză în afară de Mine.

Dacă M-aş arăta ca Dumnezeu Atotputernic, Împărat al Cerului şi al Pământului şi aş mişca munţii ca să o dovedesc, există cei care ar spune „trebuie că e Satana”.

Şi aşa şi trebuie să fie. Pentru că Dumnezeu nu se arată ca Dumnezeu în Sine, din sau prin observare exterioară, ci prin experienţă interioară. Şi, atunci când experienţa interioară L-a arătat pe Dumnezeu în Sine, observaţia exterioară nu mai este necesară. Iar dacă observaţia exterioară este necesară, experienţa interioară nu este posibilă.

Deci, dacă ai nevoie de o revelaţie, nu poţi să o ai, pentru că, însuşi actul de a cere este o afirmare a faptului că ea lipseşte; că nimic din Dumnezeu nu se arată acum. O astfel de afirmaţie dă naştere la experienţă. Pentru că, gândul tău despre ceva este *creator* si cuvântul tău este *producător*, iar gândul tău şi cuvântul tău sunt extrem de eficiente în a da naştere realităţii tale.

Drept urmare, vei trăi experienţa faptului că *Dumnezeu nu se arată acum*, pentru că, dacă *s-ar arăta*, tu nu I-ai *cere* lui Dumnezeu

să o facă.

Asta înseamnă că eu nu pot să cer tot ceea ce vreau?
Vrei să spui că, dacă ne rugăm pentru ceva, de fapt *îndepărtăm acel lucru de la noi?*

Această întrebare a fost pusă secole de-a rândul și a primit răspuns de fiecare dată. Totuși, voi nu ați auzit răspunsul sau nu vreți să-l credeți.

Răspunsul la întrebare este dat din nou în termeni de astăzi, în limba de astăzi, cam așa:

Nu vei primi ceea ce ceri și nu poți avea nimic din ceea ce vrei. Asta, deoarece chiar cererea ta este o afirmare a faptului că nu ai; și, când spui că vrei un lucru, cererea ta acționează pentru a produce exact această experiență - dorința - în realitatea ta.

Rugăciunea corectă nu este deci rugăciunea de cerere, ci rugăciunea de recunoștință.

Când Îi mulțumești lui Dumnezeu *înainte* pentru ceea ce alegi să trăiești în realitatea ta, în fapt recunoști că aceasta există acolo ... de fapt.

Recunoștința este, astfel, cea mai puternică afirmație în fața lui Dumnezeu; o confirmare că, încă dinainte să ceri, Eu ți-am răspuns.

De aceea, niciodată să nu implori. *Apreciază.*

Dar dacă eu Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru ceva dinainte și acest ceva nu apare niciodată? Aceasta ar putea duce la deziluzie și amărăciune.

Nu poți folosi recunoștința ca pe o unealtă cu care *să-L manipulezi* pe Dumnezeu; un *instrument* cu care să prostești universul. Nu te poți minți pe tine însuți. Mintea ta știe adevărul despre gândurile tale. Dacă spui „mulțumesc, Dumnezeule, pentru un lucru sau altul", având tot timpul foarte clar în minte că, *în realitate* acesta nu există, nu te poți aștepta ca Dumnezeu *să știe mai puțin* decât tine și să-L faci, astfel, să ți-l dea.

Dumnezeu știe ce știi tu și ceea ce tu știi este ceea ce apare ca realitate a ta.

Dar cum pot eu să fiu cu adevărat recunoscător pentru ceva ce *ştiu că nu exista!*

Credinţă. Dacă ai credinţă cât o boabă de muştar vei muta munţii.[1] Vei ajunge să ştii că există, pentru că *am spus* Eu că există; pentru că *am spus că* ţi-am răspuns deja, chiar înainte să o ceri; pentru că *am spus* şi ţi-am spus-o în toate modurile posibile, prin toţi învăţătorii care-ţi vin în minte că, orice vei alege, dacă vei alege în Numele Meu, aşa va fi.

Totuşi, sunt atât de mulţi oameni care spun că nu li s-a răspuns la rugăciuni.

Nici o rugăciune - şi o rugăciune nu este nimic altceva decât o afirmare fervent㠖 *a ceea ce este* - nu rămâne fără răspuns. Fiecare rugăciune - fiecare gând, fiecare afirmaţie, fiecare sentiment - este creator. În măsura în care ea este susţinută în mod arzător ca fiind un adevăr, în aceeaşi măsura ea se va manifesta în experienţa ta.

Când se spune că o rugăciune a rămas fără răspuns, în realitate se întâmplă că, cu cât gândul, cuvântul sau sentimentul au fost susţinute mai arzător, cu atât au devenit mai *operative.* Totuşi, ceea ce trebuie să ştii -şi aici se află secretul - este că există întotdeauna un gând în spatele gândului - ceea ce ar putea fi numit Gândul care Sponsorizează - acesta este gândul care domină.

Deci, dacă te rogi şi implori, se pare că există o şansă mult mai redusă ca tu să trăieşti experienţa pe care crezi că ai ales-o, pentru că Gândul care Sponsorizează aflat în spatele fiecărei implorări este că tu *nu ai acum* ceea ce doreşti. *Acest Gând care Sponsorizează devine realitatea ta.*

Singurul Gând care Sponsorizează şi care ar putea învinge acest gând este acela care susţine credinţa că Dumnezeu îţi va acorda orice Îi ceri *fără nici o excepţie.* Unii oameni au această credinţă, dar foarte puţini.

Procesul rugăciunii devine mult mai uşor când, în loc să trebuiască să crezi că Dumnezeu va spune totdeauna „da” la fiecare cerere, înţelegi în mod intuitiv că *cererea însăşi nu este necesară.*

[1] compară: Matei XVII, 20 Noul Testament

Atunci rugăciunea este o rugăciune de recunoștință. Nu este deloc o cerere, ci o afirmare a recunoștinței pentru ceea ce este.

Când spui că o rugăciune este o afirmare a ceea ce este, vrei să spui că Dumnezeu nu face nimic; că tot ceea ce se întâmplă după o rugăciune este rezultatul acțiunii *rugăciunii?*

Dacă tu crezi că Dumnezeu este o ființă atotputernică care aude toate rugăciunile, că la unele spune „da" la unele „nu" şi la restul „poate, dar nu acum", greşeşti foarte tare. Ce regulă elementară aplică Dumnezeu pentru a decide?

Dacă tu crezi că Dumnezeu este *cel care creează şi care decide toate lucrurile* în viața ta, greşeşti.

Dumnezeu este *observator,* nu creator. Şi Dumnezeu e gata să te ajute să-ți trăieşti viața, dar nu în modul în care te-ai aşteptat tu.

Funcția lui Dumnezeu nu este să facă sau să desfacă circumstanțele sau condițiile vieții tale. Dumnezeu te-a creat pe *tine* după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. *Tu* ai creat restul prin puterea pe care Dumnezeu ți-a dat-o. Dumnezeu a creat procesul vieții şi viața însăşi aşa cum o cunoşti. Totuşi, Dumnezeu şi-a dat liberul arbitru să dispui cum vrei de viața ta.

În acest sens, *ceea ce vrei tu pentru tine este ceea ce vrea Dumnezeu pentru tine.* Tu îți trăieşti viața aşa cum vrei să o trăieşti; *Eu nu am nici o preferință.*

Aceasta este marea amăgire pe care ți-ai asumat-o: că lui Dumnezeu *Îi pasă,* într-un fel sau altul, de ceea ce faci tu.

Mie nu-Mi pasă de ceea ce faci tu şi ție ți-e greu să auzi aceasta.

Dar, îți pasă ție de ce fac copii tăi atunci când îi trimiți afară să se joace? E o chestiune de mare importanță pentru tine dacă joacă leapşa, v-ați ascunselea sau mima? Nu, nu este, pentru că tu ştii că ei sunt în perfectă siguranță. I-ai aşezat într-un loc pe care-l consideri prietenos şi absolut în regulă. Bineînțeles că speri întotdeauna că *nu se vor răni.* Iar dacă se întâmplă, eşti mereu prezent să le sari în ajutor, să-i oblojeşti, să-i faci să se simtă iarăşi în siguranță, să fie iar fericiți, să meargă iarăşi la joacă şi data viitoare. Şi nici data viitoare nu-ți va păsa dacă joacă v-ați ascunselea sau mima. Le vei spune, desigur, care jocuri sunt periculoase. Dar nu poți să-ți opreşti copiii de la a face lucruri periculoase. Nu întotdeauna. Nu pentru totdeauna.

Nu în fiecare clipă de acum şi până ia moarte. Părinţii înţelepţi ştiu aceasta. Totuşi, părinţii nu încetează să-şi facă griji în ceea ce priveşte *consecinţele.* Această dicotomie - să nu-ţi pese foarte tare despre ceea ce se întâmplă, dar să-ţi pese foarte tare de rezultate - este cea care descrie cel mai bine dicotomia lui Dumnezeu.

Totuşi, lui Dumnezeu, într-un anumit sens, nu-l pasă nici măcar de rezultate. Nu de *rezultatul suprem.* Aceasta, pentru că rezultatul suprem este sigur.

Şi aici este a doua mare amăgire a omului: că există dubii asupra rezultatului vieţii. Acest dubiu asupra rezultatului suprem este cel care a creat cel mai mare duşman al vostru: frica. Pentru că aveţi dubii în privinţa rezultatului, atunci trebuie că aveţi dubii asupra Creatorului - *trebuie să vă îndoiţi de Dumnezeu.* Şi dacă vă îndoiţi de Dumnezeu, atunci, *obligatoriu, trăiţi în frică şi vinovăţie toată viaţa.*

Dacă vă îndoiţi asupra intenţiilor lui Dumnezeu - şi asupra capacităţii lui Dumnezeu de a produce acest rezultat suprem - atunci cum vă puteţi relaxa vreodată? Cum vă puteţi găsi cu adevărat pacea?

Totuşi, Dumnezeu are *o putere totală* de a potrivi intenţiile cu rezultatele. Voi nu puteţi şi nu vreţi să credeţi în aceasta (chiar dacă pretindeţi că Dumnezeu este atotputernic) şi astfel trebuie să vă creaţi în imaginaţie *o putere egală cu Dumnezeu,* pentru ca să puteţi găsi un mod de *a contracara voinţa lui Dumnezeu.* Şi, astfel, aţi creat "în mitologia voastră fiinţa numită „diavol". Aţi imaginat un Dumnezeu *în război* cu această fiinţă, (crezând că Dumnezeu rezolvă problemele la fel ca voi). În cele din urmă, v-aţi imaginat chiar că Dumnezeu ar putea *pierde* acest război.

Toate acestea neagă tot ceea ce spuneţi voi că ştiţi despre Dumnezeu, dar nu contează. Vă trăiţi iluzia voastră şi, astfel, vă trăiţi frica - şi toate acestea din decizia de a vă îndoi de Dumnezeu.

Dar dacă aţi lua o nouă decizie? Care ar fi atunci rezultatul?

Adevăr vă spun Eu vouă: aţi trăi aşa cum a trăit Buddha. Cum a trăit Iisus. Cum a trăit fiecare sfânt pe care l-aţi venerat vreodată.

Şi totuşi ca în cazul multora dintre acei sfinţi, oamenii nu v-ar înţelege. Şi, când aţi încerca să le explicaţi sentimentul vostru de pace, bucuria voastră în viaţă, extazul vostru interior, ei v-ar asculta cuvintele, dar nu le-ar auzi.

Ar încerca să repete cuvintele voastre, dar ar adăuga ceva de la

ei.

S-ar minuna cum de voi puteți avea ceea ce ei nu sunt în stare să găsească. Şi, atunci, ar deveni invidioşi. În curând, invidia s-ar transforma în furie şi, în mânia lor, ar încerca să vă convingă că *voi* sunteți aceia care nu-L înțelegeți pe Dumnezeu.

Şi, dacă ei nu ar reuşi să vă smulgă din bucurie voastră, atât de enormă le-ar fi furia, încât ar încerca să vă facă rău. Şi, dacă le-ați spune că nu contează, că nici măcar moartea nu vă poate întrerupe bucuria, nu vă poate schimba adevărul, fără discuție v-ar *omorî*. Apoi, când ar vedea pacea cu care voi acceptați moartea, v-ar numi sfinți şi v-ar iubi din nou.

Este în natura oamenilor să iubească - apoi să distrugă, apoi să iubească din nou - ceea ce ei prețuiesc cel mai mult.

Dar de ce? De ce *facem* noi asta?

Toate acțiunile oamenilor sunt motivate la nivelul cel mai profund de una din cele două emoții - frica sau dragostea. Există, într-adevăr, numai două emoții - numai două cuvinte în limbajul sufletului. Acestea sunt capetele opuse ale marii polarități pe care Eu am creat-o când am produs universul şi lumea voastră, aşa cum o ştiți astăzi.

Acestea sunt cele două puncte - Alfa şi Omega - care permit existența sistemului pe care voi îl numiți „relativitate”. Fără aceste două puncte, fără aceste două noțiuni, nu ar putea să existe nici o altă idee.

Fiecare gând omenesc, fiecare acțiune umană se bazează fie pe dragoste, fie pe frică. *Nu există* nici o altă motivație umană şi toate celelalte idei derivă din acestea două. Ele sunt, pur şi simplu, versiuni diferite -aspecte diversificate ale aceleiaşi teme.

Gândeşte-te profund la ce ți-am spus şi vei vedea că este adevărat. Acesta este ceea ce Eu am numit Gândul care Sponsorizează. Este fie un gând de dragoste, fie unul de frică. Este gândul din spatele gândului *din spatele* gândului. Este primul gând. Este prima forță. Este energia primară care conduce locomotiva experienței umane.

Şi iată modul în care comportamentul uman produce o experiență repetată după o experiență repetată; este întotdeauna motivul pentru care oamenii iubesc, apoi distrug, apoi iubesc din nou: întotdeauna

există această trecere de la o emoție la alta. Dragostea sponsorizează frica, sponsorizează dragostea, sponsorizează frica ...

... Iar motivul se află în prima minciună - minciuna pe care o consideri ca adevărul despre Dumnezeu - că nu poți avea încredere în Dumnezeu; că nu poți să te bazezi pe dragostea lui Dumnezeu; că Dumnezeu te acceptă în mod condiționat; că, astfel, există dubii asupra rezultatului suprem. Pentru că, dacă nu poți să te bazezi pe faptul că dragostea lui *Dumnezeu* este întotdeauna prezentă, atunci pe a cui dragoste *te poți* baza? Dacă Dumnezeu dă înapoi atunci când tu nu te comporți cum trebuie, n-o să facă la fel și simpli muritori?

... *Și, astfel, în momentul în care tu făgăduiești dragostea cea mai înaltă, îți recunoști, de fapt, cea mai mare frică.*

Pentru că, primul lucru care te îngrijorează după ce spui „te iubesc" este dacă ți se va răspunde la fel. Și, dacă ți se răspunde la fel, începi imediat să-ți faci griji că vei pierde dragostea pe care abia ai găsit-o. Și, astfel, orice acțiune devine o reacție - apărare împotriva pierderii - *așa cum începi să te aperi împotriva pierderii lui Dumnezeu.*

Totuși, dacă ai știi Cine Ești - că tu ești cea mai minunată, mai deosebită, mai splendidă ființă pe care Dumnezeu a creat-o vreodată, nu ți-ar fi niciodată frică. Pentru că, cine ar putea respinge o astfel de măreție? Nici măcar Dumnezeu nu ar putea găsi defect unei astfel de ființe.

Dar tu nu știi Cine Ești și te subestimezi. Și de unde ți-a venit ție ideea că ești mult mai puțin formidabil decât ești? De la singurii oameni al căror cuvânt îl accepți *necondiționat. De la mama și tatăl tău.*

Aceștia sunt oamenii care te iubesc cel mai mult. De ce te-ar minți? Și totuși, nu ți-au spus ei că ai și defecte și calități? Nu ți-au amintit ei că ar trebui să te faci văzut, dar nu auzit? Nu te-au certat ei în momentele în care erai deosebit de vesel? Și nu te-au încurajat ei să lași de-o parte visele cele mai îndrăznețe?

Acestea sunt mesajele pe care le-ai primit și, deși ele nu întrunesc calitățile necesare pentru a fi de la Dumnezeu, tu le consideri ca fiind, pentru că vin de la zeii universului tău.

Părinții tăi sunt cei care te-au învățat că dragostea pune condiții - ai simțit condițiile lor de multe ori - și aceasta este experiența pe care tu o aduci în propriile relații de dragoste.

Este, de asemenea, experiența pe care Mi-o aduci Mie.

Din această experiență îți tragi tu concluziile legate de Mine. În acest cadru îți rostești tu adevărul. „Dumnezeu este un Dumnezeu iubitor”, zici tu, „dar, dacă Îi încalci poruncile, El te va pedepsi cu ostracizare eternă și condamnare veșnică”.

Nu ai fost tu oare ostracizat de către părinții tăi? N-ai suferit tu când ei te condamnau? Cum ți-ai fi putut imagina că lucrurile ar sta altfel în ceea ce Mă privește?

Ai uitat ce înseamnă să fii iubit necondiționat. Nu-ți mai amintești experiența dragostei lui Dumnezeu. Și, astfel, încerci să-ți imaginezi cum arată dragostea lui Dumnezeu, bazându-te pe imaginea dragostei lumești.

Ați proiectat rolul de „părinte” asupra lui Dumnezeu și, astfel, a apărut un Dumnezeu Care judecă și recompensează sau pedepsește, în funcție de ce anume simte El față de faptele voastre. Dar aceasta este o imagine simplistă a lui Dumnezeu bazată pe mitologia voastră. Nu are nici o legătură cu Cine Sunt Eu.

După ce v-ați creat un întreg sistem de gândire despre Dumnezeu bazat pe experiența umană și nu pe adevăruri spirituale, v-ați creat apoi o întreagă realitate despre dragoste. Este o realitate bazată pe frică, ce își are rădăcinile în imaginea unui Dumnezeu înfricoșător și răzbunător.

Gândul care Sponsorizează această idee este greșit, dar a-l nega înseamnă a vă nega întreaga teologie. Și, deși noua teologie care ar înlocui-o ar fi *cu adevărat* salvarea voastră, nu puteți să o acceptați, pentru că *ideea unui Dumnezeu de Care nu trebuie să vă fie teamă, Care nu vă va judeca și Care nu are nici un motiv să vă pedepsească, este, pur și simplu, prea minunată pentru a putea fi însușită, fie chiar și din perspectiva celei mai mărețe concepții pe care ați putea-o avea despre Cine și Ce este Dumnezeu.*

Această realitate a dragostei bazate pe frică domină experiența ta de dragoste; de fapt chiar o creează. Nu numai că tu te vezi *primind* dragostea care este condiționată, te și vezi *dând-o* în același mod. Și, chiar în timp ce ai rețineri și îți stabilești condițiile, o parte din tine știe că nu aceasta înseamnă dragostea adevărată. Totuși, tu pari a fi incapabil de a schimba modul în care îți dăruiești dragostea. Ai învățat să fii dur - îți spui tu ție însuți - și pentru nimic în lume nu ai de gând să devii iarăși vulnerabil. Adevărul este că ar trebui să o faci.

[Datorită gândurilor tale (greşite) despre dragoste, tu te condamni să nu o trăieşti niciodată în forma ei cea mai pură. Tot aşa, te condamni să nu Mă cunoşti aşa cum sunt Eu în realitate. Până la un moment dat. Pentru că nu vei putea să Mă negi pentru totdeauna şi va veni momentul Reconcilierii noastre.]

Orice acţiune făcută de oameni se bazează pe dragoste sau frică şi nu numai cele care se referă la relaţiile umane. Decizii care afectează afacerile, industria, politica, religia, educarea tineretului, relaţiile sociale ale naţiunii tale, scopurile economice ale societăţii, alternative privind războiul, pacea, atacul, apărarea, agresivitatea, supunerea; hotărâri pentru a strânge averi sau a le risipi, a economisi sau a împărţi, a uni sau a divide - fiecare alegere liberă pe care o faceţi vreodată îşi are rădăcina într-unui dintre cele două gânduri posibile: un gând de dragoste sau un gând de frică. Frica este energia care contractă, închide, se strânge în sine, o ia la fugă, se ascunde, acumulează comori, face rău.

Dragostea este energia care se extinde, se deschide, trimite departe, stă pe loc, scoate la iveală, împarte cu alţii, vindecă.

Frica ne înfăşoară corpurile în haine. Dragostea ne permite să stăm goi. Frica înhaţă şi acaparează tot ce avem, dragostea dăruieşte tot ce avem. Frica îmbrăţişează averi, dragostea îmbrăţişează pe cel iubit. Frica ţine strâns, dragostea dă drumul.

Frica înveninează, dragostea mângâie. Frica atacă, dragostea iartă.

Fiecare gând, cuvânt sau faptă omenească se bazează pe una sau cealaltă dintre emoţii. Nu ai nici o posibilitate de alegere, pentru că nu există altă variantă. Dar tu ai liberul arbitru în legătură cu ce să alegi dintre ele două.

Faci ca totul să apară atât de uşor şi totuşi în momentul deciziei, de cele mai multe ori, câştigă frica. De ce?

Aţi fost învăţaţi să trăiţi în frică. Vi s-a spus despre supravieţuirea celui mai bine adaptat, despre victoria celui mai puternic şi despre succesul celui mai inteligent. Se spune deosebit de puţin despre gloria celui mai iubitor. Şi, astfel, te străduieşti să fii cel mai bine adaptat, cel mai puternic, cel mai inteligent - într-un fel sau altul - şi, dacă în vreo situaţie nu eşti pe măsura aşteptărilor, ţi-e teamă că ai

ceva de pierdut, pentru că ți s-a spus că, a nu fi pe măsura așteptărilor, înseamnă a pierde.

Prin urmare, alegi desigur acțiunea sponsorizată de frică pentru că așa ai fost învățat. Totuși, Eu vă învăț astfel: atunci când alegeți acțiunea sponsorizată de dragoste, nu numai că veți supraviețui, nu numai că veți învinge, nu numai că veți avea succes. Atunci veți trăi gloria deplină, totală a Celui Care Ești cu Adevărat, a celui care puteți fi.

Ca să realizați aceasta, trebuie să dați la o parte învățăturile tutorilor voștri universali care vă vor binele, dar sunt prost informați și *să auziți învățăturile celor a căror înțelepciune vine din altă sursă.*

Sunt mulți astfel de învățători printre voi și au fost întotdeauna, pentru că Eu n-am să vă las fără cei care să vă arate, să vă învețe, să vă îndrepte spre aceste adevăruri și să vă aducă aminte de ele. Și totuși cel care vă aduce aminte în mod deosebit nu e nimeni din afara voastră, ci vocea din voi. Aceasta este prima unealtă pe care o folosesc, pentru că este cea mai accesibilă. Vocea din voi este vocea cea mai puternică cu care vorbesc Eu, pentru că este cea mai apropiată de voi. Este vocea care vă spune dacă *orice altceva* este adevărat sau fals, corect sau greșit, bine sau rău, după definiții date de voi. Este radarul care stabilește drumul, conduce vaporul, vă programează călătoria, dacă îi permiteți.

Este vocea care vă spune în acest moment dacă cuvintele pe care le citiți chiar acum sunt cuvinte de dragoste sau cuvinte de frică. Cu aceeași unitate de măsură puteți să hotărâți dacă ele sunt cuvinte cărora să le dați atenție sau cuvinte pe care să le ignorați.

Ai spus că, atunci când eu aleg acțiunea sponsorizată de dragoste, voi trăi experiența gloriei depline a celui care sunt și a celui care pot fi. Vrei să detaliezi, Te rog?

Există un singur scop pentru întreaga viață și acesta este ca tu și tot ceea ce este viu să simtă gloria deplină. Tot ceea ce spui, gândești sau faci este în serviciul acestui scop. Sufletul tău nu are nimic altceva de făcut și nu *vrea* să facă nimic altceva.

Minunea acestui scop este că e fără de sfârșit. Un sfârșit este o limitare, și scopul lui Dumnezeu nu are astfel de hotar. Dacă va veni

un moment în care vei trăi în gloria cea mai deplină, în acea clipă vei avea imaginea unei glorii şi mai mari pe care să o atingi. Cu cât eşti mai mult, cu atât poţi deveni mai mult şi cu cât devii mai mult, cu atât poţi fi mai mult.

Secretul cel mai adânc este că viaţa nu e un proces de descoperire, ci unul de creaţie.

Tu nu te descoperi pe tine însuţi, ci te creezi din nou. Caută deci nu să descoperi Cine Eşti, caută să-ţi dai seama Cine Vrei Tu să Fii.

Există cei care spun că viaţa este o şcoală, că noi am venit aici ca să învăţăm anumite lecţii - că, o dată ce am „absolvit", putem atinge scopuri mai importante, nemaifiind încătuşaţi de corpul nostru.

E corect?

Este o altă parte a mitologiei voastre bazată pe experienţa umană.

Viaţa nu este o şcoală?

Nu.

Nu suntem aici ca să învăţăm lecţii?

Nu.

Atunci de ce *suntem* aici?

Să vă amintiţi şi să recreaţi Cine Sunteţi. Ţi-am spus de nenumărate ori. Nu Mă crezi. Şi totuşi aşa este. Pentru că, într-adevăr, dacă nu te *creezi* pe tine însuţi drept Cine Eşti, atunci tu nu poţi fi.

În regulă. M-ai băgat complet în ceaţă. Hai să ne întoarcem la chestia cu şcoala. Fiecare învăţător spune că viaţa este o şcoală. Sunt sincer şocat să aud că negi acest lucru.

Şcoala este un loc unde mergi, dacă există ceva ce nu ştii şi vrei să afli. Nu este un loc unde mergi dacă ştii deja ceva şi, pur şi

simplu, vrei *să trăiești experiența a ceea ce știi.*

Viața (cum o numiți voi) este o ocazie să cunoașteți *ca experiență* ceea ce deja cunoașteți sub formă *de concept.* Nu este nevoie să învățați *nimic* ca să faceți acest lucru. Trebuie, pur și simplu, să vă amintiți ceea ce știți deja și *să acționați în consecință.*

Nu sunt sigur că înțeleg.

Hai să începem de aici. Sufletul - sufletul tău - știe tot timpul tot ceea ce este de știut. Nimic nu îi este ascuns, nimic nu îi este necunoscut. Totuși, a cunoaște nu este suficient. Sufletul caută *să trăiască experiențe.*

Poți *să știi* că ești generos, dar, dacă *nu faci* ceva să-ți arăți generozitatea, nu ai decât un concept. Tu poți *să știi* că ești amabil, dar, dacă nu *faci* ceva pentru cineva, nu ai decât o *idee* despre tine însuți.

Singura dorință a sufletului tău este să transforme acest *concept* grandios despre el însuși în cea mai măreață *experiență.* Până când conceptul nu devine experiență, totul este speculație. Eu fac speculații despre Mine Însumi de multă vreme. De mai multă vreme decât ne-am putea aduce aminte amândoi. De mai multă vreme decât vârsta universului, înmulțită cu vârsta întregului univers. Vezi deci cât de tânără este - cât de *nouă* este - experiența Mea despre Mine Însumi.

Iar sunt în ceață. Experiența Ta despre Tine Însuți?

Da. Stai să-ți explic în felul acesta:

La început, ceea ce *Este,* este tot ce a fost, și nu a fost nimic altceva. Totuși, Tot Ceea Ce Este nu se putea cunoaște - pentru că Tot Ceea Ce Este e tot ceea ce era și *nu era nimic altceva.* Și, astfel, Tot Ceea Ce Este ... *nu era.* Pentru că, în absența a altceva, Tot Ceea Ce Este, *nu* este.

Acesta este marele Este/Nu Este la care s-au referit misticii încă de la începutul timpurilor.

Tot Ceea Ce Este *știa* că era tot ceea ce era - dar aceasta nu era destul, deoarece își putea cunoaște grandoarea totală numai ca *un concept* și nu *ca experiență.* Totuși, *experiența* despre el însuși este

ceea ce îşi dorea, pentru că voia să ştie cum te simţi să fii atât de magnific. Dar aceasta era imposibil, pentru că însuşi termenul „magnific" este un termen relativ. Tot Ceea Ce Este nu putea să ştie *cum e* când eşti magnific, decât dacă apărea *ceea ce nu este.* În absenţa lui *ceea ce nu este,* ceea ce ESTE, *nu* este. Înțelegi?

Cred că da. Continuă.

Bine.

Ceea Ce Este ştia un singur lucru: şi anume că nu există *nimic altceva.* Şi, astfel, El nu putea şi nu voia *niciodată* să se cunoască pe El Însuşi dintr-un punct de referinţă exterior Lui Însuşi. Un astfel de punct de referinţă nu exista. Exista unul singur şi acela era locul unic din interior. Acel „Este-Nu Este". Acel Sunt-Nu Sunt.

Însă Totul din Toate a hotărât să se cunoască pe El Însuşi prin *experienţă.* Această *energie,* - această energie pură, nevăzută, neauzită, neobservată şi deci necunoscută de nimeni altcineva - a hotărât să trăiască experienţa Sinelui ca pe o totală măreţie, ceea ce şi era.

Pentru a face aceasta, şi-a dat seama că trebuia să folosească un punct de referinţă *din interior.*

S-a gândit foarte corect că orice *porţiune* din Sine Însuşi va trebui, în mod necesar, să fie *mai puţin decât întregul* şi, astfel - dacă, pur şi simplu, *Se împărţea* în porţiuni, fiecare porţiune, fiind mai puţin decât întregul, putea să privească la restul Sinelui şi să-i vadă măreţia.

Şi, astfel, Tot Ceea Ce Este s-a împărţit - devenind într-un moment minunat ceea ce este *aceasta* şi ceea ce este *aceea.* Pentru prima dată, *aceasta* şi *aceea* au existat separate una de cealaltă -şi totuşi amândouă au existat simultan. Şi tot aşa exista ceea ce era *nici una dintre ele.*

Astfel au existat simultan *trei elemente:* ceea ce este *aici.* Ceea ce este *acolo.* Şi ceea ce este *nici aici, nici acolo* - dar care *trebuie să existe,* pentru ca *aici* şi *acolo* să existe.

Nimicul ţine la un loc totul. Non-spaţiul ţine la un loc spaţiul.

Întregul ţine la un loc părţile. Poţi să înţelegi toate astea?

Mă poţi urmări?

Cred că da. Nu ştiu dacă mă crezi, dar ai folosit o descriere atât de clară încât, realmente, înțeleg.

O să merg mai departe. Acest *nimic* care ține la un loc *totul* este ceea ce oamenii numesc Dumnezeu. Dar acesta nu este termenul potrivit, pentru că sugerează că există ceva ce Dumnezeu *nu* este - şi anume tot ceea ce nu este „nimic" Dar Fu sunt *Tot Ce Există* - văzute şi nevăzute - astfel încât, descrierea Mea ca Marele Nevăzut - Ceea-Ce-Nu-Există sau Spațiul Dintre - o definiție mistică, esențialmente orientală, a lui Dumnezeu, nu e nici ea mai potrivită decât descrierea esențialmente occidentală şi practică a lui Dumnezeu, ca fiind tot ceea ce se vede. Aceia care cred că Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este *şi* Tot Ceea Ce Nu Este sunt cei a căror înțelegere e cea corectă.

Creând ceea ce este „aici" şi ceea ce este „acolo", Dumnezeu I-a dat posibilitatea lui Dumnezeu să se cunoască pe El Însuşi. În momentul acestei mari explozii din interior, Dumnezeu a creat *relativul* - cel mai mare cadou pe care Dumnezeu Şi L-a făcut vreodată Lui Însuşi.

Astfel, *relația dintre voi* este cel mai mare cadou pe care vi l-a dat vreodată Dumnezeu, o idee pe care o vom discuta în detaliu mai târziu.

Deci, din Ceea-Ce-Nu-Există a țâşnit Totul - un eveniment spiritual în perfectă concordanță cu ceea ce savanții voştri au numit teoria Big-Bang-ului.

În timp ce elementele întregului înaintau în viteză, a fost creat *timpul,* pentru că ceva a fost mai întâi *aici,* apoi a fost *acolo* — şi perioada necesară *de a ajunge* de aici acolo putea fi măsurată,.

Pe măsură ce părți din El Însuşi care pot fi văzute au început să se contureze „în relație" una cu cealaltă, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu părțile care nu pot fi văzute.

Dumnezeu a ştiut că, pentru ca Dragostea să existe şi să se cunoască pe ea însăşi ca *dragoste pură,* trebuia să existe şi opusul ei identic. Astfel că Dumnezeu a creat de bună voie marea polaritate opusul absolut a! dragostei - tot ceea ce dragostea nu este - ceea ce acum se numeşte frică. În momentul în care a existat frica, dragostea a putut exista ca *un lucru care putea fi trăit sub formă de experiență.*

Despre această *creare a dualității* între dragoste şi opusul ei vorbesc oamenii când se referă, în diferitele lor mitologii, la *naşterea*

răului căderea lui Adam, revolta lui Satana şi aşa mai departe.

Tot aşa cum aţi hotărât să personificaţi dragostea pură ca pe un personaj pe care-L numiţi Dumnezeu, la fel aţi hotărât să personificaţi frica abjectă ca pe un personaj pe care-l numiţi diavol.

Pe Pământ, unii au elaborat mitologii destul de complicate în jurul acestui eveniment, completate cu scenarii despre bătălii şi războaie, soldaţi angelici şi războinici diavoleşti, forţe ale binelui şi răului, ale luminii şi întunericului.

Această mitologie a fost încercarea timpurie a omenirii de a înţelege şi de a spune altora, într-un *mod pe care ei* îl puteau pricepe, un eveniment cosmic *de care sufletul omenesc este profund conştient, dar pe care mintea îl poate concepe cu greu.*

Făcând ca universul să fie o *versiune divizată a Lui Însuşi,* Dumnezeu a produs din energie pură tot ceea ce există acum - atât cele văzute cât şi cele nevăzute. Cu alte cuvinte, a fost creat, astfel, nu numai universul fizic *ci şi universul metafizic.* Partea din Dumnezeu care formează a doua jumătate a ecuaţiei Sunt/Nu Sunt a explodat, de asemenea, într-un număr infinit de unităţi mai mici decât întregul. Voi numiţi aceste unităţi de energie, spirite.

În câteva dintre mitologiile voastre religioase se spune că „Dumnezeu Tatăl" are mulţi copii întru duh[1]. Acest paralelism cu experienţele umane asupra vieţii care se multiplică pare a fi unicul mod prin care masele pot fi făcute să accepte ideea apariţiei spontane - a existenţei spontane - a nenumărate spirite în „Împărăţia Cerurilor".

În acest caz, poveştile şi basmele voastre mitologice nu sunt chiar foarte departe de realitatea supremă - pentru că spiritele nesfârşite care Mă cuprind în totalitate *sunt,* într-un sens cosmic, vlăstarele Mele.

Scopul Meu divin pentru care M-am divizat a fost de a crea suficiente părţi din Mine, astfel încât *să Mă cunosc pe Mine însumi ca experienţă.*

Există un singur mod prin care Creatorul se poate cunoaşte pe Sine Însuşi ca trăire a Sa de Creator şi acesta este prin a crea.

Şi, astfel, Eu le-am dat nenumăratelor părţi din Mine (tuturor copiilor Mei întru spirit) *aceeaşi putere de a crea* pe care o am Eu ca

---

[1] compară Evrei, XII, 9

întreg.

Aceasta vor să spună religiile voastre atunci când se afirmă că ați fost creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu".[1]

Aceasta nu înseamnă, după cum au sugerat unii, că trupurile noastre fizice arată la fel (deși Dumnezeu poate să preia, pentru un anumit scop, orice formă fizică pe care o alege). Aceasta înseamnă că esența noastră este aceeași.

Noi suntem construiți din același material. Noi SUNTEM „același material"! Cu aceleași proprietăți și îndemânări, inclusiv îndemânarea de a crea - din nimic - realitate fizică!

Scopul Meu atunci când v-am creat, vlăstarele Mele spirituale, a fost ca Eu să Mă cunosc pe Mine Însumi ca Dumnezeu. Nu am nici o altă modalitate de a face aceasta decât *prin voi.* Astfel, se poate spune (și s-a și spus de foarte multe ori) că scopul Meu în ceea ce vă privește este ca *voi* să vă cunoașteți pe voi înșivă ca fiind *Eu.*

Aparent este un lucru extraordinar de simplu și totuși devine foarte complex, deoarece există un sigur mod ca voi să vă cunoașteți pe voi înșivă ca fiind Eu și acesta e ca *mai întâi* să vă cunoașteți pe voi înșivă ca *nefiind Eu.*

Acum încercă să urmărești ce-ți spun - străduiește-te să înțelegi -deoarece totul devine foarte subtil. Ești gata?

Cred că da.

Bine. Adu-ți aminte că tu ai cerut această explicație. Ai așteptat-o ani de zile. Ai cerut să fie în termeni laici, nu ca doctrină teologică sau teorie științifică.

Da, știu ce am cerut.

Și ceea ce ai cerut, aceea vei primi.

Deci, pentru a simplifica lucrurile, am de gând să folosesc modelul tău mitologic - copii ai lui Dumnezeu - ca bază pentru discuție, deoarece este un model cu care ești familiarizat și care, în multe privințe, nu este foarte departe de adevăr.

Să ne întoarcem, așadar, la modul în care trebuie să funcționeze

[1] compară: Facerea, 1,27, Vechiul Testament

acest proces de autocunoaştere.

Există o singură modalitate prin care aş fi putut să-i fac pe toţi copiii Mei spirituali să ştie că sunt parte din Mine şi aceasta ar fi prin a le-o spune, pur şi simplu. Şi asta am şi făcut. Dar, vezi tu, nu a fost suficient pentru Spirit să Se ştie, pur şi simplu, ca fiind Dumnezeu, o parte din Dumnezeu, copil al lui Dumnezeu sau moştenitor al împărăţiei, (sau orice mitologie vrei să foloseşti).

După cum ţi-am explicat deja, a şti ceva şi *a trăi ca experienţă* sunt două lucruri complet diferite. Spiritul a tânjit să Se ştie ca experienţă (exact aşa cum am făcut şi *Eu*!). Cunoaşterea conceptuală nu a fost suficientă pentru voi. Aşa că am conceput un plan. Este ideea cea mai extraordinară din tot universul şi colaborarea cea mai spectaculoasă. Spun colaborare, pentru că *toţi participaţi împreună cu Mine.*

Prin acest plan voi, ca spirit pur, intraţi în universul fizic proaspăt creat. Aceasta, deoarece *a trăi fizic* este singurul mod de a cunoaşte prin trăire ca experienţă ceea ce voi cunoaşteţi sub formă de concept. Este, de fapt, motivul pentru care am început prin a crea cosmosul fizic - împreună cu sistemul de relativitate care-l guvernează - cât şi toată creaţia.

O dată aflaţi în universul fizic, voi, copiii Mei întru spirit, puteaţi trăi experienţa a ceea ce ştiţi voi despre voi înşivă, dar mai întâi trebuia *să ajungeţi să cunoaşteţi opusul.* Mai simplu spus, nu poţi să te cunoşti că eşti înalt, până când şi dacă nu devii conştient de ce înseamnă să fii scund. Nu poţi să trăieşti experienţa de a fi gras, decât dacă ajungi să ştii ce înseamnă a fi slab.

Şi, în cele din urmă, nu poţi să trăieşti experienţa ta ca ceea ce eşti, până când nu ai întâlnit ceea ce *nu* eşti. Acesta este scopul teoriei relativităţii şi a întregii vieţi fizice. Tu însuţi eşti definit prin ceea ce *nu* eşti.

Şi acum, în cazul cunoaşterii supreme - a cunoaşterii tale în postură de Creator - nu poţi *să trăieşti experienţa* Sinelui tău ca un creator, decât dacă şi până când nu *creezi.*

Şi nu poţi să creezi tu însuţi până când nu *non-creezi.*

Într-un anumit sens, trebuie mai întâi, „să nu fii”, ca să fii. Mă urmăreşti?

Cred că da...

Fii atent!

Desigur că nu există ca tu să nu fii cine şi ce eşti - tu, pur şi simplu, *eşti,* ai fost şi vei fi întotdeauna (spirit pur creator). Aşa că tu ai făcut încă un lucru foarte bun, *Ai făcut în aşa fel încât să uiți* Cine Eşti cu Adevărat.

Intrând în universul fizic, *ai renunțat la amintirea despre tine însuți.* Aceasta îți permite *să alegi* să fii Cine Eşti, mai degrabă decât să primeşti totul de-a gata, ca să zic aşa.

În această hotărâre de a alege să fii, mai degrabă decât să ți se spună că eşti, se află o parte din Dumnezeu, pe care, ca ființă, o *trăieşti ca experiență* - având pe deplin liber arbitru. De fapt, aceasta înseamnă - prin definiție - Dumnezeu. Dar cum poți să ai liber arbitru în privința a ceva pentru care nu *există* alegere? Tu nu poți să nu fii vlăstarul Meu, oricât de tare te-ai strădui, dar *poți să uiți acest lucru.*

Tu eşti, ai fost întotdeauna şi vei fi întotdeauna *o parte divină a întregului divin, un membru al corpului.* De aceea, gestul de a te reuni cu întregul, de a te întoarce la Dumnezeu se numeşte *re-amintire.* Tu de fapt alegi *să-ți re-aminteşti* Cine Eşti cu Adevărat, sau să pui la un loc diferitele părți din tine pentru a trăi experiența întregului tău - adică a Întregului *Meu.*

Treaba ta pe pământ este deci nu *să înveți* (deoarece tu *ştii deja),* ci *să-ți re-aminteşti* Cine Eşti. Şi să le re-aminteşti tuturor cine sunt. De aceea, o mare parte din treaba ta este să aminteşti altora (adică să le *re-aduci în minte)* astfel încât şi ei să-şi poată re-aminti. Exact asta au făcut până acum toți minunații învățători spirituali.

Acesta este singurul *tău* scop. Adică, *scopul sufletului* tău.

Doamne, este atât de simplu - şi atât de... *simetric.* Vreau să spun că totul se potriveşte! Totul *se potriveşte* dintr-o dată! Acum văd o imagine pe care nu am putut-o vizualiza niciodată înainte.

Bine. E bine. Acesta este scopul dialogului de față. Mi-ai cerut răspunsuri. Ți-am promis că ți le voi da.

Vei face din acest dialog o carte şi vei reda cuvintele Mele în aşa fel încât să fie accesibile multor oameni. Este parte din munca ta.

Ai multe întrebări, multe nedumeriri despre viață. Acum ai pus o piatră de temelie. Ai pus bazele pentru a înțelege alte lucruri. Să

trecem la următoarele întrebări.

Şi nu-ţi face griji. Dacă în ceea ce am discutat până acum există ceva ce nu ai înţeles foarte bine, în curând se va lămuri totul.

Sunt atât de multe lucruri despre care vreau să întreb. Sunt atât de multe întrebări. Cred că ar trebui să încep cu cele mari, cu cele evidente. Cum ar fi: de ce este lumea aşa cum e?

Dintre toate întrebările pe care omul le-a pus lui Dumnezeu aceasta este cea mai des întâlnită. Omul a pus-o chiar de la începuturi. Asta este ceea ce aţi vrut să ştiţi din prima clipă - *de ce trebuie să fie aşa?*

Formularea clasică a întrebării e de obicei cam aşa: Dacă Dumnezeu este absolut perfect şi a-toate-iubitor, de ce a creat mizeria şi foametea, războiul şi boala, cutremurele şi tornadele şi uraganele şi toate formele de dezastre naturale, profundele dezamăgiri personale şi calamităţile de pretutindeni? Răspunsul la această întrebare se află în misterul cel mai profund al universului şi în sensul cel mai înalt al vieţii.

Eu nu Îmi arăt bunătatea, creând numai ceea ce voi numiţi perfecţiune în jurul vostru. Eu nu Îmi arăt dragostea, nepermiţându-vă vouă să o arătaţi pe a voastră.

După cum ţi-am explicat deja, nu poţi să-ţi arăţi dragostea, până când nu ai arătat *non-dragostea.* Un lucru nu poate să existe fără opusul lui, decât în lumea absolutului. Dar această împărăţie a absolutului nu ne-a satisfăcut nici pe Mine, nici pe tine. Eu am existat acolo în eternitate şi de acolo veniţi şi voi.

În absolut nu există trăire prin experienţă, ci numai cunoaştere.

Cunoaşterea este o stare divină - dar, cu toate acestea, cea mai mare bucurie este să exişti. *A exista* se realizează numai după experienţă. Evoluţia este aceasta: *a cunoaşte, a trăi o experienţă, a fi.*

Aceasta este Sfânta Treime - Trinitatea care este Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl este *a cunoaşte* - părintele a tot ceea ce înţelegi, iniţiatorul a tot ceea ce înseamnă experienţă, pentru că tu nu poţi să trăieşti o experienţă legată de ceva ce nu cunoşti.

Dumnezeu Fiul este *a trăi o experienţă* - întruparea, acţiunea legată de tot ceea ce Tatăl ştie despre El însuşi, deoarece tu nu poţi să

fii ceea ce nu ai trăit ca experienţă.

Dumnezeu Sfântul Duh înseamnă *a fi* - *des*truparea a tot ceea ce Fiul a trăit ca experienţă de Sine; starea de a fi simplă, remarcabilă, posibilă numai prin amintirea a ceea ce ştii şi a ceea ce trăieşti ca experienţă.

Această stare simplă de a fi este o binecuvântare. Este o stare-a-lui-Dumnezeu după ce te-ai cunoscut pe Tine Însuţi şi ai trăit experienţa legată de Tine Însuţi. Spre asta a năzuit Dumnezeu la început.

Desigur că tu ai trecut de momentul în care trebuie să ţi se explice că descrierea lui Dumnezeu ca tată-fiu nu are nimic de a face cu genul. Eu folosesc aici limbajul pitoresc al scripturilor voastre cele mai recente.

Scrierile sfinte mult mai timpurii au plasat această metaforă într-un context mamă-fiică. Nici unul dintre ele nu este corect. Mintea ta poate cel mai bine să înţeleagă relaţia ca: părinte-vlăstar, sau: ceea-ce-face-să-se-înalţe şi ceea-ce-este-înălţat.

Adăugând a treia parte a Treimii, obţinem relaţia:

Ceea ce face să se înalţe/Ceea ce este înălţat/Ceea ce este.

Această Realitate a Trinităţii este semnătura lui Dumnezeu. Este modelul divin. Trei-în-Unul poate fi găsit pretutindeni în împărăţia sublimului. Nu poţi să îl ocoleşti în probleme legate de timp şi spaţiu, Dumnezeu şi conştiinţă, sau orice altă relaţie subtilă. Pe de altă parte, *nu* vei găsi Adevărul Trinităţii în nici una dintre relaţiile grosiere din viaţă.

Adevărul Trinităţii este recunoscut în relaţiile subtile din viaţă de către oricine implicat în ele. Unii dintre teologii voştri au descris Adevărul Trinităţii ca fiind Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Unii dintre psihiatrii voştri folosesc termenii: supraconştient, conştient şi subconştient. Unii dintre spiritualiştii voştri spun: minte, trup şi spirit. Unii dintre savanţii voştri îl văd ca: energie, materie, eter. Unii dintre filozofii voştri spun că un lucru nu este adevărat pentru voi, decât dacă este adevărat în gând, cuvânt şi faptă. Când discutaţi despre timp, vorbiţi numai despre trei timpuri: prezentul, trecutul şi viitorul. Tot aşa, în percepţia voastră există trei momente: înainte, acum şi după. În termeni de relaţii spaţiale, fie dacă este vorba de puncte ale universului sau de diferite puncte din camera voastră, voi recunoaşteţi: aici, acolo şi spaţiul dintre.

În ceea ce priveşte relaţiile grosiere, voi nu recunoaşteţi *nici un* „spaţiu dintre". Aceasta, deoarece relaţiile grosiere sunt totdeauna bivalente, în timp ce relaţiile din împărăţia cea mai de sus sunt invariabil trivalente. De aici vine dreapta-stânga, sus-jos, mare-mic, repede-încet, fierbinte-rece, şi cea mai mare pereche creată vreodată, mascul-femelă. Nu există *între* în aceste perechi. Un lucru este ori *unul ori celălalt,* sau o *versiune* în mai mare sau mai mică măsură a uneia dintre aceste polarităţi.

În domeniul relaţiilor grosiere nu poate să existe nimic conceptualizat, fără o conceptualizare a *opusului* lui. Majoritatea experienţei voastre de zi cu zi este bazată pe această realitate.

In domeniul relaţiilor sublime, nimic din ceea ce există *nu are* un opus. Totul Este Unul şi totul avansează de la unul la altul, într-un cerc fără de sfârşit.

Timpul este un astfel de domeniu sublim în care ceea ce voi numiţi trecut, prezent şi viitor există în *inter-relaţie.* Adică, ele nu sunt *opuse,* ci doar părţi ale aceluiaşi întreg; aceeaşi idee în mişcare continuă; cicluri ale aceleiaşi energii; aspecte ale aceluiaşi Adevăr imuabil. Dacă ai tras concluzia că trecutul, prezentul şi viitorul există ca unul şi acelaşi „timp", ai dreptate. (Totuşi, nu este acum momentul să discutăm aceasta. O să intrăm în detalii când vom explora întregul concept de timp, ceea ce va fi mai târziu.)

Lumea este aşa cum este, deoarece nu putea să fie *altfel* - şi încă există în domeniul grosier al fizicului. Cutremurele şi uraganele, inundaţiile şi tornadele şi ceea ce tu numeşti dezastre naturale nu sunt altceva decât mişcări ale elementelor de la o polaritate la alta. Întregul ciclu naştere-moarte este o parte a acestei mişcări. Acestea sunt ritmurile vieţii şi tot ceea ce există în realitatea grosieră li se supune, deoarece viaţa *însăşi* este un ritm. Este un val, o vibraţie, o pulsaţie chiar în inima a Tot Ceea Ce Este.

Boala şi starea de rău sunt opusurile sănătăţii şi stării de bine şi se manifestă în realitatea ta, din porunca ta. Tu nu poţi să fii bolnav fără ca, la un anumit nivel, să-ţi cauzezi boala şi poţi să te faci iarăşi bine într-o clipă, pur şi simplu decizând aceasta. Dezamăgirile personale profunde sunt răspunsuri pe care le-ai ales şi calamităţile de pretutindeni sunt rezultatul conştiinţei de pretutindeni.

Întrebarea ta implică faptul că Eu aleg aceste întâmplări, că este voinţa şi *dorinţa* Mea ca ele să apară. *Şi totuşi Eu nu vreau ca aceste*

lucruri să existe, Eu, pur și simplu, observ cum le produceți voi. Și Eu nu fac nimic ca să le opresc pentru că, a o face, ar însemna *să Mă împotrivesc voinței voastre.* Aceasta la rândul ei v-ar lipsi pe voi de experiența de a fi Dumnezeu, experiență pe care voi și cu Mine am ales-o împreună.

De aceea, să nu condamnați ceea ce voi numiți rău în lume. Mai degrabă puneți-vă întrebarea: ce anume ați considerat voi ca fiind rău și ce vreți să faceți ca să schimbați lucrurile, în caz că vreți să faceți ceva.

Întrebați-vă în sinea voastră, mai degrabă, decât cu voce tare „Ce parte din Sinele meu vreau eu să trăiască o experiență, acum când sunt pus în fața acestei calamități? Ce aspect al lui a fi aleg eu să pun în mișcare?"

Asta, pentru că toată viața există ca un instrument al propriei voastre creații și toate întâmplările apar, pur și simplu, ca ocazii ca voi să decideți și să fiți Cine Sunteți. Acesta este un adevăr valabil pentru *fiecare* suflet și, îți dai seama deci că în univers nu există victime, ci numai creatori. Toți Maeștrii care au umblat pe această planetă știu acest lucru.

De aceea, indiferent ce Maestru Mi-ai da ca exemplu, nici unul nu și-a închipuit că este o victimă deși mulți au fost crucificați în adevăratul sens al cuvântului. *Fiecare* suflet este un Maestru - deși unele nu-și amintesc originea sau ceea ce au moștenit. Totuși, fiecare creează situația și circumstanțele pentru menirea sa cea mai înaltă și pentru ca să-și amintească cât mai repede - în fiecare clipă numită acum.

Prin urmare, să nu judeci drumul karmic al altuia. *Să nu invidiezi succesul, nici să nu-ți fie milă de cineva care suferă un eșec, pentru că tu nu știi ce înseamnă succes sau eșec din punctul de vedere al sufletului.*

Să nu numești ceva nenorocire sau eveniment fericit, până când nu poți să decizi sau să-ți dai seama de cum este *folosită* respectiva întâmplare. Este oare moartea o nenorocire, dacă salvează viețile a mii de oameni? Și este oare viața un eveniment fericit, dacă nu a produs altceva decât necaz? Și totuși nici măcar asta nu trebuie să o judeci, ci păstrează-ți totdeauna propria părere și dă-le voie și altora să aibă părerea lor.

Asta nu înseamnă că nu trebuie să dai curs unei cereri de ajutor

sau îndemnului propriului tău suflet pentru a schimba o situaţie sau o împrejurare. Asta înseamnă să eviţi în mod obligatoriu să judeci sau să etichetezi în timp ce faci acest lucru. Pentru că, fiecare împrejurare este un dar şi în fiecare experienţă se ascunde o comoară.

Odată a existat un suflet care ştia că el este lumină. Acesta era un suflet nou şi, prin urmare, nerăbdător să trăiască experienţe. „Eu sunt lumina”, spunea el. „Eu sunt lumina”. Totuşi, nici faptul că o spunea, nici faptul că o ştia nu puteau să se substituie experienţei de a fi lumină. În împărăţia din care venea acest suflet nu exista *decât lumină. Fiecare* suflet era măreţ, fiecare suflet era magnific şi fiecare suflet radia strălucirea luminii Mele impresionante. Şi, astfel, micul suflet despre care vorbeam era ca o lumânare în soare. In mijlocul luminii mărețe - din care el era o părticică - nu putea să se vadă, nici să trăiască experienţa ca Cine şi Ce Era el cu Adevărat.

Şi, astfel, acest suflet tânjea continuu să se cunoască. Şi, atât de fierbinte era această dorinţă, încât într-o zi am spus „ştii tu, Micuţule, ce trebuie să faci ca să-ţi împlineşti această dorinţă teribilă?”

„Doamne! Ce trebuie să fac? Aş face *orice*! ”, a spus micul suflet.

„Trebuie să te separi de noi ceilalţi”, am răspuns Eu „şi trebuie să aduci întunericul asupra ta”.

„Ce înseamnă întuneric, Atotputernice?”, a întrebat micul suflet.

„Ceea ce tu nu eşti”, am răspuns Eu şi sufletul a înţeles.

Şi aşa a şi făcut, rupându-se de Întreg - da, trecând chiar într-o altă împărăţie. Aici sufletul a avut puterea de a trăi experienţa tuturor felurilor de întuneric. Şi asta a şi făcut.

Şi totuşi, în mijlocul întunericului de necuprins, el a strigat: „Tată, Tată, de ce m-ai părăsit?”[1] Aşa cum ai făcut şi tu în zilele tale cele mai negre. Dar Eu nu te-am părăsit niciodată, totdeauna sunt alături de tine, gata să-ţi amintesc Cine Eşti Tu cu Adevărat; gata. Întotdeauna gata să te chem acasă.

De aceea, fii lumină în întuneric şi nu-l blestema.

Şi nu uita Cine Eşti în momentul în care eşti înconjurat de ceea ce nu eşti. Şi adu slavă creaţiei, chiar dacă te străduieşti s-o schimbi.

Şi să ştii că ceea ce faci în timpul celor mai mari încercări va fi

[1] Matei. XXVII, 46, Noul Testament

spre marele tău triumf. Pentru că experiența pe care o creezi este afirmarea lui Cine Ești - *și a lui Cine Vrei să Fii.*

Ți-am spus această poveste - parabola micului suflet și a soarelui -ca să înțelegi mai bine de ce lumea este așa cum este și cum se poate schimba într-o clipă, în momentul în care toți își amintesc adevărul divin al realității lor celei mai înalte.

Există unii care spun că viața este o școală și că aceste lucruri pe care le observi și le trăiești ca experiență în viața ta au menirea de a te învăța. Ți-am mai spus-o și ți-o spun din nou:

Nu ai venit în viața asta ca să înveți ceva; trebuie doar să demonstrezi ceea ce știi deja. În cadrul acestei demonstrații pui în funcțiune tot ceea ce știi și te creezi din nou prin experiență. În felul acesta, îți justifici viața și îi dai sens. In felul acesta, o faci să fie sfântă.

Vrei să spui că toate lucrurile rele care ni se întâmplă, există pentru că noi le-am ales? Vrei să spui că până și nenorocirile și dezastrele din lume sunt, la un anumit nivel, create de noi ca să putem trăi „experiența opusului lui Cine Suntem"? Și, dacă este așa, nu există vreun mod mai puțin dureros - pentru noi înșine și pentru ceilalți -de a ne crea ocazii de a trăi experiența de noi înșine?

Ai pus câteva întrebări și toate sunt bune. Să le luăm pe rând.

Nu, nu toate lucrurile, pe care le numești rele și care ți se întâmplă, apar pentru că tu le-ai ales. Cel puțin, nu în sensul conștient, așa cum ai implicat tu. Ele *sunt,* toate, propria ta *creație.* Tu ești *întotdeauna* în cursul unui proces de *creație* în fiecare moment, în fiecare minut, în fiecare zi. *Cum* poți crea, vom vedea mai târziu. Momentan, crede-Mă pe cuvânt, ești o mare mașinărie de creat și tu produci ceva, în adevăratul sens al cuvântului, cu aceeași viteză cu care gândești.

Evenimente, întâmplări, ocazii, condiții, circumstanțe - toate sunt create de conștiență. Conștiența individuală este suficient de puternică.

Poți să-ți imaginezi ce gen de energie creatoare este emisă ori de

câte ori doi sau *mai mulţi* se adună în numele Meu[1]. Dar conştienţa *de masă?* Ei bine, *aceasta* este atât de puternică, încât poate crea evenimente şi împrejurări de importanţă mondială şi cu consecinţe planetare.

N-ar fi potrivit să spunem - cel puţin nu în modul în care înţelegi *tu* - că *tu alegi* aceste consecinţe. Tu nu le alegi, aşa cum nu le aleg nici Eu. Ca şi Mine, tu le observi. Şi decizi Cine Eşti *în raport cu ele.*

Şi totuşi nu există victime în această lume şi nici ticăloşi. Şi nici tu nu eşti o victimă a alegerii altora. La un anumit nivel, voi *toţi* aţi creat ceea ce spuneţi că detestaţi - şi, întrucât aţi creat, aţi şi *ales.*

Acesta este un nivel înalt de gândire, unul pe care toţi Maeştrii îl ating mai devreme sau mai târziu. Pentru că, numai când ei îşi acceptă responsabilitatea pentru *întreg,* numai atunci pot să ajungă la puterea de a schimba *o parte* din el.

Atâta timp cât accepţi noţiunea că există altceva sau altcineva acolo, undeva, care „acţionează" asupra ta, îţi anihilezi puterea de a face ceva. Numai când spui „eu *am făcut* aceasta", poţi găsi puterea de a face o schimbare.

Este mult mai uşor să schimbi ceea ce faci tu, decât să schimbi ceea ce face altul.

Primul pas în a schimba *ceva* este să ştii şi să accepţi că tu ai ales ca acest ceva să fie ceea ce este. Dacă nu poţi să accepţi aceasta la nivel personal, fii de acord, prin capacitatea ta de înţelegere, că Noi cu toţii Una suntem[2] Caută deci să creezi schimbare, nu pentru că un lucru este greşit, ci pentru că nu mai afirmă cu acurateţe Cine Eşti.

Există un singur motiv pentru a face orice: ca o afirmaţie către universul lui Cine Eşti.

Folosită în felul acesta, viaţa devine creatoare de Sine. Foloseşti viaţa pentru a-ţi crea propriul *Sine* ca Cine Eşti şi Cine ai Vrut Întotdeauna să Fii. Există, de asemenea, doar un singur motiv pentru a *anula* ceea ce a fost făcut: pentru că *nu mai* este o afirmaţie a lui Cine Vrei Tu să Fii. Aceasta nu te reflectă.

Aceasta nu te reprezintă. (Adică, nu mai eşti *re-prezentat* ...)

Dacă doreşti să fii reprezentat cu acurateţe, *trebuie să te*

---

[1] compară: Matei, XVIII, 20, Noul Testament

[2] compară: Ioan: X, 30, Noul Testament

străduiești să schimbi în viața ta orice nu se potrivește cu imaginea ta pe care dorești să o proiectezi în eternitate.

În cel mai larg sens, toate lucrurile „rele" care ți se întâmplă *sunt* alese de tine. Greșeala e, nu în faptul că le-ai ales, ci în faptul că le numești rele. Pentru că, numindu-le rele, îți numești Sinele tău ca fiind rău, fiindcă tu le-ai creat. Nu poți să accepți o asemenea etichetă, așa că, în loc să-ți etichetezi Sinele ca fiind rău, *te lepezi de propriile tale creații.*

Această necinste intelectuală și spirituală este cea care te face să accepți o lume în care condițiile sunt așa cum sunt. Ar fi cu totul altceva dacă ar trebui să accepți o *responsabilitate personală* față de lume - sau măcar să o simți ca pe un sentiment interior profund. Aceasta ar fi *fără îndoială* adevărat, dacă *toți oamenii* s-ar simți responsabili. Faptul că acesta este un lucru atât de clar face ca totul să fie îngrozitor de dureros și usturător de ironic.

Calamitățile și dezastrele naturale din lume - tornadele și uraganele, vulcanii și inundațiile, dezordinea fizică nu sunt create în mod special de voi. De voi *este* creat doar gradul în care aceste evenimente vă ating viața.

În univers apar evenimente pe care nici cea mai exaltată imaginație nu ar putea pretinde că au fost provocate sau create de voi. Aceste evenimente sunt create de conștiența combinată a omului. Creând împreună, întreaga omenire produce aceste experiențe. Ceea ce faceți fiecare dintre voi, în mod individual este să vă mișcați printre ele, hotărând dacă au vreo semnificație pentru voi și înțelegând Cine și Ce Sunteți în relație cu ele.

Astfel, voi creați în mod colectiv și individual viața și timpurile pe care le trăiți ca experiență, numai pentru scopul evoluției sufletului.

Ai întrebat dacă există un mod mai puțin dureros de a trece prin acest proces și răspunsul este - da - dar atunci nu se va schimba nimic în cadrul experienței voastre exterioare. Modalitatea de a reduce durerea pe care o asociați cu experiențele și evenimentele pământești - atât ale voastre cât și ale altora - este *prin a schimba felul în care le priviți.*

Nu puteți schimba evenimentul exterior (pentru că acesta a fost creat de o mulțime dintre voi și voi nu sunteți suficient de evoluați în conștiința voastră pentru a schimba în mod individual ceea ce a fost

creat în mod colectiv), prin urmare, trebuie să schimbaţi experienţa interioară.

Acesta este drumul pentru a deprinde măiestria de a trăi.

Nimic nu este dureros în şi prin el însuşi. Durerea este rezultatul unei gândiri greşite. Este o eroare în modul de a gândi. Un Maestru poate să facă să dispară cea mai cumplită durere. În acest fel, Maestrul vindecă.

Durerea provine din faptul că judeci un lucru. Renunţă la judecată şi durerea dispare. Judecata se bazează adesea pe experienţa anterioară.

Ideea ta despre un lucru derivă dintr-o idee anterioară despre acel lucru. Această idee anterioară rezultă dintr-o idee şi mai veche şi aceea din alta şi aşa mai departe, ca într-un joc, până când ajungi hăt departe, în spate, în sala oglinzilor, la ceea ce Eu numesc primul gând.

Orice gând este creator şi nu există nici un gând mai puternic decât gândul originar. De aceea, acesta este numit, uneori, păcatul originar.

Păcatul originar apare când primul tău gând despre un lucru se dovedeşte a fi o eroare. Această eroare se reface de multe ori, când îţi apare al doilea şi al treilea gând despre acel lucru. Lucrarea Sfântului Duh este să te inspire către noi înţelegeri care te pot elibera de greşelile tale.

Vrei să spui că n-ar trebui să mă simt prost când mă gândesc la copiii înfometaţi din Africa, la violenţa şi nedreptatea din America, la cutremurul care a omorât sute de oameni în Brazilia?

Nu există „ar trebui" şi „nu ar trebui" în lumea lui Dumnezeu. Fă ce vrei. Fă ceea ce te reflectă, ceea ce te reprezintă ca o versiune mai grandioasă a Sinelui tău. Dacă vrei să te simţi prost, simte-te prost.

Dar nu judeca şi nu condamna, pentru că tu nu ştii de ce se întâmplă un lucru şi nici ce scop are el.

Şi aminteşte-ţi: ceea ce tu condamni te va condamna şi, într-o zi, vei ajunge să fii ceea ce judeci.[1]

[1] compară Matei, VII 1-2; Luca, VI 37; Romani, II 1-3; I Corinteni, 4-5

Caută, mai degrabă, să schimbi aceste lucruri care nu mai reprezintă imaginea cea mai înaltă a lui Cine Ești, sau sprijină-i pe cei care le schimbă. Dar binecuvântează totul - deoarece totul reprezintă creația lui Dumnezeu prin trăirea vieții și aceasta este cea mai înaltă creație.

Ai putea să te oprești puțin ca să-mi trag sufletul? Te-am auzit spunând că, în lumea lui Dumnezeu, nu există „ar trebui" sau „n-ar trebui"?

E adevărat.

Cum se poate așa ceva? Dacă nu există în lumea *Ta,* atunci unde *ar putea* fi?

Chiar, unde ...?

Repet întrebarea: unde altundeva ar putea apărea „ar trebui" și „n-ar trebui", dacă nu în lumea Ta.

În *imaginația* ta.

Dar cei care m-au învățat despre corect și greșit, despre ce să faci și ce să nu faci, despre ce ar trebui și n-ar trebui, mi-au spus că aceste reguli au fost stabilite de *Tine* - de Dumnezeu.

Atunci cei care te-au învățat au greșit. Eu nu am stabilit niciodată ce este „corect" sau „greșit" - „ce să faci și ce sa nu faci". Dacă aș fi făcut-o v-aș fi lipsit complet de cel mai mare dar pe care-l aveți - posibilitatea de a face ce vă place și de a trăi experiența rezultatelor faptelor voastre; șansa de a vă crea din nou după imaginea și asemănarea lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat; spațiul în care să produceți o realitate a Sinelui vostru din ce în ce mai înalt, bazată pe ideea voastră grandioasă despre ceea ce sunteți voi capabili să faceți.

A *spune* că ceva - un gând, un cuvânt, o acțiune - este „greșit" ar echivala cu a vă spune să nu-l faceți. A vă spune să nu-l faceți ar însemna să vă interzic. A vă interzice ceva ar însemna să vă impun restricții. A vă impune restricții ar însemna să neg realitatea lui Cine

Eşti cu Adevărat, ca şi ocazia ca voi să creaţi şi să trăiţi experienţa acestui adevăr.

Există oameni care spun că v-am dat liberul arbitru şi afirmă în acelaşi timp că, dacă voi nu vă supuneţi Mie, Eu vă trimit în iad. Ce fel de liber arbitru este ăsta? Nu înseamnă o batjocură la adresa lui Dumnezeu - ca să nu mai vorbim de calitatea adevăratelor relaţii dintre noi?

Intrăm acum într-un alt domeniu pe care vream să-l discut, adică toată treaba asta cu raiul şi cu iadul. După câte-mi dau seama, iadul nu există.

Există iad, dar el nu este aşa cum îl gândiţi voi şi nu trăiţi experienţa lui din motive care v-au fost date.

Ce este iadul?

Este trăirea produsului celui mai rău posibil ieşit din alegerile, deciziile şi creaţiile voastre. Este consecinţa naturală a oricărui gând care Mă neagă pe Mine sau care spune „nu" lui Cine Eşti în relaţie cu Mine.

Este durerea pe care o suferi când gândeşti greşit, dar chiar termenul a gândi greşit este o inadvertenţă, deoarece nu există nimic despre care să spui că este greşit. Iadul este opusul bucuriei. Este nerealizarea. Este a şti Cine şi Ce Eşti şi a nu reuşi să trăieşti această experienţă. Înseamnă *a fi mai puţin* decât poţi fi.

Acesta este iadul şi nu există nimic mai aprig pentru sufletul vostru.

Dar iadul nu există ca un *loc* pe care ţi l-ai imaginat - unde arzi într-un foc veşnic - sau ca o stare de chin permanent. Cu ce scop ar fi făcut Eu aşa ceva? Chiar dacă Mi-ar fi venit un gând teribil de ne-Dumnezeiesc că voi nu „meritaţi" raiul, de ce aş fi simţit Eu nevoia să caut un mod de răzbunare, de pedeapsă pentru eşecul vostru? N-ar fi fost mai simplu pentru Mine să Mă descotorosesc de voi? Ce parte răzbunătoare din Mine M-ar fi făcut să vă supun unei suferinţe eterne de un gen şi la un nivel dincolo de orice imaginaţie?

Dacă ai răspunde că dintr-o nevoie de dreptate, oare simpla interzicere a comuniunii cu Mine în ceruri nu ar fi făcut dreptate? E

oare nevoie și de o durere nesfârșită?

Îți spun că *nu există* o astfel de experiență de după moarte ca cea care a fost construită de teologiile voastre bazate pe frică. Există totuși o experiență a sufletului atât de nefericită, atât de incompletă, atât de parțială, atât de *separată* de bucuria cea mai mare a lui Dumnezeu, încât pentru sufletul vostru aceasta *înseamnă* iad.

Dar îți spun că *Eu nu vă trimit* acolo, nici nu vă fac să trăiți această experiență. Voi înșivă creați experiența, oricând și ori de câte ori vă separați Sinele de gândul cel mai înalt legat de voi înșivă. Voi înșivă creați experiența, ori de câte ori vă negați Sinele; ori de câte ori îl respingeți pe Cine și Ce Ești cu Adevărat.

Și totuși nici măcar această experiență nu este eternă. Ea *nu poate fi,* pentru că planul Meu nu este să vă separ de Mine pentru veșnicie. Într-adevăr, așa ceva este imposibil, deoarece, pentru a ajunge la o asemenea stare de fapt, nu numai *tu* trebuie să-l renegi pe Cine Ești, ci și Eu. Iar asta Eu n-am s-o fac niciodată. Și, atâta timp cât unul dintre noi deține adevărul despre voi, acest adevăr trebuie, până la urmă, să învingă.

Dar dacă nu există iad, asta înseamnă că eu pot să fac ce vreau, să acționez cum vreau, să comit orice faptă fără frică de pedeapsă?

Oare *de frică* ai tu nevoie ca să fii, să faci și să ai ceea ce este corect în mod intrinsec? Trebuie să fii *amenințat,* ca „să fii bun”? Și ce înseamnă „să fii bun”? Cine hotărăște aceasta, până la urmă? Cine dă îndrumările? Cine stabilește regulile?

Adevăr vă spun Eu vouă: *Voi* sunteți singurii care faceți regulile. Voi stabiliți liniile directoare. Și *voi* hotărâți cât de bine este ceea ce ați făcut; cât de bine este ceea ce faceți. Pentru că *voi* sunteți singurii care ați decis Cine și Ce Sunteți cu Adevărat și Cine Vreți să Fiți. Și *voi* sunteți *singurii* care puteți să stabiliți cât de bine este ceea ce faceți.

Nimeni altcineva nu vă va judeca niciodată, pentru că, de ce și cum ar putea Dumnezeu să judece propria creație și să o eticheteze drept rea? Dacă aș fi vrut ca voi să fiți și să faceți totul perfect, v-aș fi lăsat în starea de totală perfecțiune din care proveniți. Întregul scop a fost ca voi să vă descoperiți pe voi înșivă, *să vă creați* Sinele așa

cum sunteți cu adevărat - și așa cum doriți cu adevărat să fiți. Dar n-ați fi putut fi așa decât dacă vi s-ar fi dat șansa *de a fi altceva.*

Să vă pedepsesc deci pentru că ați ales ceea ce Eu Însumi v-am așternut în față? Dacă n-aș fi vrut ca voi să aveți și o altă posibilitate de alegere, aș mai fi creat una în afară de prima?

Aceasta este o întrebare pe care trebuie să ți-o pui înainte de a-Mi acorda Mie rolul de Dumnezeu care pedepsește.

Răspunsul direct la întrebarea ta este, *da!,* poți să faci ce dorești, fără frica de pedeapsă. Totuși, trebuie să fii conștient de consecințe.

Consecințele sunt rezultatul. Urmarea firească. Aceasta nu este același lucru cu răsplata sau pedeapsa. Urmarea, pur și simplu. Este ceea ce rezultă din aplicarea naturală a legilor naturale. Este *ceea ce apare* în mod previzibil, ca o consecință a *ceea ce a apărut.*

Întreaga viață fizică funcționează în concordanță cu legile naturale. În clipa în care-ți amintești aceste legi și le aplici, stăpânești viața la nivel fizic. Ceea ce ție îți pare a fi pedeapsă - sau ceea ce numești rău sau ghinion - nu este altceva decât o lege naturală care se manifestă.

Deci, dacă eu aș cunoaște aceste legi și m-aș supune lor, nu aș mai avea nici un necaz? Asta vrei să-mi spui?

N-ai mai trăi niciodată experiența că Sinele tău este în, ceea ce numești tu, „necaz”. N-ai mai considera nici o situație în viață ca fiind o problemă. N-ai mai întâmpina nici un eveniment cu un tremur interior. Ai pune capăt tuturor grijilor, îndoielii și fricii. Ai trăi așa cum ți-ai imaginat că au trăit Adam și Eva - nu ca niște spirite fără trup în împărăția absolutului, ci ca spirite întrupate în împărăția relativului. Ai avea toată libertatea, bucuria și pacea și toată înțelepciunea, înțelegerea și puterea Spiritului care ești. Ai fi o ființă complet realizată.

Aceasta este ținta sufletului tău. Acesta este scopul - să se realizeze pe deplin cât timp este în trup; să devină *întruparea* a tot ce este cu adevărat. Acesta este planul Meu pentru voi. Acesta este idealul Meu: ca Eu să Mă realizez prin voi. Și astfel, conceptul este transformat în experiență și Eu Mă pot cunoaște pe Mine Însumi *prin experiență.*

Legile Universului sunt legi pe care Eu le-am stabilit. Ele sunt

legi perfecte, creând o funcţie perfectă a ceea ce este fizic.

Ai văzut vreodată ceva mai perfect decât un fulg de zăpadă? Totul este un mister: complexitatea lui, forma lui, simetria lui, faptul că este conform cu el însuşi şi diferit de orice altceva. Te minunezi de miracolul acestei manifestări a Naturii. Dar, ia gândeşte-te, dacă pot să fac aşa ceva cu un singur fulg de zăpadă, ce pot să fac - ce *am făcut* - cu întregul univers?

Dacă ai putea să-i vezi simetria, perfecţiunea formelor - de la corpul cel mai mare la particula cea mai mică - realitatea ta n-ar putea să-i cuprindă întregul adevăr. Chiar şi acum când îţi arăt imagini din el nu poţi să-ţi închipui sau să-i înţelegi implicaţiile. Şi totuşi ştii că *există* implicaţii - mult mai complexe şi mult mai extraordinare decât poate înţelegerea ta actuală să cuprindă. Shakespeare al vostru a spus-o minunat: *Există mai multe lucruri în cer şi pe pământ, Horatio, decât aţi visat în filozofia voastră*[1].

Şi cum pot cunoaşte eu aceste legi? Cum le pot învăţa?

Nu se pune problema să le înveţi, ci să ţi le aminteşti.

Şi cum mi le pot aminti?

Începe prin a sta liniştit. Linişteşte lumea exterioară, astfel încât lumea ta interioară să capete vedere. Tu cauţi *privirea interioară* pe care nu o poţi avea cât timp eşti atât de profund implicat în realitatea exterioară. Caută deci să intri în tine cât mai mult cu putinţă. Şi, când nu intri în tine, vino *din* tine atunci când te ocupi de lumea exterioară.

Aminteşte-ţi următoarea axiomă:

Dacă nu intri înăuntrul tău, rămâi pe dinafară.

Pune pe cineva să repete fraza, în aşa fel încât ea să se refere la tine:

Dacă nu intru
înăuntrul meu,
rămân
pe dinafară.

[1] William Shakespeare, Hamlet

Tu ai rămas pe dinafară toată viaţa ta, dar nu trebuie să fie aşa şi niciodată nu a trebuit. Nu există nimic ce tu nu poţi să fii, nu există nimic ceea ce tu nu poţi să faci. Nu există nimic ceea ce tu nu poţi să *ai.*

Sună de parcă mi-ai promite luna de pe cer.

Ce altfel de promisiune ai vrea să-ţi facă Dumnezeu? M-ai crede dacă ţi-aş promite mai puţin?

De mii de ani încoace oamenii nu au încredere în promisiunile lui Dumnezeu, pentru motivul cel mai ciudat: erau prea bune ca să fie adevărate. Aşa că aţi ales o promisiune mai mică - o dragoste mai mică. Promisiunea cea mai mare făcută de Dumnezeu provine din dragostea cea mai mare. Nu poţi să-ţi imaginezi o dragoste perfectă, aşa că o promisiune perfectă este de neconceput, cum de neconceput este o persoană perfectă. De aceea nu poţi să crezi nici măcar în Sinele tău.

A nu reuşi să crezi în toate acestea înseamnă a nu reuşi să crezi în Dumnezeu. Asta, deoarece credinţa în Dumnezeu aduce după sine credinţa în cel mai mare dar al lui Dumnezeu - iubirea necondiţionată - şi cea mai mare promisiune a lui Dumnezeu - un potenţial nelimitat.

Pot să te întrerup? Nu pot să sufăr să-L întrerup pe Dumnezeu când vorbeşte ... dar am mai auzit povestea asta cu potenţialul nelimitat care nu se potriveşte cu experienţa umană. Nu vorbim despre dificultăţile întâmpinate de omul obişnuit. Ce ne facem, însă, cu dificultăţile pe care le întâmpină cei născuţi cu deficienţe mentale sau fizice? Oare potenţialul *lor* este nelimitat?

Aşa scrie chiar în scriptura voastră - în multe feluri şi în multe locuri.

Dă-mi un exemplu.

Uită-te să vezi ce aţi scris în Biblie, Facerea, capitolul 11, versetul 6.

Se spune, „Şi Domnul a zis: Iată, ei sunt un singur popor, şi

toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă ce și-au pus în gând".

Da. În asta ai încredere?

Dar nu răspunde la întrebarea despre cei slabi, cei infirmi cei handicapați, cei care au niște limite.

Nu crezi că ei au niște limite pe care și le-au ales singuri? Crezi că în viață un suflet omenesc este pus *din întâmplare* în fața unor probleme -*oricare* ar putea fi ele? *Asta* îți închipui?

Vrei să spui că un suflet alege cu mult înainte ce fel de viață vrea să trăiască ca experiență?

Nu, aceasta ar distruge *scopul* întâlnirii cu acele probleme. Scopul este de a-ți *crea* propria experiență - și astfel să-ți creezi Sinele - în momentul glorios al lui Acum. De aceea tu nu-ți alegi cu mult înainte viața pe care o vei trăi ca experiență.

Poți totuși să-ți selectezi persoanele, locurile și evenimentele - condițiile și împrejurările, solicitările și obstacolele, oportunitățile și opțiunile - cu care să-ți *creezi* propria experiență. Poți să selectezi culorile paletei, instrumentele, mașinăriile. Ceea ce creezi cu ele *este* propria ta afacere. Aceasta este afacerea vieții.

Potențialul tău *este* nelimitat în tot ceea ce ai ales să faci. Să nu-ți închipui că un suflet care s-a încarnat într-un trup pe care-l numești limitat nu și-a atins potențialul complet, pentru că nu știi *ce încerca să facă* acel suflet. Tu nu-i înțelegi *programul.* Nu-ți sunt clare *intențiile* lui.

De aceea, *binecuvântează fiecare* persoană și situație și mulțumește. În felul acesta recunoști perfecțiunea creației lui Dumnezeu și-ți arăți încrederea în ea. Pentru că, în lumea lui Dumnezeu, nu există nimic întâmplător și nu există ceea ce voi numiți coincidență, iar această lume nu este dirijată de alegeri la întâmplare sau de ceva numit soartă.

Dacă un fulg de zăpadă are o formă absolut perfectă, nu crezi că același lucru s-ar putea spune despre ceva atât de minunat cum ar fi viața ta?

Dar până şi Iisus i-a vindecat pe cei bolnavi. De ce i-ar vindeca el, dacă starea lor ar fi atât de „perfectă”?

Iisus nu i-a vindecat pe cei pe care i-a vindecat, deoarece a considerat condiţia lor ca fiind imperfectă. El i-a vindecat pe cei pe care i-a vindecat, pentru că a văzut că acele suflete aveau nevoie de vindecare ca parte a evoluţiei lor. El a văzut perfecţiunea procesului de evoluţie. El a recunoscut şi a înţeles intenţia sufletului. Dacă Iisus ar fi simţit că tot ceea ce înseamnă boală fizică sau mentală reprezintă imperfecţiunea, n-ar fi fost mai simplu să vindece pe toată lumea de pe planetă dintr-o dată? Te îndoieşti că ar fi putut-o face?

Nu. Cred că ar fi putut.

Bine. Deci mintea doreşte cu ardoare să ştie: De ce nu a făcut-o? De ce a ales Christos ca unii să sufere şi alţii să fie vindecaţi? De fapt, de ce permite Dumnezeu suferinţa?

Această întrebare a fost pusă înainte şi răspunsul rămâne acelaşi.

Există perfecţiune în procesul de evoluţie şi întreaga viaţă provine din *alegere*. Nu se cuvine să intervenim în alegere şi nici să avem dubii în privinţa ei. Şi, în mod special, nu se cuvine să o condamnăm.

Ceea ce *se cuvine* este să observăm şi apoi să facem orice poate fi făcut pentru a ajuta sufletul ca, în căutarea lui, să facă *o alegere mai înaltă*. Priviţi deci cu atenţie alegerile făcute de alţii, dar nu judecaţi. Înţelegeţi că alegerea lor este perfectă pentru ei în acest moment, dar fiţi gata să-i ajutaţi atunci când va veni clipa când ei caută o nouă alegere, o alegere diferită - o alegere mai înaltă.

Intraţi în comuniune cu sufletele altora şi, atunci, scopurile şi intenţiile lor vă vor fi clare. Aşa a făcut Iisus cu cei pe care i-a vindecat şi cu *toţi* cei a căror viaţă a atins-o. Iisus i-a vindecat pe toţi cei care au venit la el sau pe cei trimişi de alţii ca să se roage pentru ei. El nu a făcut nici o vindecare la întâmplare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că încalcă Legea sacră a Universului:

Lasă fiecare suflet să meargă pe drumul lui.

Dar asta înseamnă oare că nu trebuie să ajutăm pe nimeni

fără să ni se ceară ajutor? Sigur că nu, pentru că altfel nu i-am mai ajuta pe copiii care mor de foame în India, sau masele de oameni torturați din Africa, sau pe cei săraci şi umiliți de pretutindeni. S-ar pierde orice efort umanitar şi s-ar interzice orice act de caritate.

Trebuie oare să aşteptăm ca un individ să strige plin de disperare, sau ca o națiune să implore după ajutor înainte ca să ni se dea voie să facem ceea ce este indubitabil corect?

Vezi, răspunsul este inclus în întrebare. Dacă un lucru e indubitabil corect, fă-l, dar adu-ți aminte să judeci perfect ceea ce înseamnă „corect „şi „greşit".

Un lucru este corect sau greşit, deoarece aşa îl consideri tu. Un lucru nu este corect sau greşit în mod intrinsec.

Nu este?

„Corect" sau „greşit" nu este o condiție intrinsecă, ci o judecare subiectivă într-un sistem personal de valori. Prin judecarea voastră subiectivă vă creați Sinele - prin valorile voastre personale vă determinați şi vă demonstrați Cine Sunteți.

Lumea există exact aşa cum e, tocmai pentru ca să poți emite aceste judecăți. Dacă lumea ar exista în condiții perfecte, procesul tău de creare a Sinelui în viață ar fi terminat. S-ar sfârşi.

Cariera unui avocat s-ar termina mâine, dacă nu ar mai exista părți în proces. Cariera unui doctor s-ar termina mâine, dacă nu ar mai exista boală. Cariera unui filozof s-ar termina mâine, dacă nu ar mai fi întrebări.

Şi cariera *lui Dumnezeu* s-ar termina mâine, dacă *nu ar mai fi probleme.*

Precis. Ai spus-o perfect. Cu toții ne-am termina activitatea de creație dacă nu ar mai fi ce să creăm. Dar toți avem un interes *enorm să facem ca jocul să continue.* Oricât de mult am spune că ne-ar plăcea să rezolvăm toate problemele, nu îndrăznim să rezolvăm *toate* problemele, pentru că n-ar mai fi nimic altceva *de făcut.*

Concernurile voastre industrial-militare înțeleg acest lucru foarte

bine. De aceea se opun cu putere oricărei încercări de a se instala un guvern care să nu mai vrea război nicăieri.

Şi instituţiile voastre medicale înţeleg aceasta. De aceea se opun cu străşnicie oricărui nou medicament sau tratament miraculos şi *trebuie* să o facă pentru a putea supravieţui - ca să nu mai vorbim chiar de posibilitatea apariţiei miracolelor.

Comunităţii voastre religioase îi este foarte clar acest lucru. De aceea atacă permanent orice definiţie a lui Dumnezeu care nu include frica, judecata şi răsplata şi orice definiţie a Sinelui care nu include *propria lor idee asupra unicului drum spre Dumnezeu.*

Dacă Eu îţi spun că tu *eşti* Dumnezeu, ce se întâmplă cu religia? Dacă Eu îţi spun că eşti *vindecat,* ce se întâmplă cu ştiinţa şi medicina? Dacă Eu îţi spun că veţi trăi în pace, ce se întâmplă cu făcătorii de pace? Dacă Eu vă spun că lumea este reparată, dreasă, ce se întâmplă cu lumea?

Dar cu cei care repară?

Lumea este compusă esenţialmente din două feluri de oameni: cei care îţi dau ceea ce ai nevoie şi cei care dreg. Într-un anumit sens, chiar şi cei care, pur şi simplu, îţi dau ceea ce ai nevoie - măcelarii, brutarii, lumânărarii - sunt, de asemenea, şi cei care dreg. Pentru că, a dori ceva înseamnă adesea *a avea nevoie* de acel ceva. Din acest motiv se spune că dependenţii de droguri şi alcool au nevoie *să se dreagă.*

Fiţi atenţi ca dorinţa voastră să nu devină *dependenţă.*

Vrei să spui că lumea va avea întotdeauna probleme? Spui că Tu vrei cu adevărat *ca aşa să stea lucrurile?*

Ceea ce spun este că lumea există aşa cum e - exact ca şi fulgul de nea care există aşa cum e - prin forma care i s-a dat. *Tu* l-ai creat aşa cum este - în acelaşi mod în care ţi-ai creat viaţa aşa cum este.

Eu vreau ceea ce *tu* vrei. In clipa în care vei vrea cu adevărat să pui capăt foametei, nu va mai fi foamete. Ţi-am dat toate resursele să acţionezi astfel. Ai toate instrumentele cu care să-ţi faci alegerea. N-ai făcut-o, nu pentru că *nu poţi* să o faci. Omenirea ar putea să termine mâine cu foametea mondială. Voi *alegeţi* să nu o faceţi.

Pretindeţi că există motive întemeiate pentru care 40.000 de oameni pe zi trebuie să moară de foame. Nu există motive

întemeiate. Şi totuşi, atunci când spuneți că nu puteți să faceți nimic pentru a-i opri pe cei 40.000 de oameni să moară de foame, aduceți pe lume 50.000 de oameni pe zi care să înceapă o viață nouă. Şi aceasta numiți voi dragoste. Aceasta numiți planul lui Dumnezeu. Este un plan complet lipsit de logică sau de rațiune şi, cu atât mai mult, lipsit de compasiune.

Îți demonstrez în termeni foarte clari că lumea există aşa cum există deoarece *voi ați ales vă fie aşa*. În mod sistematic vă distrugeți mediul înconjurător şi apoi definiți aşa numitele dezastre naturale ca fiind o dovadă a unei farse crude din partea lui Dumnezeu, a modurilor dure de manifestare ale Naturii. Voi v-ați făcut o farsă vouă înşivă şi modurile voastre de manifestare sunt crude.

Nimic, *nimic* nu este mai blând decât Natura şi nimic, *nimic* nu a fost mai crud cu Natura decât omul. Cu toate acestea, vă dați la o parte din orice înseamnă implicarea voastră; negați orice responsabilitate. Ziceți că nu este vina voastră. Şi aici aveți dreptate.

Nu se pune problema de *vină,* e o problemă de *alegere.*

Puteți să alegeți mâine să puneți capăt distrugerii pădurilor tropicale. Puteți să alegeți să opriți distrugerea stratului protector care înconjoară planeta. Puteți să *alegeți* să încetați nesfârşitul masacru asupra ingeniosului ecosistem al pământului. Puteți să căutați să reasamblați fulgul de zăpadă, sau cel puțin să-i opriți topirea inexorabilă - dar o veți face oare?

În mod similar, puteți *termina mâine orice război.* Pur şi simplu. Cu uşurință. Nu e nevoie - nu a fost *niciodată* nevoie de altceva - decât ca voi toți să fiți de acord. Dar, dacă *voi* nu puteți să fiți cu toții de acord asupra a ceva atât de elementar cum ar fi să nu vă mai omorâți unul pe altul, cum puteți ridica pumnul amenințător spre Ceruri şi să cereți să vi se pună ordine în viață.

Nu voi face nimic pentru voi din ceea ce voi nu veți face pentru Sinele vostru. *Aceasta* este legea şi aceştia sunt proorocii[1].

Lumea este în starea în care este din cauza *voastră* şi a alegerilor pe care le-ați făcut - sau nu ați reuşit să le faceți.

(A nu decide, înseamnă a decide).

Pământul este în starea în care este din cauza *voastră* şi a alegerilor pe care le-ați făcut - sau nu ați reuşit să le faceți.

[1] compară: Matei, XXII, 40; XI, 13; Luca, XVI, 16, Noul Testament.

Propria voastră viaţă este în starea în care este din cauza *voastră* şi a alegerilor pe care le-aţi făcut - sau nu aţi reuşit să le faceţi.

Dar eu nu am ales să fiu lovit de camionul acela! Eu nu am ales să fiu jefuit de un hoţ sau violat de un nebun. Oamenii ar putea să spună asta. Există oameni în lume care ar putea să spună asta.

Voi *toţi* sunteţi rădăcina cauzei pentru condiţiile care există şi care au creat în hoţ dorinţa sau nevoia de a fura. Voi toţi aţi creat conştienţa care face violul posibil. Doar atunci când tu vezi *în tine însuţi* motivul care a cauzat crima, începi, în sfârşit, să vindeci împrejurarea în care acest motiv a apărut.

Hrăniţi-i pe cei înfometaţi, daţi demnitate celor săraci. Oferiţi ocazii celor mai puţin norocoşi. Încetaţi cu atitudinile dăunătoare care ţin masele într-o stare de furie şi haos fără speranţă pentru un viitor mai bun. Renunţaţi la tabu-urile şi restricţiile fără rost în ceea ce priveşte energia sexuală - ajutaţi-i mai degrabă pe ceilalţi să înţeleagă cât de minunată este aceasta şi să o canalizeze cum trebuie.

Procedaţi în felul *acesta* şi veţi face un enorm pas înainte în a pune capăt pentru totdeauna hoţiilor şi violului. Cât despre aşa numitul „accident" - camionul care vine de după curbă, cărămida care cade din cer - învăţaţi să acceptaţi un astfel de incident ca pe o mică parte dintr-un mozaic mai mare. Aţi venit aici ca să duceţi la îndeplinire un plan individual pentru propria voastră salvare. Totuşi, această salvare nu înseamnă să scăpaţi de capcanele diavolului. Nu există ceva care să se cheme diavol şi iadul nu există. Vă salvaţi de uitarea non-realizării de Sine.

Nu puteţi pierde această bătălie. Nu se poate să nu reuşiţi. Aceasta nu este câtuşi de puţin o bătălie, ci doar un proces de evoluţie. Totuşi, dacă nu ştiţi acest lucru, îl veţi considera o luptă continuă. E posibil să *credeţi în această luptă* suficient de mult timp pentru a crea o întreagă religie în jurul ei. Această religie vă va învăţa că *lupta este punctul esenţial.* Este o învăţătură falsă. *Nu* prin luptă avansaţi în acest proces. Victoria este câştigată prin actul de a vă preda.

Se întâmplă accidente, deoarece asta e. Anumite elemente ale procesului vieţii s-au adunat într-un anumit fel, la un anumit

moment, cu anumite rezultate - rezultate pe care ați ales, din motivele voastre personale, să le numiți nefericite. Ele s-ar putea să nu fie câtuşi de puțin nefericite, dacă ne referim la programul sufletului vostru.

Adevăr vă spun Eu vouă: *Nu există* coincidență *şi nimic* nu este „întâmplător". Fiecare eveniment şi aventură sunt chemate *spre* Sinele tău, *de către* Sinele tău, ca să creezi şi să trăieşti experiența lui Cine Eşti Tu cu Adevărat. Toți adevărații Maeştri ştiu acest lucru.

De aceea, Maeştrii mistici rămân imperturbabili în fața celor mai rele experiențe ale vieții (aşa cu le-ați definit *voi)*.

Cei mai mari învățători ai religiei creştine înțeleg acest lucru. Ei ştiu că Iisus nu a fost zdruncinat de crucificare, ci chiar o aştepta. Ar fi putut să plece, dar nu a făcut-o. Ar fi putut-o opri în orice moment. Avea puterea să o facă. Dar nu a făcut-o. *Şi-a dat voie să fie crucificat* ca să poată reprezenta salvarea eternă a omului. *Priveşte,* a spus, *ce pot Eu să fac.* Priviți ceea ce este *adevărat* şi aflați că şi voi puteți face asemenea lucruri, ba chiar mai mult. Oare n-am spus Eu că voi sunteți zei? Nu o credeți şi, dacă nu o puteți crede, atunci credeți în voi *înşivă,* credeți în *Mine.*

Atât de mare a fost compasiunea lui Iisus încât a implorat să i se dea o cale - şi a şi creat-o - ca să convingă lumea că toți ar putea veni în Ceruri (realizare de sine) dacă nu prin altă cale, atunci prin *El.* Pentru că El a înfrânt nefericirea şi moartea. Acelaşi lucru I-ați putea face şi voi.

Cea mai mare învățătură a lui Christos nu a fost că voi *veți* avea viață veşnică, ci că *o aveți;* nu că voi *veți avea* frăție într-un Dumnezeu, ci că o aveți; nu că voi *veți avea* orice cereți, ci că *aveți.*

Tot ceea ce se cere este ca voi *să ştiți aceasta.* Pentru că voi *sunteți* creatorul realității şi viața nu poate să vă apară altfel decât în modul în care voi *gândiți* că va apărea.

Voi *gândiți* şi astfel o faceți să existe. Acesta este primul pas în cadrul creației. Dumnezeu Tatăl este gând. Gândul tău este părintele care dă naştere tuturor lucrurilor.

Aceasta este una dintre legile pe care trebuie să ne-o amintim?

Da.

Poţi să-mi mai spui şi altele?

V-am spus şi altele. Vi le-am spus pe toate, încă de la începutul timpurilor. Vi le-am spus iarăşi şi iarăşi. V-am trimis învăţător după învăţător. Voi nu-i ascultaţi pe învăţătorii trimişi de Mine. Voi îi omorâţi.

Dar *de ce*? De ce îi omorâm pe cei mai sfinţi dintre noi? Îi omorâm sau îi dezonorăm, ceea ce este aceleaşi lucru. *De ce*?

Centru că ei se opun oricărui gând pe care-l aveţi şi care M-ar nega pe Mine. Şi dacă e să vă negaţi propriul Sine, atunci trebuie să Mă negaţi pe Mine.

De ce aş vrea eu să Te neg pe Tine *sau* pe mine?

Pentru că ţi-e frică. Şi pentru că promisiunile Mele sunt prea bune ca să fie adevărate. Pentru că nu poţi să accepţi cel mai mare Adevăr.

Şi, în felul acesta, trebuie să te rezumi la o spiritualitate care te învaţă frica şi dependenţa şi intoleranţa, mai degrabă decât dragostea şi puterea şi acceptarea.

Eşti *plin* de frică şi cea mai mare frică a ta este că cea mai mare promisiune a Mea ar putea fi cea mai mare minciună a vieţii. Şi, astfel, tu creezi cea mai mare fantezie ca să te aperi: pretinzi că orice promisiune a lui Dumnezeu care-ţi dă putere şi îţi garantează dragostea trebuie să fie *promisiunea falsă a diavolului.* Dumnezeu n-ar face niciodată o astfel de promisiune, îţi spui tu în gândul tău. Numai diavolul ar face-o - ca să te tenteze să negi adevărata identitate a lui Dumnezeu ca cea mai înfricoşătoare, geloasă, răzbunătoare, justiţiară, punitivă entitate între entităţi.

Chiar dacă această descriere se potriveşte cel mai bine definiţiei diavolului, (dacă *ar exista* unul*),* voi aţi atribuit *caracteristici diavoleşti* lui Dumnezeu pentru a vă autoconvinge să nu acceptaţi promisiunile Dumnezeieşti ale Creatorului vostru, sau calităţile Dumnezeieşti ale Sinelui.

Atât de mare este puterea fricii.

Încerc să scap de frică. Vrei să-mi spui - din nou - şi alte legi?

Prima Lege este că voi puteți să fiți, să faceți şi să aveți orice vă imaginați. A Doua Lege este că voi atrageți lucrurile de care vă este frică.

Cum adică?

Emoția este puterea care atrage. Voi veți trăi experiența lucrului de care vă temeți foarte tare.

Un animal - pe care voi îl considerați o formă inferioară de viață (chiar dacă animalele acționează cu mai multă integritate şi cu mai multă consecvență decât oamenii) - ştie imediat dacă vă este teamă de el.

Plantele - pe cale voi le considerați o formă *chiar mai inferioară* de viață - răspund oamenilor care le iubesc mult, mai bine decât celor cărora nu le pasă de ele.

Nimic din toate acestea nu este o coincidență. Nu *există* coincidență în univers - doar un proiect grandios, un „fulg de zăpadă" incredibil.

Emoția este energie în mişcare. Când mişti energia, creezi efectul. Dacă mişti suficientă energie, creezi materia. Materia este energie conglomerată. Mişcată. Bruscată - şi apoi pusă la un loc. Dacă mânuieşti energia într-un anumit fel, suficient de mult timp, obții materie.

Orice Maestru înțelege această lege. Este alchimia universului. Este secretul a tot ceea ce înseamnă viață.

Gândul este energie pură. Orice gând pe care-l ai, l-ai avut vreodată şi-l vei avea vreodată este creator. Energia gândului tău nu moare niciodată. Niciodată. El îți părăseşte ființa şi se îndreptă cu capul înainte în univers, extinzându-se pentru totdeauna.

Un gând este pentru totdeauna.

Toate gândurile coagulează; toate gândurile întâlnesc alte gânduri, se întretaie într-un labirint incredibil de energie, formând un model în veşnică schimbare de o inexprimabilă frumusețe şi de o inimaginabilă complexitate.

Energiile atrag energii asemănătoare, formând (pentru a folosi

cuvinte simple) „bulgări” de energie de acelaşi fel. Când un număr de „bulgări” similari se întretaie unul cu altul - se izbesc unul de altul - ei *se lipesc* unul de altul (pentru a folosi un alt termen simplu). E nevoie de o cantitate incomensurabil de uriaşe de energie similară „care se lipeşte una de alta” pentru a forma materia.

Dar materia *vrea* să se formeze din energie pură. De fapt, acesta este singurul mod în care ea *se poate* forma.

O dată ce energia devine materie, ea rămâne materie pentru o vreme îndelungată - doar dacă construcţia ei nu este *sfărâmată* de o formă de energie opusă sau diferită.

Această energie diferită acţionând asupra materiei o dezmembrează, eliberând energia primordială din care a fost compusă.

Aceasta este, exprimată în termeni elementari, teoria bombei atomice. Einstein s-a apropiat mai mult decât orice altă fiinţă umană - dinaintea lui şi de la el încoace - de descoperirea, explicarea şi funcţionarea secretului creator al universului.

Acum ar trebui să înţelegi mai bine cum pot lucra împreună oamenii *care se aseamănă* - pentru a crea o anumită realitate prielnică. Expresia „ori de câte ori doi sau mai mulţi oameni sunt adunaţi în numele Meu”[1] capătă acum mult mai mult înţeles.

Desigur, când *societăţi* întregi gândesc într-un anumit mod, se întâmplă foarte adesea lucruri uluitoare - nu toate neapărat de dorit. De exemplu, o societate care trăieşte în frică - foarte adesea, de fapt *în mod inevitabil* - produce, lucruri de care se teme cel mai mult.

În mod similar, comunităţi sau congregaţii mari găsesc adesea puterea care produce minuni prin gândire comasată - (sau ceea ce unii oameni numesc rugăciune în comun)

Şi trebuie să spun şi mai clar că, până şi indivizii - dacă gândul lor (rugăciune, speranţă, dorinţă, vis, frică) este uluitor de puternic - pot produce astfel de rezultate în ei şi prin ei înşişi. Iisus a făcut aceasta în mod regulat. El a înţeles cum să folosească energia şi materia, cum s-o aranjeze, cum s-o redistribuie, cum s-o controleze complet.

Mulţi Maeştri au ştiut aceasta. Mulţi o ştiu şi acum.

Tu o poţi şti. Chiar acum.

---

[1] compară: Matei, XVIII, 20, Noul Testament.

Aceasta este cunoaşterea binelui şi răului la care au participat Adam şi Eva. Până când ei nu au înţeles acest lucru, nu putea exista viaţă *aşa cum o cunoaşteţi voi.* Adam şi Eva - numele mitice pe care le-aţi dat ca să reprezentaţi Primul Bărbat şi Prima Femeie - au fost Tatăl şi Mama experienţei umane.

Ceea ce a fost descris drept căderea lui Adam a fost de fapt ridicarea lui - singurul eveniment extrem de important din istoria omenirii. Fără el nu ar exista lumea relativităţii. Gestul lui Adam şi al Evei nu a fost păcatul originar ci, în realitate, binecuvântarea iniţială. Ar trebui să le mulţumiţi din fundul sufletului pentru că, fiind primii care au făcut alegerea „greşită", Adam şi Eva *au dat posibilitatea de a se face o alegere.*

În mitologia voastră, aţi făcut-o pe Eva să fie „cea rea" - ispititoarea care a mâncat fructul cunoaşterii binelui şi răului - şi l-a servit cu timiditate şi pe Adam. Scenariul mitologic v-a permis să faceţi de atunci încoace din femeie motivul „căderii" bărbatului, având ca rezultat o întreagă reţea de realităţi deformate, ca să nu mai vorbim despre puncte de vedere distorsionate şi confuzii legate de sex. (Cum puteţi să vă simţiţi *atât de bine* când e vorba de ceva *atât de rău?)*

Lucrurile de care vă este cel mai mare frică vă infestează ca o molimă. Frica le va atrage *către* voi ca un magnet.

Toate scrierile voastre sfinte, pe care le-aţi creat în toate tradiţiile şi metodele de convingere religioasă, conţin ordinul clar: să nu vă fie frică. Crezi că este din întâmplare?

Legile sunt foarte simple.

1. Gândul este creator.
2. Frica atrage forţe asemănătoare ei.
3. Dragostea e unicul lucru care contează.

Ei, cu punctul trei m-ai băgat în ceaţă!

Cum e cu putinţă ca dragostea să fie unicul lucru care contează, dacă frica atrage forţe asemănătoare fricii?

Dragostea este realitatea supremă. Este singura realitate. Realitatea completă. Sentimentul de dragoste reprezintă trăirea de către voi a experienţei lui Dumnezeu.

În Adevărul cel mai înalt, iubirea este singurul lucru care există,

care a existat şi care va exista vreodată.

Când treci în absolut, treci în iubire.

Împărăţia relativului a fost creată pentru ca Eu să pot să trăiesc experienţa Sinelui Meu. Aceasta ţi s-a explicat deja. Dar asta nu face ca împărăţia relativului să fie *reală.* Este o *realitate creată* pe care Eu şi cu voi am făcut-o şi continuăm să o facem, pentru ca să ne putem cunoaşte pe noi înşine prin experienţă.

Totuşi, creaţia poate părea foarte reală. *Scopul* ei este să pară atât de reală, încât să o *acceptăm* ca existând cu adevărat. În acest fel, Dumnezeu a inventat şi a creat „altceva" decât Sine Însuşi (deşi în termenii cei mai stricţi, aceasta este imposibil, deoarece Dumnezeu este - EU SUNT - Tot Ceea Ce Este).

Creând „altceva" - şi anume împărăţia relativului - am produs un mediu în care voi puteţi să *alegeţi* să fiţi Dumnezeu, mai degrabă decât, pur şi simplu, să vi *se spună* că sunteţi Dumnezeu; în care să puteţi trăi experienţa de a fi Dumnezeu-Creator ca un act de creaţie, mai degrabă decât ca un concept; în care mica lumânare din soare - cel mai mic suflet - să se poată cunoaşte ca lumină.

Frica este *celălalt capăt* al dragostei. Ea este *polaritatea primară.*

Creând împărăţia relativului, Eu am creat mai întâi opusul Sinelui Meu. In împărăţia în care voi trăiţi pe plan fizic există numai *două aspecte ale existenţei:* frica şi dragostea.

Gândurile care-şi au rădăcina în frică vor produce un gen de manifestare pe plan fizic. Gândurile care-şi au rădăcina în dragoste vor produce altfel de manifestare.

Maeştrii care au umblat pe Pământ sunt cei care au descoperit secretul lumii relative şi au refuzat să-i admită realitatea.

Pe scurt, Maeştrii *sunt cei care au ales doar dragostea.*

În fiecare clipă. În fiecare moment. În fiecare situaţie.

Chiar dacă au fost omorâţi, ei şi-au iubit călăii. Chiar dacă au fost persecutaţi, ei şi-au iubit opresorii.

Acesta este un lucru foarte greu de înţeles şi cu atât mai greu de urmat. Cu toate acestea, este *ceea ce a făcut întotdeauna fiecare Maestru.*

Indiferent de filozofie, indiferent de tradiţie, indiferent de religie - aceasta este ceea ce *a făcut fiecare Maestru.*

V-am expus foarte clar acest exemplu şi această lecţie. V-au fost

arătate iarăşi şi iarăşi, mereu şi mereu, din nou şi din nou. În toate epocile şi pretutindeni. De-a lungul întregii voastre vieți şi în fiecare clipă. Universul a folosit orice născocire pentru a aşeza acest Adevăr în fața voastră. În cântec şi poveste, în poezie şi dans, în cuvinte şi în mişcare, imagini în mişcare pe care voi le numiți filme şi în colecții de cuvinte pe care voi le numiți cărți.

A fost strigat de pe muntele cel mai înalt, şoapta lui a fost auzită în locurile cele mai de jos. *De-a lungul tuturor coridoarelor experienței umane s-a auzit ecoul acestui Adevăr:*

Dragostea este răspunsul. *Dar voi nu ați ascultat.*

Şi acum veniți la această carte şi Îl întrebați din nou pe Dumnezeu ceea ce Dumnezeu v-a spus de nenumărate ori şi în nenumărate feluri. Şi uite că vă spun din nou - *aici* - în contextul *acestei* cărți.

Vreți să mă ascultați acum? Vreți cu adevărat să auziți?

Ce credeți voi că v-a adus la acest material? Cum credeți că s-a realizat ceea ce țineți acum în mâinile voastre. Credeți că Eu nu ştiu ce fac?

Nu există coincidență în univers.

Am auzit plânsul inimii voastre. Am văzut căutarea sufletului vostru.

Ştiu cât de tare tânjiți după Adevăr. L-ați căutat în durere şi în buc ie.

Mi I-ați cerut cu insistență, la nesfârşit.

Să Mă *arăt.* Să Mă *explic.* Să Mă revelez.

Aceasta şi fac aici, cu cuvinte atât de clare, încât nu se poate să nu înțelegeți. Într-un limbaj atât de simplu, încât nu se poate să faceți confuzii. Cu un vocabular atât de obişnuit, încât să nu vă pierdeți în vorbărie.

Continuă. Întreabă-Mă orice. *Orice.*

Mă voi strădui să-ți aduc răspunsul. Voi folosi întregul univers ca să o fac.

Aşa că, fi atent; această carte nu e nici pe departe singura Mea unealtă.

Poți să pui o întrebare, apoi *pune cartea jos.*

Dar fii atent.

Ascultă.

Ascultă cuvintele primului cântec pe care-l auzi. Urmăreşte

informația din primul articol pe care-l citești. Povestea următorului film pe care-l vezi. Fraza întâmplătoare rostită de prima persoană pe care o întâlnești.

Sau șoapta râului, oceanului, vântului care-ți mângâie urechea - *toate aceste instrumente* sunt ale Mele; toate aceste drumuri sunt deschise spre Mine.

Îți voi vorbi, dacă vrei să asculți.

Voi veni la tine, dacă Mă inviți.

Îți voi arăta atunci că am fost *întotdeauna* cu tine.

În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

2

Îmi vei arăta cărarea vieții:
înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse,
și desfătări vecinice în dreapta Ta.
Psalm 16:11

Am căutat cărarea spre Dumnezeu toată viața mea -

Știu că ai căutat-o -

- și acum am găsit-o și nu pot să cred. Am senzația că stau și scriu de unul singur.

Asta și faci.

Nimic nu seamănă cu ceea ce ar trebui să simt când comunic cu Dumnezeu.

Ce vrei, surle și trâmbițe? Să văd, poate că aranjez ceva.

Cred că știi că vor exista unii care vor numi întreagă această carte o blasfemie. Mai ales dacă apari ca unul care face pe deșteptul.

Să-ți explic ceva. Părerea ta este că Dumnezeu apare în viață într-un singur mod. Aceasta este o idee foarte periculoasă.

Ea te împiedică să-L vezi pe Dumnezeu în deplinătatea Lui. Dacă tu crezi că Dumnezeu arată într-un singur fel, sau Îl auzi într-un singur fel, sau este într-un singur fel, nu Mă vei vedea niciodată. Îți vei petrece întreaga viață căutându-L pe Dumnezeu și nu-L vei găsi, pentru că nu știi ce cauți.

Se spune că dacă nu-L vezi pe Dumnezeu în ceea ce este, în totul și în toate, piezi esențialul. Acesta este un mare Adevăr.

Dumnezeu este în tristețe și în râs, în amărăciune și în bucurie.

Există un scop divin în spatele a tot ceea ce se află - și deci o

prezență divină în totul.

Odată am început să scriu o carte numită *Dumnezeu este un sandwich cu salam.*

Ar fi fost o carte foarte bună. Eu te-am inspirat. De ce nu ai scris-o?

Am considerat-o o blasfemie. Sau, în ultimă instanță, îngrozitor de lipsită de respect.

Vrei să spui, *minunat* de lipsită de respect! De unde ți-a venit ideea că Dumnezeu înseamnă numai „respect”? Dumnezeu este *şi* ce e sus *şi* ce e jos. *Şi* ce e fierbinte *şi* ce e rece. *Şi* stânga *şi* dreapta. *Şi* respectuos *şi* lipsit de respect!

Crezi că Dumnezeu nu ştie să râdă? Crezi că lui Dumnezeu nu-I place o glumă bună? Ştii tu, cumva, că Dumnezeu este lipsit de umor? Să-ți spun Eu: Dumnezeu *a inventat* umorul.

Trebuie oare să vorbeşti cu voce joasă când Mi te adresezi? Oare limbajul de argou sau mai dur este în afara înțelegerii Mele? Îți spun Eu. Poți vorbi cu Mine aşa cum vorbeşti cu cel mai bun prieten al tău.

Crezi că există un cuvânt pe care Eu nu l-am auzit? O imagine pe care Eu nu am văzut-o? Un sunet pe care nu-l cunosc?

Gândeşti că Eu dispreţuiesc pe unele, în timp ce le iubesc pe altele? *Vă spun: Eu nu disprețuiesc nimic. Nimic nu-Mi repugnă.* Totul este *viață* şi *viața este darul suprem;* o comoară de nedescris; sfânta sfintelor.

Eu sunt viața, pentru că viața *este* făcută din Mine. Fiecare aspect al ei are un scop divin. Nimic nu există - *nimic* - fără un motiv înțeles şi aprobat de Dumnezeu.

Cum adică? Dar cu răul care a fost creat de om cum rămâne?

Nu poți să creezi un *lucru* - nici un gând, nici un obiect, nici un eveniment, nici o experiență *de vreun fel* - care să fie în afara planului lui Dumnezeu. Pentru că planul lui Dumnezeu este ca voi *să creați orice - totul - absolut orice doriți.* In această libertate se află

experiența lui Dumnezeu de a fi Dumnezeu și pentru această experiență *v-am creat Eu pe voi.* Și viața însăși.

Răul este ceea ce *voi numiți* rău. Chiar și pe el îl iubesc, pentru că, numai prin ceea ce voi numiți rău, puteți cunoaște binele; numai prin ceea ce voi numiți lucrarea diavolului, puteți cunoaște și face lucrarea lui Dumnezeu. Eu nu iubesc ceea ce este fierbinte mai mult decât iubesc ceea ce este rece. Ceea ce este înalt, mai mult decât ceea ce este scund; stânga mai mult decât dreapta. Totul *este relativ.* Totul este o parte *din ceea ce există.*

Eu nu iubesc „binele” mai mult decât iubesc „răul”. *Hitler s-a dus în rai.* Când vei înțelege aceasta, Îl vei înțelege pe Dumnezeu.

Dar eu am fost educat să cred că binele și răul există *cu adevărat;* că greșit și corect *sunt* noțiuni opuse; că unele lucruri nu sunt în regulă, nu sunt cum trebuie, nu sunt de acceptat în fața lui Dumnezeu.

Totul este „de acceptat” în fața lui Dumnezeu, deoarece, cum ar putea Dumnezeu să nu accepte ceea ce există? A respinge un lucru înseamnă a nega faptul că el există. A spune că nu este în regulă, înseamnă a spune că nu este parte din Mine - și aceasta este imposibil.

Păstrează-ți totuși lucrurile în care crezi, rămâi credincios valorilor tale, pentru că acestea sunt valorile părinților tăi, ale părinților părinților tăi; ale prietenilor tăi și ale societății tale. Ele formează structura vieții tale și, a le pierde înseamnă a deșira materialul din care e făcută experiența ta. Totuși, examinează-le unul câte unul. Analizează-le piesă cu piesă. Nu dărâma casa, ci privește la fiecare cărămidă și înlocuiește-le pe cele care par a fi sparte, pe cele care nu mai sprijină structura.

Ideile tale despre corect și greșit sunt doar atât - idei. Ele sunt gândurile care dau forma și creează substanța lui Cine Ești. Ar exista un singur motiv ca să schimbi toate acestea; un singur scop ca să faci o modificare: dacă nu ești mulțumit de Cine Ești.

Numai tu poți să știi dacă ești fericit. Numai tu poți să spui despre viața ta: „Aceasta este creația Mea (fiu) întru care am

binevoit"[1]

Dacă valorile tale te ajută, ţine-te de ele.

Ceartă-te pentru ele. Luptă-te să le aperi.

Caută, totuşi, să te lupţi într-un mod care nu face rău nimănui. Facerea de rău nu este un element necesar pentru vindecare.

Spui „ţine-te de valorile tale" şi, în acelaşi timp, spui că valorile noastre sunt toate greşite. Ajută-mă să înţeleg.

Nu am spus că valorile voastre sunt greşite. Dar nici că sunt corecte. Ele sunt, pur şi simplu, judecăţi. Afirmaţii. Decizii.

În cea mai mare parte, ele sunt decizii luate nu de către voi, ci de către altcineva. Probabil de către părinţii voştri. De către religie. De către profesorii, istoricii, politicienii voştri.

Foarte puţine dintre judecăţile de valoare pe care le-ai încorporat în adevărul tău sunt judecăţi pe care le-ai făcut tu însuţi, bazându-te pe propria ta experienţă. Iar tu ai venit aici pentru experienţă - şi din experienţa ta urma să te creezi pe tine însuţi.

Tu te-ai creat pe tine însuţi din experienţa *altora.*

Dacă păcatul ar exista, el ar fi acesta: să îţi dai voie să devii ceea ce eşti, datorită experienţei altora. Acesta este „păcatul" pe care l-aţi comis. Voi toţi. Voi nu aşteptaţi propria voastră experienţă, voi acceptaţi experienţa *altora* ca pe o scriptură (ad litteram), şi apoi, când întâlniţi pentru prima dată *adevărata experienţă,* voi extindeţi ceea ce credeţi că *ştiţi deja* şi asupra acestei noi experienţe.

Dacă nu aţi proceda aşa, aţi putea avea o experienţă complet diferită - una care v-ar putea dovedi că sursa sau învăţătorul originar sunt *greşite.* În majoritatea cazurilor, voi nu vreţi să dovediţi că părinţii voştri, şcoala voastră, religiile voastre, tradiţiile voastre, scrierile voastre sfinte greşesc - aşa că *vă negaţi propria experienţă* în favoarea a ceea ce *vi s-a spus să gândiţi.*

Nicăieri altundeva nu se dovedeşte acest lucru mai bine decât în felul în care trataţi sexualitatea umană.

Toată lumea ştie că experienţa sexuală poate fi unica experienţă *fizică,* cea mai plină de dragoste, cea mai captivantă, cea mai puternică, cea mai înviorătoare, cea mai înnoitoare, cea mai

---

[1] compară: Matei, III, 17, Noul Testament.

energizantă, cea mai intimă, cea mai unificatoare, cea mai recreativă dintre toate cele pe care le poate trăi un om. Singura prin care îți poți afirma personalitatea. După ce ați descoperit aceasta prin experiență, voi ați ales să acceptați în locul ei judecăți căpătate anterior, opinii şi idei despre sex promulgate de *alții* - toate impunându-se în mod întemeiat asupra modului în care gândiți.

Aceste opinii, judecăți şi idei se desfăşoară în mod absolut contradictoriu față de experiența voastră şi, pentru că *nu puteți accepta să spuneți că învățătorii voştri greşesc,* vă autoconvingeți că experiența voastră este greşită. Rezultatul este că v-ați trădat propriul adevăr asupra acestui subiect - cu rezultate îngrozitoare.

Ați făcut acelaşi lucru şi cu banii. De fiecare dată când ați avut foarte mulți bani, v-ați simțit grozav. V-ați simțit grozav când i-ați primit şi v-ați simțit grozav când i-ați cheltuit. Nu e nimic rău în asta, nimic nelalocul lui, nimic cu adevărat „greşit". Şi, totuşi, atât de tare v-ați îndopat cu învățăturile *altora* asupra acestui subiect, încât *ați respins* experiența voastră în favoarea „adevărului".

După ce ați adoptat acest „adevăr" ca pe al vostru înşivă, v-ați construit gânduri în jurul lui - gânduri care sunt *creatoare.* Ați creat astfel în jurul banilor o realitate a voastră personală care îi împinge departe de voi - de ce ați încercat oare să atrageți ceea ce nu este bun?

Oricât de ciudat ar părea, ați format aceeaşi contradicție în jurul lui Dumnezeu. Tot ceea trăieşte inima voastră ca experiență legată de Dumnezeu vă spune că Dumnezeu este bun. Tot ceea ce vă învață profesorii voştri despre Dumnezeu vă spune că Dumnezeu este rău. Inima voastră vă spune că Dumnezeu trebuie iubit fără frică. Profesorii voştri vă spun că de Dumnezeu trebuie să vă fie frică, pentru că El este un Dumnezeu răzbunător. Ei spun că trebuie să trăiți cu frica de mânia lui Dumnezeu, că trebuie să tremurați în prezența Lui. Că de-a lungul întregii voastre vieți trebuie să vă fie frică de judecata Domnului. Pentru că vi se spune că Domnul este „drept". Şi Dumnezeu ştie că veți da de bucluc când veți fi în fața groaznicei judecăți a Domnului. Prin urmare, trebuie să fiți „ascultători" în fața poruncilor lui Dumnezeu. Că dacă nu ...

Mai presus de orice, nu aveți voie să puneți întrebări logice cum ar fi: „dacă Dumnezeu pretinde supunere absolută în fața Legilor Lui, de ce a creat El posibilitatea ca aceste Legi să fie încălcate?" Ei

bine, îţi spun toţi profesorii tăi - pentru că Dumnezeu a vrut „ca tu să ai liberul arbitru".

Ce fel de liber arbitru este acela, când alegerea unui lucru din mai multe aduce după sine condamnarea? Cum este „liberul arbitru" liber, când el nu reprezintă voinţa ta, ci înseamnă să faci ce vrea altul? Cei care vă învaţă acest lucru fac din Dumnezeu un ipocrit.

Vi se spune că Dumnezeu înseamnă iertare şi compasiune - dar dacă nu-i cereţi iertare „aşa cum trebuie", dacă nu „vă adresaţi lui Dumnezeu" *cum trebuie,* cererea voastră nu va fi auzită, strigătul vostru va trece neobservat. Şi nici măcar asta nu ar fi atât de grav, dacă ar exista doar un singur mod adecvat de adresare, dar sunt tot atât de multe „moduri adecvate", pe cât de mulţi profesori sunt.

Majoritatea dintre voi vă petreceţi deci o mare parte din viaţa voastră de adult căutând modul potrivit de a vă închina, de a vă supune şi de a-L sluji pe Dumnezeu. *Ironia acestei situaţii este că Eu nu vreau să vă închinaţi Mie. Eu nu am nevoie de ascultarea voastră şi nu e necesar ca voi să Mă slujiţi.*

Aceste comportamente sunt cele impuse de-a lungul istoriei de către monarhi supuşilor lor, monarhi care erau de obicei egocentrişti, nesiguri şi tiranici. Ele nu sunt în nici un fel cerinţe ale lui Dumnezeu - şi pare ciudat că omenirea n-a ajuns până acum la concluzia că ele sunt false, neavând nimic de-a face cu nevoile şi dorinţele divinităţii.

Divinitatea nu are nevoi. Tot Ceea Ce Este e exact asta: tot ceea ce este. De aceea, El nu are nevoie de nimic şi nu-I lipseşte nimic - prin definiţie.

Dacă alegeţi să credeţi într-un Dumnezeu care într-un fel *are nevoie* de ceva şi se simte aşa de jignit dacă nu-l obţine încât îi pedepseşte pe cei de la care se aşteaptă să-l obţină - atunci alegeţi să credeţi într-un Dumnezeu mult mai mic decât sunt Eu.

Sunteţi cu adevărat Copiii unui Dumnezeu mai Mic.

Nu, copiii Mei, vă rog lăsaţi-Mă să vă asigur din nou prin această scriere că nu am nevoie de nimic. Eu nu cer nimic.

Aceasta nu înseamnă că nu am *dorinţe. Dorinţele şi nevoile* nu sunt acelaşi lucru (deşi, în viaţa de astăzi, mulţi dintre voi le-au făcut să fie).

Dorinţa e începutul întregii creaţii. Este primul gând. Este un sentiment grandios din suflet. Este Dumnezeu care alege ce să creeze

în continuare.

Şi care este dorința lui Dumnezeu?

Doresc mai întâi să cunosc şi să trăiesc experiența Sinelui Meu, în toată splendoarea Mea - să ştiu Cine Sunt. Înainte să vă inventez pe voi - şi toate lumile universului - a fost imposibil să o fac.

În al doilea rând, Eu doresc ca voi să ştiți şi să trăiți experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat prin puterea pe care v-am dat-o ca să creați şi să trăiți experiența de voi înşivă, în oricare mod doriți.

În al treilea rând, Eu doresc ca întregul proces de viață să fie o experiență de bucurie constantă, de creație continuă, de extindere infinită şi de împlinire totală în fiecare moment de acum.

Am realizat un sistem perfect prin care aceste dorințe să fie duse la îndeplinire. Ele sunt îndeplinite acum, chiar în acest moment. Singura diferență dintre voi şi Mine este că *Eu ştiu acest lucru.*

În momentul în care voi veți avea cunoaştere totală (moment care poate veni în orice clipă) şi voi veți simți ceea ce simt Eu întotdeauna: o totală bucurie, dragoste, acceptare, binecuvântare şi recunoştință.

Acestea sunt cele *Cinci Atitudini* ale lui Dumnezeu şi, înainte să terminăm acest dialog, vă voi arăta cum, punerea în practică a acestor atitudini în viața voastră acum, poate să vă ducă - şi *vă va duce* - la Dumnezeire.

Toate acestea reprezintă un răspuns foarte lung la o întrebare foarte scurtă.

Da, țineți la valorile voastre atâta timp cât experiența vă spune că ele vă servesc. Totuşi, fiți atenți să observați dacă valorile pe care *voi* le serviți cu gândurile, cuvintele şi acțiunile voastre aduc în spațiul experienței voastre cele mai bune şi cele mai înalte idei pe care le-ați avut vreodată despre voi înşivă.

Examinați-vă valorile una câte una. Țineți-le în lumina scrutinului public. Dacă puteți să spuneți lumii cine sunteți şi ce credeți, cu uşurință şi fără să ezitați, atunci sunteți mulțumiți de voi înşivă. Nu mai există motiv să continuați acest dialog cu Mine, deoarece v-ați creat un Sine - şi o viață *pentru* Sine - care nu mai necesită îmbunătățiri. Ați ajuns la perfecțiune. Puneți cartea jos.

Viața mea nu este perfectă şi nici măcar nu se apropie de perfecțiune. Eu nu sunt perfect. De fapt, sunt o grămadă de

imperfecţiuni. Îmi doresc - uneori îmi doresc din toată inima - să pot corecta aceste imperfecţiuni, să ştiu ce mă face să mă port într-un anumit fel, ce-mi produce eşecurile, ce-mi stă în cale.

De aceea am venit la Tine, cred. Nu am fost în stare să găsesc răspunsurile de unul singur.

Îmi pare bine că ai venit. Întotdeauna ţi-am stat la îndemână să te ajut. Sunt aici acum. Nu este nevoie să găseşti răspunsurile de unul singur. N-a fost niciodată nevoie.

Dar pare totul atât de ... *impertinent*... pur şi simplu să şed şi să dialoghez cu Tine în felul acesta - ba chiar să-mi imaginez că Tu - Dumnezeu - îmi răspunzi. Vreau să spun că este o *nebunie*.

Înţeleg. Adică, autorii Bibliei au fost cu toţii sănătoşi, numai tu eşti nebun.

Autorii Bibliei au fost martori ai vieţii lui Christos şi au înregistrat cu sfinţenie ceea ce au auzit şi au văzut.

Trebuie să te corectez. Majoritatea celor care au scris Noul Testament nu L-au întâlnit sau nu L-au văzut niciodată pe Iisus în viaţa lor. Ei au trăit mulţi ani după ce Iisus a părăsit Pământul. Ei nu L-ar fi recunoscut pe Iisus din Nazaret dacă L-ar fi întâlnit pe stradă.

Dar...

Scriitorii Bibliei au fost mari credincioşi şi mari istorici. Ei au preluat poveştile care au ajuns la ei şi la prietenii lor de la alţii, mai bătrâni decât ei şi de la alţii mai bătrâni, până când s-a realizat o înregistrare scrisă.

Şi în documentul final nu a fost inclus tot ce au spus autorii Bibliei.

Au apărut deja „biserici" în jurul învăţăturilor lui Iisus - şi, aşa cum se întâmplă ori de câte ori şi oriunde se grupează oameni în jurul unei idei puternice, au existat anumite persoane în interiorul acestor biserici sau enclave care au hotărât ce părţi din Povestea lui Iisus urmau să fie spuse - şi cum. Acest proces de selectare şi editare

a continuat pe tot parcursul acțiunii de a aduna la un loc, de a scrie și a publica Evangheliile și Biblia.

Chiar la câteva *secole* după ce scriptura originară a fost pusă în formă scrisă, un Înalt Consiliu al Bisericii a hotărât încă o dată ce doctrine și adevăruri urmau să fie incluse în Biblia oficială de atunci și ce ar fi „nesănătos" sau „prematur" să se destăinuie maselor.

Și au existat și alte scrieri sfinte - fiecare scrise în momente de inspirație de către oameni obișnuiți de altfel, nici unul dintre ei nefiind mai nebun decât tine.

Sugerezi - nu sugerezi, nu-i așa? - că *aceste* scrieri ar putea deveni într-o zi „scrieri sfinte"?

Copilul Meu, *totul în viață este sfânt.* Luate astfel, da, acestea sunt scrieri sfinte. Dar Eu nu voi despica firul în patru în privința cuvintelor folosite, pentru că știu ce vrei să spui.

Nu, nu sugerez că acest manuscris va deveni într-o zi scriere sfântă. Cel puțin nu pentru următoarele câteva sute de ani, sau până ce limbajul nu va fi ceva depășit.

Vezi tu, problema este că limbajul folosit aici este, prea colocvial, prea familiar, prea contemporan. Oamenii presupun că, dacă ar fi ca Dumnezeu să vă vorbească direct, El nu ar face-o cu cuvintele vecinului de peste drum. Ar exista ceva deosebit, ceva divin în limbajul Lui. O anumită demnitate. O anumită senzație de Dumnezeire.

După cum am spus mai devreme, aceasta este o parte a problemei. Oamenii au senzația că Dumnezeu trebuie „să-și facă apariția" numai sub o singură formă. Tot ceea ce afectează această formă e considerat blasfemie.

După cum am spus mai devreme.

După cum ai spus mai devreme.

Dar hai să ajungem la miezul problemei. De ce crezi că este o nebunie din partea ta să poți avea un dialog cu Dumnezeu? Nu crezi în rugăciuni?

Ba da, dar asta e cu totul altceva. Rugăciunea, din punctul

meu de vedere, a fost întotdeauna unidirecţională. Eu cer şi Dumnezeu rămâne tăcut.

Dumnezeu nu ţi-a răspuns niciodată la o rugăciune?

O, ba da, dar niciodată *verbal*.

Mi s-au întâmplat *tot felul* de lucruri în viaţă, lucruri despre care am fost convins că erau un răspuns - un răspuns foarte direct - la rugăciune. Dar Dumnezeu nu mi-a *vorbit niciodată*.

Înţeleg. Deci, acest Dumnezeu în care crezi, acest Dumnezeu *poate* să facă orice - doar că nu poate vorbi.

***Desigur* că Dumnezeu poate vorbi, dacă vrea. Mi se pare doar puţin probabil ca Dumnezeu să vorbească cu *mine*.**

Aceasta este esenţa fiecărei probleme pe care o trăieşti ca experienţă în viaţă - faptul că nu te consideri destul de demn ca Dumnezeu să-ţi vorbească.

Of, Doamne, cum poţi să te aştepţi vreodată să-Mi auzi vocea dacă nu te consideri destul de demn ca să-ţi *vorbesc*.

Adevăr îţi spun Eu ţie: Eu fac un miracol chiar acum. Pentru că nu vorbesc numai cu tine, ci cu oricare persoană care a luat această carte şi citeşte aceste cuvinte.

Fiecăruia îi vorbesc acum. Ştiu cine este fiecare dintre ei. Ştiu acum cine îşi va găsi drumul prin aceste cuvinte şi ştiu că (aşa cum s-a întâmplat în cazul celorlalte comunicări ale Mele) unii vor fi în stare să audă şi unii vor fi în stare numai să asculte, dar *nu vor auzi nimic*.

Asta e o altă problemă. Mă gândesc deja să public acest material chiar acum, pe măsură ce este scris.

Da. Şi ce e „rău" în asta?

Nu s-ar putea spune că fac toată această treabă ca să scot an profit? N-ar părea totul suspect?

Motivul tău când scrii ceva este să scoți o grămadă de bani?

Nu. Nu pentru asta am început să scriu. Am început arest dialog pe hârtie pentru că mintea mea era infestată de întrebări de vreo 30 de ani încoace - întrebări care mă frământau - cărora *le căutam cu disperare* răspuns.
Ideea ca toate acestea să devină o carte mi-a apărut mai târziu.

De la Mine.

De la Tine?

Da. Doar nu-ți închipui că te lăsam să arunci pe apa sâmbetei toate aceste întrebări şi răspunsuri minunate, nu-i aşa?

Nu m-am gândit la asta.
În final, eu doream doar să mi se răspundă la întrebări; să scap de frustrări; să închei căutările.

Bun. Hai să nu ne mai întrebăm asupra motivelor tale (ceea ce tu faci tot timpul) şi să ne *continuăm* treaba.

3

Ei bine, am o sută de întrebări. O mie. Un *milion*. Şi problema este că uneori nu ştiu de unde să încep.

Înşiră-le la rând. Începe de *undeva*. Chiar acum. Fă o listă de întrebări care-ţi vin acum în cap.

În regulă. Unele vor părea destul de simple, la mintea cocoşului.

Nu te mai judeca. Spune-le.
Ei bine, iată câteva care-mi vin în minte acum:

1. Când va intra, în sfârşit, viaţa mea pe un făgaş normal? Ce trebuie să fac „să mă adun" şi să ajung măcar la un succes mediu? Se va sfârşi lupta asta vreodată?

2. Când voi învăţa suficiente lucruri despre relaţiile umane ca să le fac să meargă lin? Există vreo modalitate de *a fi* fericit într-o relaţie? Trebuie ca relaţiile să fie întotdeauna o provocare?

3. De ce nu atrag eu niciodată destui bani? Sunt oare condamnat să mă zgârcesc şi să am bani cu târâita tot restul vieţii mele? Ce mă opreşte de la a realiza maximum în această privinţă?

4. De ce nu pot să fac ceea ce *vreau* cu adevărat în viaţă şi să-mi câştig şi existenţa în acelaşi timp?

5. Cum pot să-mi rezolv câteva dintre problemele de sănătate pe care le am acum? Am suferit destule boli cronice să-mi ajungă pe-o viaţă. De ce le am pe toate?

6. Care este lecţia karmică pe care trebuie să o învăţ?
Ce cunoştinţe încerc să-mi însuşesc?

7. Există reîncarnare? Câte vieți trecute am avut? Ce am fost eu atunci? Este „datoria karmică" o realitate?

8. Simt uneori că aş avea percepții extrasenzoriale deosebite. Există aşa ceva? Să fiu eu oare aşa? Oare oamenii care pretind a avea astfel de percepții „au făcut un pact cu diavolul"?

9. E în regulă dacă iei bani când faci un bine? Dacă hotărăsc să am o activitate de vindecător în lume - lucrarea lui Dumnezeu - pot să fac aşa ceva şi să mi *şi* îmbogățesc? Oare cele două situații te anulează reciproc?

10. E ceva în neregulă cu sexul? Hai, spune-mi, care este adevărul ascuns în spatele acestei experiențe umane? Este sexul numai pentru procreare, aşa cum spun anumite religii? Se poate obține sfințenie şi iluminare prin negarea sau transferul energiei sexuale? E voie să faci sex fără dragoste? E senzația sexuală fizică suficientă pentru a motiva sexul?

11. De ce ai făcut ca sexul să fie o experiență umană atât de bună, atât de spectaculoasă, atât de puternică, dacă tot ce avem de făcut este să ne dăm la o parte din calea lui cât mai mult cu putință? La ce bun? De fapt, de ce toate lucrurile sunt „fie imorale, fie ilegale sau îngraşă"?

12. Există viață pe alte planete? Am fost noi vizitați? Suntem observați acum? Vom vedea în decursul vieții noastre vreo dovadă - irevocabilă şi indiscutabilă - a vieții extraterestre? Are fiecare formă de viață propriul său Dumnezeu? Eşti Tu Dumnezeul Tuturor?

13. Va coborî vreodată utopia pe planeta Pământ? Se va arăta vreodată Dumnezeu oamenilor de pe Pământ, aşa cum s-a promis? Există ceea ce se numeşte A Doua Venire? Va fi vreodată Sfârşitul Lumii - sau o Apocalipsă, după cum s-a profețit în Biblie? Există o singură religie adevărată? Dacă e aşa, care este aceea?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările mele. După cum am spus, mai am încă o sută. Câteva dintre aceste întrebări mă fac să mă ruşinez, deoarece sunt aşa de puerile. Dar, răspunde-mi, Te rog. Ia-le pe rând şi hai „să vorbim" despre ele.

Bine. Ajungem la ele imediat. Nu te scuza pentru aceste întrebări. Sunt întrebările pe care bărbaţii şi femeile şi le-au pus de sute de ani. Dacă ele ar fi atât de stupide, nu ar fi puse tot timpul de către fiecare generaţie în parte. Hai să trecem la prima întrebare.

Am stabilit Legi în univers care vă dau vouă posibilitatea să aveţi -să creaţi - *exact ceea ce alegeţi. Aceste Legi nu pot fi încălcate şi nici nu pot fi ignorate. Voi urmaţi aceste Legi chiar acum, în timp ce citiţi. Voi nu puteţi să* nu *urmaţi Legea, pentru că aşa e mersul lucrurilor. Nu puteţi să vă daţi la o parte; nu* puteţi *să acţionaţi în afara ei.*

În fiecare minut din viaţa voastră aţi acţionat *în interiorul* ei şi, tot ceea ce aţi trăit vreodată ca experienţă, aţi creat în acest fel.

Sunteţi într-o relaţie de parteneriat cu Dumnezeu, noi avem un contract etern. Promisiunea Mea este ca întotdeauna să vă dau ceea ce cereţi. Promisiunea voastră este să cereţi; să înţelegeţi procesul de a întreba şi de a răspunde.

V-am explicat deja acest proces.

O s-o fac din nou, ca să o înţelegeţi cât mai clar.

Voi sunteţi nişte fiinţe formate din trei părţi: *corp, minte şi spirit.* Se mai pot numi şi parte *fizică, non-fizică şi meta-fizică. Aceasta este Sfânta Treime şi i s-a mai dat şi multe alte nume.*

Ceea ce voi sunteţi, Eu sunt. Eu Mă manifest ca Trei-În-Unul. Unii teologi au numit aceasta Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

Psihiatrii voştri au recunoscut acest triumvirat şi l-au numit: conştient, subconştient şi supraconştient.

Filozofii voştri l-au numit: id, ego şi supraego.

Ştiinţa numeşte aceasta: energie, materie şi antimaterie.

Poeţii vorbesc despre: minte, inimă şi suflet. Gânditorii New Age se referă la: corp minte şi spirit.

Timpul vostru este împărţit în: trecut, prezent şi viitor. N-ar putea să fie acelaşi lucru cu: subconştient, conştient şi supraconştient?

În acelaşi mod, spaţiul este împărţit în trei: aici, acolo şi spaţiul dintre.

Definirea și descrierea „spațiului dintre" devine dificilă, eluzivă. În momentul în care începi să-l definești sau să-l descrii, spațiul devine „aici" sau „acolo". Totuși, noi *știm* că „spațiul dintre" există. Este ceea ce le ține pe „aici" și „acolo" la un loc - tot așa cum eternul „acum" le ține pe „înainte" și „după" la un loc.

Aceste trei aspecte ale tale sunt de fapt trei energii. Le poți numi: *gând, cuvânt și acțiune.* Toate trei puse la un loc produc un *rezultat* - ceea ce în limbajul și înțelegerea ta se numește sentiment sau experiență.

Sufletul tău (subconștient, id, spirit, trecut etc.) *este suma totală a fiecărui sentiment pe care l-ai avut (creat) vreodată.* Conștiența ta asupra existenței unora dintre aceste sentimente se numește memorie. Când ai memorie, se spune că îți re-amintești. Adică pui totul la un loc, reasamblezi părțile. Când tu reasamblezi toate părțile din tine, îți vei fi re-amintit Cine Ești Tu cu Adevărat.

Procesul de creație începe cu gândul - o idee, un concept, o vizualizare. Tot ceea ce vezi a fost cândva ideea cuiva. Nimic nu există în lumea ta care nu a existat mai întâi ca gând pur.

Acest adevăr se aplică și universului.

Gândul este primul nivel de creație.

Apoi urmează *cuvântul.* Tot ceea ce spui este un gând exprimat. El este creator și emite în univers energie creatoare. Cuvintele sunt mai dinamice (astfel s-ar putea spune, mai creatoare) decât gândul, deoarece cuvintele sunt la un nivel diferit de vibrații față de gând. Ele întrerup (schimbă, modifică, afectează) universul cu un impact mai mare.

Cuvintele sunt al doilea nivel de creație.

Apoi urmează *acțiunea.*

Acțiunile sunt cuvinte în mișcare. Cuvintele sunt gânduri exprimate. Gândurile sunt idei formate. Ideile sunt energii puse la un loc. Energiile sunt forțe eliberate. Forțele sunt elemente existente. Elementele sunt particule din Dumnezeu, părți din Totul, materia primă a orice.

Începutul este Dumnezeu. Sfârșitul este acțiune. Acțiunea este Dumnezeu care creează - sau Dumnezeu trăit ca experiență.

Tu crezi despre tine însuți că nu ești destul de bun, nu ești destul de minunat, nu ești destul de lipsit de păcate ca să fii o parte din Dumnezeu, partener cu Dumnezeu. Atât de mult timp ai negat Cine

Eşti încât *ai uitat* Cine Eşti.

Aceasta nu a apărut dintr-o coincidenţă; nu este o întâmplare. Este o parte din planul divin - pentru că tu n-ai putea să pretinzi să creezi, să trăieşti experienţa lui Cine Eşti, dacă nu ai fi deja acest lucru. La început a fost necesar ca tu să renunţi, să negi, să uiţi legătura ta cu Mine ca să o trăieşti pe deplin ca experienţă, creând-o pe deplin, invocând-o. Asta, pentru că, cea mai mare dorinţă a ta - cea mai mare dorinţă a Mea - a fost ca tu să trăieşti experienţa de tine însuţi ca partea din Mine care eşti. De aceea eşti în cursul trăirii experienţei de tine însuţi, creându-te pe tine însuţi din nou, absolut în fiecare moment. Aşa cum fac Eu prin tine.

Vezi care este legătura de parteneriat? Îi înţelegi implicaţiile? Este o colaborare sfântă - o comuniune cu adevărat sfântă.

Viaţa nu „va porni" pentru tine, decât când vei alege ca ea să pornească. Tu nu ai ales încă. Ai amânat de pe o zi pe alta, ai tărăgănat, ai protestat. Acum este momentul ca tu să promulgi şi să produci ceea ce ţi s-a promis. Pentru aceasta trebuie să crezi în promisiune şi să o trăieşti.

Trebuie să trăieşti promisiunea lui Dumnezeu.

Promisiunea lui Dumnezeu este că tu eşti fiul Lui, vlăstarul Lui, cel asemănător Lui, egalul Lui.

Ei,... şi aici nu te mai descurci. Poţi să accepţi „fiul Lui", „vlăstarul", „cel ce-I seamănă", dar ai reţineri să fii numit „egalul Lui". Este prea mult pentru tine. Prea multă măreţie - prea multă minunăţie - prea multă *responsabilitate.* Pentru că, dacă tu eşti *egalul* lui Dumnezeu, înseamnă că nu se mai poate acţiona *asupra ta* şi că toate lucrurile sunt create *de către* tine. *Nu mai pot exista victime, Nu mai pot exista ticăloşi* - numai produse ale gândului tău despre un lucru.

Adevăr îţi spun Eu ţie: tot ceea ce vezi în lumea ta este produsul ideii tale despre ea.

Vrei ca, într-adevăr, viaţa ta „să pornească"? Atunci schimbă-ţi ideea despre ea, despre tine. Gândeşte, vorbeşte şi acţionează ca *Dumnezeu Care Eşti.*

Desigur, aceasta te va departaja de mulţi - de majoritatea oamenilor din jurul tău. Ei te vor considera nebun. Ei vor spune că blasfemiezi. În cele din urmă, se vor sătura de tine şi vor încerca să te crucifice.

Ei vor face aceasta, nu pentru că ei cred că tu trăieşti într-o lume creată de iluziile tale (majoritatea oamenilor sunt destul de amabili ca să-ți permită să te distrezi de unul singur), ci pentru că, mai devreme sau mai târziu, alții vor fi *atraşi* de adevărul tău datorită promisiunilor pe care acest adevăr li-l face.

Aici vor interveni oamenii din jurul tău, pentru că aici vei începe tu să devii o amenințare pentru ei. Pentru că adevărul tău simplu, trăit cu simplitate, va oferi mai multă frumusețe, mai multă mângâiere, mai multă pace, mai multă bucurie şi mai multă dragoste pentru sine şi ceilalți decât orice altceva pot concepe pământenii.

Şi acest adevăr, o dată adoptat, ar însemna sfârşitul, modului lor de viață. Ar însemna sfârşitul urii şi fricii, al bigotismului şi al războiului. Sfârşitul condamnării şi al omorurilor făcute *în numele Meu.* Sfârşitul lui „cel-mare-este-şi-cel-tare”. Sfârşitul lui „a-achiziționa-prin-putere”. Sfârşitul loialității şi respectului produse prin frică. Sfârşitul lumii, aşa cum o ştiu ei - şi aşa cum voi ați creat-o până acum.

Aşa că, fii gata, suflet blând. Pentru că vei fi hulit şi se va scuipa asupra ta şi ți se va spune în toate felurile şi vei fi părăsit şi în cele din urmă te vor acuza, te vor judeca şi te vor condamna - în modul cunoscut de ei - din momentul în care tu accepți şi adopți cauza ta sfântă - realizarea de Sine.

Atunci, de ce să o faci?

Pentru că nu te mai interesează acceptarea sau aprobarea din partea celorlalți. Nu mai eşti mulțumit cu ceea ce aceasta ți-a oferit. Nu mai eşti satisfăcut de ceea ce acesta a dat altora. Vrei să înceteze durerea, să înceteze suferința, să înceteze iluzia. Te-ai săturat de lumea asta aşa cum este ea acum. Cauți o lume nouă.

Nu mai căuta Cheam-o, acum.

Poți să mă ajuți să înțeleg mai bine cum să procedez?

Da. Mai întâi, îndreaptă-te către Gândul Cel mai Înalt despre tine însuți. Imaginează-te pe tine aşa cum ai arăta dacă ai trăi cu acest gând în fiecare zi. Imaginează-ți ce ai gândi, ce ai face şi ce ai spune şi cum ai răspunde la ceea ce fac şi spun ceilalți.

Vezi vreo diferență între acea proiecție şi ceea ce tu gândeşti, faci şi spui acum?

Da. Văd o diferenţă foarte mare.

Bine. Aşa şi trebuie, dat fiind că noi ştim că în acest moment tu nu trăieşti cu cea mai măreaţă viziune asupra ta însuţi. Acum, după ce ai văzut diferenţele dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să fii, începe să schimbi - să schimbi în mod conştient - gândurile, cuvintele şi acţiunile tale, astfel încât să le potriveşti cu această viziune grandioasă.

Aceasta va cere un efort mental şi fizic uriaş. Aceasta va atrage după sine o monitorizare de clipă de clipă a fiecărui gând, cuvânt şi faptă. Va însemna o continuă hotărâre conştientă a ceea ce vrei să alegi. Acest întreg proces este o mişcare masivă către conştienţă. Ceea ce vei descoperi, dacă primeşti această provocare, este că *ţi-ai petrecut jumătate din viaţă inconştient.* Adică, ignorând la nivel conştient *ceea ce tu alegi* în materie de gânduri, cuvinte şi fapte, până când nu ai trăit experienţa rezultatelor lor. Apoi, când trăieşti experienţa acestor rezultate, negi că gândurile, cuvintele şi faptele tale au vreo legătură cu ele.

Acesta este un apel pe care ţi-l fac ca să încetezi să mai trăieşti inconştient. Este o provocare pe care ţi-a aruncat-o sufletul tău încă de la începutul timpurilor.

Genul ăsta de monitorizare mentală continuă pare a fi îngrozitor de epuizant...

Ar putea fi, până când devine a doua ta natură.

De fapt, *este* a doua ta natură. Prima ta natură este să iubeşti necondiţionat. A doua ta natură este să alegi să-ţi exprimi prima ta natură, cea adevărată, în mod conştient.

Scuză-mă, dar acest gen de a consemna încontinuu tot ceea ce gândesc, spun şi fac nu ar fi cam plictisitor?

Niciodată. Ceva diferit, da. Plictisitor, nu. A fost Iisus plictisitor? Nu cred. Era plictisitor să te afli în preajma lui Buddha. Oamenii se îngrămădeau şi implorau să fie în prezenţa lui. Nici unul dintre cei care au devenit Maeştri nu e plictisitor. Neobişnuit, poate,

extraordinar, poate. Dar niciodată plictisitor.

Deci, vrei ca viața ta „să pornească”? *Începe imediat prin a-ți imagina cum vrei să arate și încadrează-te în ea. Verifică fiecare gând, cuvânt și acțiune care nu este în armonie cu ea și îndepărtează-te de ele.*

Când ai un gând care nu se potrivește cu viziunea ta cea mai înaltă, *transformă-l într-un gând nou,* atunci și pe loc. Când spui un lucru care nu se potrivește cu cea mai măreață idee a ta, notează-ți să nu mai rostești așa ceva niciodată. Când faci ceva care nu se potrivește cu cea mai bună intenție a ta, hotărăște că ai făcut acest lucru pentru ultima dată. Și îndreaptă, dacă poți, răul făcut.

Am mai auzit asta. Și m-am opus pentru că părea ceva necinstit. Vreau să spun că nu trebuie să recunoști că ești bolnav ca un câine. Nu trebuie să spui că ești sărac lipit pământului. Nu trebuie să arăți că ești îngrozitor de prost dispus.

Asta-mi amintește de o glumă despre trei oameni care au fost trimiși în iad. Unul era catolic, unul era evreu, și unul făcea parte din mișcarea New Age. Diavolul i-a spus catolicului, rânjind: „Ei cum îți place căldura? Și catolicul a răspuns cu dispreț „o aduc ca ofrandă”. Diavolul l-a întrebat atunci pe evreu „da' *ție* cum îți place căldura?” Evreul a răspuns „la ce altceva m-aș putea aștepta de la iad decât să fie și mai rău?”

În cele din urmă, diavolul s-a apropiat de adeptul mișcării New Age. „Căldura?” a întrebat el, transpirând. „Care căldură?”

E o glumă bună. Dar Eu nu vreau să spun că trebuie să ignori o problemă sau să pretinzi că ea nu există. Mă refer la faptul că trebuie să iei în considerație circumstanțele și apoi să spui cel mai mare adevăr referitor la ele.

Dacă nu ai bani, n-ai bani. Nu are nici un rost să minți sau să minimalizezi, încercând să faci o poveste care să ascundă adevărul. Regulile care conduc *experiența* ta referitoare la a nu avea bani sunt date de gândul tău legat de acest adevăr: „a nu avea bani este ceva rău”, „este groaznic”, „sunt un om rău pentru că oamenii buni care muncesc din greu și se străduiesc cu adevărat, nu rămân *niciodată* fără bani” etc. Cuvintele tale „n-am bani”, „n-am nici o lețcaie”,

„sunt falit” dictează cât timp *vei rămâne* sărac. Realitatea pe termen lung este creată şi de acţiunile tale; - ţi-e milă de tine, eşti deprimat, nu încerci să găseşti o cale de ieşire, pentru că zici: „oricum, n-are nici un rost”.

Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi despre univers este ca nici o situaţie nu este „bună” sau „rea”. Ea, pur şi simplu, *este.* Aşa că, nu mâi da judecăţi de valoare.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l ştii este că *toate situaţiile sunt temporare. Nimic nu rămâne la fel, nimic nu e static. Dar depinde de tine în ce fel se schimbă ceva.*

Scuză-mă, dar trebuie să Te întrerup din nou. Ce zici de o persoană care este bolnavă, dar care are atâta credinţă cât să mute munţii şi care gândeşte şi spune şi *crede* că o să se facă bine... şi apoi moare după şase săptămâni. Cum se potriveşte *asta* cu toată chestia aia care se cheamă gândire pozitivă, acţiune afirmativă?

Asta-i bine. Ai pus întrebări dure. E bine că nu iei de bun orice cuvânt pe care ţi-l spun Eu. Va exista un moment puţin mai încolo când *va trebui* să Mă crezi pe cuvânt, deoarece, în cele din urmă, vei descoperi că putem discuta la infinit, tu şi cu Mine - până când nu va mai fi nimic altceva de spus decât „încercă sau neagă.” Dar nu suntem acolo încă, aşa că, să continuăm dialogul; să continuăm să vorbim.

Persoana care are „credinţă cât să mute munţii” şi apoi moare după şase săptămâni, a mutat munţii timp de şase săptămâni. S-ar putea să-i fi fost suficient. S-ar putea să fi decis în ultima oră a ultimei zile: „Gata, ajunge. Sunt gata să pornesc într-o altă aventură”. S-ar putea ca tu să nu ştii de hotărârea lui, pentru că el nu ţi-a spus-o. Adevărul este că e posibil ca el să fi luat această hotărâre ceva mai devreme - cu zile sau săptămâni în urmă - şi să nu-ţi fi spus; să nu fi spus nimănui.

Aţi creat o societate în care nu e prea în regulă să vrei să mori - nu e prea în regulă să fii de acord cu moartea. Şi, pentru că voi nu vreţi să muriţi, nu vă puteţi imagina că *cineva* ar vrea să moară - indiferent de situaţie sau de starea în care se află.

Dar există multe situaţii în care moartea este de preferat vieţii -

situații pe care știu că ți le poți imagina dacă te gândești măcar un pic. Şi totuşi, aceste adevăruri nu ți se relevă - ele nu sunt chiar atât de evidente - când te uiți în ochii cuiva care a ales să moară. Şi muribundul știe aceasta. El poate să simtă în ce măsură cei din jur acceptă decizia lui.

Ai observat cât de mulți oameni așteaptă să rămână singuri ca să poată muri? Unii chiar le spun celor dragi: „hai du-te, du-te și mănâncă" sau „du-te și te culcă un pic. Mă simt bine. Ne vedem mâine dimineață".

Şi apoi, când paznicii credincioși pleacă, pleacă și sufletul din trupul celui păzit.

Dacă el le-ar spune rudelor și prietenilor adunați în jurul lui „vreau să mor", i s-ar răspunde: „doar nu ai de când să faci asta", sau „nu vorbi așa", sau „nu pleca", sau „te rog, nu mă părăsi".

Întregul corp medical este pregătit să țină oamenii în viață, mai degrabă decât să-i facă să poată muri cu demnitate.

Vezi tu, pentru un doctor sau o infirmieră, moartea înseamnă un eșec. Pentru un prieten sau o rudă moartea înseamnă dezastru. Numai pentru suflet, moartea este o ușurare - o eliberare. Cel mai mare dar pe care-l puteți face celor care mor este să-i lăsați să moară în pace, să nu vă gândiți că ei trebuie „să mai rămână", sau să continue să sufere, sau să-și facă griji pentru *voi* în acest moment crucial din viața lor.

Așa că, aceasta este ceea ce se întâmplă foarte adesea în cazul unui om care spune că urmează să trăiască, crede că urmează să trăiască, chiar se roagă să trăiască: la nivelul sufletului, el „s-a răzgândit". E momentul, acum, să renunți la trup ca să eliberezi sufletul pentru alte scopuri. Când sufletul ia această decizie, nimic din ceea ce face trupul nu poate să o schimbe și nici mintea nu poate găsi ceva să-l convingă de contrariul. În momentul morții, învățăm cine din triumviratul trup-minte-suflet - conduce.

Toată viața crezi că tu ești trupul tău. O parte din timp crezi că tu ești mintea ta. În momentul morții descoperi Cine Ești cu Tu Adevărat.

Există, de asemenea, momente când trupul și mintea nu *ascultă* sufletul. Aceasta creează scenariul pe care l-ai descris.

Cel mai dificil lucru pentru oameni este să-și audă propriul suflet. (Observă cât de puțini o fac.)

Se întâmplă adesea ca sufletul să ia hotărârea că este momentul să părăsească trupul. Trupul şi mintea - veşnicii servitori ai sufletului - îl aud şi începe procesul de ieşire. Dar mintea (ego) nu vrea să accepte. La urma urmei, aceasta înseamnă sfârşitul existenţei ei. Îl instruieşte deci pe corp să reziste morţii. Ceea ce corpul face cu plăcere, deoarece nici el nu vrea să moară. Corpul şi mintea (ego) primesc pentru aceasta multe încurajări, multe laude din partea lumii exterioare - lumea propriei lui creaţii. Şi, astfel, strategia este confirmată.

În acest moment, totul depinde de cât de tare îşi doreşte sufletul să plece. Dacă nu e vreo urgenţă, sufletul poată să spună: „bine, bine, aţi câştigat. Mai rămân un pic aici cu voi." Dar, dacă sufletului îi este foarte clar că rămânerea nu-i face bine programului său superior şi că nu mai există posibilitate de *evoluţie* prin acest trup, sufletul hotărăşte să plece şi nimic nu-l va opri - şi nimic n-ar trebui să încerce să o facă.

Pentru suflet, este foarte clar că scopul lui este evoluţia. Acesta este *singurul* lui scop. Pe el nu-l interesează realizările trupului sau dezvoltarea minţii. Toate acestea nu au nici un înţeles pentru suflet.

Sufletului îi este foarte clar că nu este nici o tragedie să-ţi părăseşti corpul. De multe ori, tragedia este *să fii în* trup. Astfel încât, trebuie să înţelegeţi că sufletul priveşte problema morţii cu totul altfel decât voi. El priveşte, desigur, şi întreaga „problemă a vieţii" cu totul altfel decât voi şi aceasta este sursa majorităţii stărilor de frustrare şi nelinişte pe care le simţiţi în viaţă. Frustrarea şi neliniştea provin din faptul că nu daţi ascultare sufletului vostru.

Şi cum să procedez cel mai bine ca să-mi ascult sufletul? Dacă sufletul este cel care conduce cu adevărat, cum să mă asigur că informaţiile care-mi vin sunt de la el?

Primul lucru pe care ai putea să-l faci ar fi să urmăreşti ce doreşte sufletul şi să nu mai emiţi judecăţi de valoare.

Emit eu judecăţi de valoare în legătură cu propriu meu suflet?

Încontinuu. Tocmai ţi-am demonstrat modul în care te judeci pe

tine însuți pentru dorința de a muri. Te judeci, de asemenea, și pentru dorința de a trăi - de *a trăi* cu adevărat. Te judeci pe tine însuți pentru că vrei să râzi, vrei să plângi, vrei să câştigi, vrei să pierzi şi, *în mod special,* te judeci pentru că vrei să trăieşti experiența bucuriei şi a dragostei.

Aşa fac?

Undeva ai întâlnit ideea că *a-ți nega* bucuria este de la Dumnezeu - că a *nu* te bucura de viață este ceva divin. Negarea este bună, îți spui tu în sinea ta.

Vrei să spui că este ceva rău.

Nu este nici bună nici rea - este, pur şi simplu, negare. Dacă te simți bine după ce te-ai negat pe tine însuți, atunci, în lumea ta, acesta este un lucru bun. Dacă te simți rău, atunci este ceva rău. Majoritatea timpului nu poți să decizi. Îți negi un lucru sau altul pentru că îți spui în sinea ta că aşa se cuvine. Apoi spui că ai făcut ceva bun, dar te întrebi de ce nu *te simți* bine.

Astfel că, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu mai emiți asemenea judecăți de valoare împotriva ta însuți. Învață care este dorința sufletului şi urmeaz-o. Urmează-ți sufletul.

Ceea ce urmăreşte sufletul reprezintă cel mai înalt sentiment de dragoste pe care ți-l poți imagina. Aceasta este dorința sufletului. Acesta este scopul lui. Sufletul caută sentimentul. Nu cunoaşterea, ci sentimentul. El are deja cunoaştere, dar cunoaşterea este conceptuală. Sentimentul ține de experiență. Sufletul vrea să se simtă pe sine însuşi şi astfel să se cunoască pe sine însuşi *în cadrul propriei sale experiențe.*

Cel mai înalt sentiment este experiența unirii cu Tot Ceea Ce Este.

Aceasta este marea întoarcere la Adevărul după care tânjeşte sufletul tău. Acesta este sentimentul de dragoste perfectă.

Dragostea perfectă este pentru sentiment ceea ce albul perfect este pentru culoare. Mulți cred că albul este *absența* culorii. Nu este aşa. El include toate culorile.

Albul înseamnă *toate culorile care există,* combinate.

Tot aşa, dragostea nu este absenţa unei emoţii (ură, mânie, desfrâu, gelozie, avariţie), ci însumarea tuturor sentimentelor. Ea este suma totală. Totul adunat la un loc. Totul.

Astfel, pentru ca sufletul să trăiască experienţa dragostei perfecte, el trebuie să trăiască experienţa fiecărui *sentiment uman.*

Cum pot Eu să am compasiune pentru ceea ce Eu nu înţeleg? Cum pot Eu să iert la altul ceea ce nu am trăit niciodată Eu Însumi ca experienţă? Şi, astfel, noi vedem atât simplitatea, cât şi măreţia terifiantă a călătoriei sufletului. În sfârşit înţelegem ceea ce urmăreşte el:

Scopul sufletului uman este să trăiască experienţa a tot ceea ce există astfel încât el să poată fi tot ceea ce exista.

Turn să ştiu către ce se îndreaptă sufletul, dacă el nu a fost niciodată nici în sus nici în jos, nici la dreapta nici la stânga. Cum poate să-i fie cald, dacă nu a cunoscut niciodată frigul; cum poate să fie bun, dacă neagă răul? Este absolut clar că sufletul nu poate alege să fie ceva, *dacă nu are din ce alege.*

Pentru ca sufletul să trăiască experienţa grandorii sale, el trebuie *să ştie ce înseamnă grandoarea.* Şi asta nu poate s-o ştie, dacă în jurul lui nu există *decât* grandoare.

Şi, astfel, sufletul înţelege că grandoarea există numai în spaţiul a ceea ce *nu* este grandios. De aceea, sufletul nu condamnă niciodată ceea ce nu e grandios, ci îl binecuvântează, văzând *în* el o parte din *el însuşi* care *trebuie să existe,* pentru ca o altă parte din el însuşi să se manifeste.

Treaba sufletului este, desigur, să vă facă pe voi să alegeţi grandoarea, să selectaţi cei mai bun din Cine Eşti - fără să condamnaţi ceea ce nu selectaţi.

Aceasta este o sarcină uriaşă care se desfăşoară în mai multe vieţi, pentru că voi aveţi obiceiul să vă repeziţi să judecaţi, să numiţi un lucru „greşit", sau „rău", sau „nu suficient", mai degrabă decât să binecuvântaţi ceea ce nu alegeţi.

Voi faceţi ceva şi mai rău decât să condamnaţi, pur şi simplu căutaţi să vătămaţi ceea ce nu alegeţi. Încercaţi să-l distrugeţi. Dacă există o persoană, un loc sau un lucru cu care nu sunteţi de acord, îl atacaţi. Dacă există o religie care nu este conformă cu a voastră, o consideraţi greşită. Dacă există un gând care-l contrazice pe al vostru, îl ridiculizaţi. Dacă există o idee diferită de a voastră, o

respingeți.

Aici greșiți voi, deoarece creați numai o jumătate dintr-un univers. Și nu puteți nici măcar să înțelegeți jumătatea *voastră,* atunci când *o respingeți, din pornire,* pe cealaltă.

E o gândire foarte profundă și Îți mulțumesc. Nimeni nu mi-a spus vreodată asemenea lucruri. Cel puțin, nu într-un mod atât de simplu. Încerc să înțeleg. Crede-mă că încerc. Și, totuși, o parte din ce mi-ai spus e greu de „digerat".

De exemplu, se pare că spui că noi ar trebui să iubim „ceea ce este greșit" ca să putem cunoaște „ceea ce este corect". Vrei să spui că trebuie să-l îmbrățișăm pe diavol, ca să zic așa?

Și cum altfel vrei să-l vindeci? Desigur, diavol adevărat nu există, dar Eu îți răspund în limbajul pe care-l alegi tu.

Vindecarea este procesul de a accepta totul și-apoi de a alege ce e mai bine. Înțelegi? Nu poți *să alegi* să fii Dumnezeu dacă nu ai *din ce* să alegi.

Hei, stai un pic! Cine a zis ceva despre a alege *să fii* Dumnezeu?

Cel mai înalt sentiment este dragostea perfectă, nu-i așa?

Da, așa cred.

Și poți găsi o descriere mai bună a lui Dumnezeu?

Nu, nu pot.

Vezi tu, sufletul tău caută sentimentul cel mai înalt. El caută să trăiască experiența - *să fie* - dragoste perfectă.

El *este* dragoste perfectă și *o știe.* Totuși, el dorește să facă *mai mult* decât *să o știe.* El dorește *să fie* astfel *în cadrul experienței sale.*

Desigur că încerci să fii Dumnezeu. Ce altceva credeai că urmărești?

Nu știu. Nu sunt sigur. Cred că n-am văzut niciodată

lucrurile în felul acesta. Mi se pare, doar, că există o umbră de blasfemie aici.

E interesant că nu consideri blasfemie căutarea de a fi ca diavolul, dar căutarea de a fi ca Dumnezeu te revoltă ...

Stai un pic! Cine încearcă să fie ca diavolul?

Tu! Voi *toți!* Ați creat religii care vă spun că sunteți născuți în păcat - că sunteți *păcătoși prin naștere* - pentru a vă convinge de propriul vostru rău. Şi dacă v-aş spune că sunteți născuți din Dumnezeu - că sunteți Dumnezei şi divinități pure la naştere - *dragoste pură,* M-ați respinge.

V-ați petrecut toată viața străduindu-vă să vă convingeți pe voi înşivă că sunteți răi. Nu numai că sunteți răi, dar şi că lucrurile pe care le doriți sunt rele. Sexul este rău. Banii sunt răi, bucuria este rea, puterea este rea, a avea mult din *orice* este rău. Unele religii v-au făcut chiar să credeți că *dansul* este rău, *muzica* este rea, *bucuria vieții* este rea. În curând, veți considera că zâmbitul este rău, râsul este rău, *dragostea* este rea.

Nu, prietene, multe lucruri s-ar putea să nu-ți fie clare, dar un singur lucru *este* clar: că şi tu şi mare parte din ceea ce doreşti sunt *rele.*

După ce ai emis această judecată de valoare despre tine însuți, ai decis că treaba ta este *să devii mai bun.* E în regulă, dar fii atent. În orice circumstanță, destinația este aceeaşi, doar că există o cale mai rapidă, un drum mai scurt, o cărare mai dreaptă.

Care-i aceea?

Acceptarea imediată a lui Cine şi Ce Eşti şi demonstrarea acesteia. Aceasta este ceea ce a făcut Iisus. Este cărarea lui Buddha, drumul lui Krishna, mersul fiecărui Maestru care a apărut pe această planetă.

Şi fiecare Maestru a avut de asemenea acelaşi mesaj: Ceea Ce Eu sunt, eşti şi tu. Ceea ce Eu pot să fac, poți să faci şi tu. Acestea şi

multe altele trebuie să le faci şi tu[1].

Dar voi nu ați ascultat. Ați ales în schimb cărarea mult mai dificilă *a celui care crede că el este diavolul,* a celui care *îşi imaginează că el este rău.*

Spui că este greu să mergi pe drumul lui Christos, să urmezi învățăturile lui Buddha, să deții lumina lui Krishna, să fii un Maestru.

Dar adevăr vă spun Eu vouă: este mult mai dificil *să negi* pe Cine Eşti, decât să-l accepți.

Voi sunteți bunătate şi milă şi compasiune şi înțelegere. Voi sunteți pace şi bucurie şi lumină. Voi sunteți iertare şi răbdare, putere şi curaj, cel care ajută la nevoie, cel care mângâie în timpuri de restrişte, cel care vindecă pe cei răniți, un învățător în vremuri de confuzie. Voi sunteți cea mai profundă înțelepciune şi cel mai înalt adevăr; cea mai măreață pace şi cea mai grandioasă dragoste.

Voi *sunteți* toate acestea.

Iar, în anumite momente ale vieții voastre, v-ați cunoscut pe voi înşivă ca fiind toate acestea.

Alege, acum, să te cunoşti pe tine însuți ca fiind întotdeauna toate acestea.

[1] compară Ioan XIV, 12. Noul Testament

4

Uh! Mă inspiri!

Păi, dacă Dumnezeu nu poate să te inspire, oare poate cineva din iad?

Eşti întotdeauna aşa de neserios?

N-am vrut să fiu neserios. Mai citeşte o dată.

Aha. Înţeleg.

Da.
Totuşi, accepţi să fiu şi neserios, nu-i aşa?

Nu ştiu. Sunt obişnuit ca Dumnezeul meu să fie un pic mai serios.

Ştii ce, fă-mi o favoare şi nu Mă ţine în frâu. Apropo, fa acelaşi lucru şi pentru tine.
Să ştii că Eu am un mare simţ al umorului. Se pare că-l aveţi şi voi, dacă e să vă uitaţi la ce aţi făcut cu toţii din viaţa asta, nu crezi? Vreau să spun că, uneori, tot ce pot face este să râd.
Stai liniştit, pentru că Eu ştiu că totul o să fie bine în cele din urmă.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că nu poţi să pierzi acest joc. Nu poţi să greşeşti. Nu face parte din plan. Nu se poate să nu ajungi acolo unde vrei să ajungi. Nu se poate să ratezi destinaţia.
Dacă Dumnezeu este ţinta ta, atunci ai noroc; pentru că *Dumnezeu este atât de mare încât nu se poate să nu nimereşti.*

Asta e, desigur, marea noastră grijă - că, într-un fel sau altul,

ne vom pierde pe drum şi nu vom reuşi niciodată să Te vedem, să fim cu Tine.

Vrei să spui „să ajungeţi în rai”?

Da. Ne e teamă să nu ajungem în iad.

Deci, v-aţi plasat acolo în iad de la început, pentru a evita *să mergeţi* acolo. Hmmm! Interesantă strategie.

Uite, vezi, iar mă iei peste picior.

N-am ce să fac. Toată chestia asta cu iadul scoate ce-i mai rău în Mine!

Vai de mine, eşti un adevărat *artist de comedie.*

Da mult ţi-a mai trebuit să descoperi chestia asta! Te-ai uitat în jurul tău, la lume, în ultima vreme?

Asta mă face să mă gândesc la o altă întrebare. De ce nu *repari* lumea, în loc să-i permiţi să se ducă în iad?

De ce nu o faci tu?

N-am putere.

Prostii. Ai chiar acum, în acest minut puterea şi capacitatea să pui capăt foametei în lume, să vindeci bolile în această clipă. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că însăşi profesia de medic *ţine în loc* vindecările, refuză să accepte medicina şi procedurile alternative, pentru că acestea ameninţă însăşi structura profesiei de „om care vindecă”? Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că guvernele lumii nu *vor* să pună capăt foametei mondiale? M-ai crede?

Mi-e foarte greu. Ştiu că este un punct de vedere populist, dar nu pot să cred că este adevărat. Nici un doctor nu vrea să refuze un tratament. Nici un politician nu vrea să-şi vadă

poporul murind.

E adevărat, nici un *anumit* doctor. Aşa este, nici un *anumit* politician. Dar meseriile de doctor şi politician sunt instituţionalizate şi aceste instituţii o fac, uneori foarte subtil, uneori foarte lipsit de inteligenţă, dar în mod inevitabil ... pentru că, pentru aceste instituţii este o chestiune de supravieţuire.

Ca să-ţi dau doar un exemplu foarte simplu şi foarte clar: doctorii din vest neagă eficienţa vindecătoare a doctorilor din est, deoarece a-i accepta, a admite că anumite tehnici alternative ar putea aduce vindecare ar însemna să distrugă structura însăşi a instituţiei, aşa cum s-a structurat ea.

Nu o fac din rea voinţă, nu sunt vicleni. Nu o fac pentru că acesta este un lucru rău. O fac pentru că sunt speriaţi.

Orice atac este o chemare după ajutor.

Am citit aceasta în *Un curs în miracole*[1].

Eu am pus-o, acolo.

Măi să fie! Ai răspuns pentru orice!

Apropo, noi de-abia am început să răspundem la întrebările tale. Am discutat despre cum să îţi pui viaţa pe făgaş. Cum să o faci să „pornească". Am discutat procesul de creaţie.

Da, şi Te-am tot întrerupt.

Nu-i nimic. Dar hai să ne întoarcem, pentru că nu vreau să pierdem şirul a ceva ce este forte important.

Viaţa este o creaţie, nu o descoperire.

Voi nu trăiţi în fiecare zi ca *să descoperiţi* ce vă rezervă ea, ci ca *să o creaţi*. Voi vă creaţi realitatea în fiecare clipă, probabil chiar fără să o ştiţi.

---

[1] carte scrisă de Helen Schucman în 1975 şi tradusă în 25 de ţări. Autoarea a fost medic psiholog, cercetătoare şi profesoară de psihologie. Textul a fost primit prin autodictare între 1965-1972. Detalii despre această carte de excepţie la www. facim.org.

Iată de ce se întâmplă asta şi cum funcţionează:

1. V-am creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

2. Dumnezeu este creatorul.

3. Sunteți trei ființe într-una singură. Puteți numi aceste trei aspecte ale ființei cum doriți: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh; minte, trup şi spirit; supraconştient, conştient şi subconştient.

4. Creația este un proces care provine din aceste trei părți ale trupului vostru. Hai să o spunem altfel: voi creați la trei nivele. Instrumentele creației sunt: gândul, cuvântul şi fapta.

5. Tot ceea ce este creat începe cu gândul („vine de la Tatăl"). Tot ceea ce este creat se mută apoi în cuvânt („Cere şi ți se va da, întreabă şi ți se va răspunde"). Tot ceea ce este creat este desăvârşit prin faptă („şi Cuvântul S-a făcut trup şi a sălăşluit între noi"[1]).

6. Ceea ce gândiți, dar despre care nu mai vorbiți după aceea, creează la un nivel. Ceea ce gândiți şi despre care vorbiți creează la un alt nivel. Şi ceea ce gândiți, vorbiți şi faceți se manifestă în realitatea voastră.

7. Este imposibil să gândiți, să vorbiți şi să faceți ceva în care nu credeți cu adevărat. De aceea, procesul de creație trebuie să includă sau credință sau cunoaştere. E vorba despre credința absolută, care se situează *dincolo de* speranță. Aceasta înseamnă *să ştii cu certitudine* („credința ta te-a mântuit"[2]). De aceea, partea de acțiune a creației include întotdeauna cunoaştere. Înseamnă o claritate la îndemâna oricui, o siguranță totală, o *acceptare* completă *ca realitate* a ceva.

8. Acest domeniu al cunoaşterii este un domeniu de recunoştință intensă şi incredibilă. Este o *mulțumire adusă în avans*. Şi acesta este, poate, cea mai mare cheie a creației: să fii recunoscător *înaintea* creației şi pentru ea. Faptul că socotiți aceasta ca pe un adevăr incontestabil e nu numai acceptat, ci chiar încurajat. Este *semnul sigur al stării de maestru*. Toți Maeştrii *ştiu dinainte că fapta a fost făcută*.

9. Sărbătoriți şi bucurați-vă de tot ceea ce creați şi ați creat. A respinge orice parte din creație înseamnă a respinge o parte din voi înşivă. Fiți recunoscători pentru orice care se arată ca făcând parte din creația voastră, luați-o în posesie, binecuvântați-o.

---

[1] Ioan I, 14, Noul Testament.

[2] Matei, IX, 22, Marcu, V, 34. Noul Testament.

Nu căutaţi să o condamnaţi („blestemat să fie!"), pentru că a o condamna înseamnă a te condamna pe tine însuţi.

10. Dacă există un aspect al creaţiei care nu vă face plăcere, binecuvântaţi-l şi schimbaţi-l, pur şi simplu. Alegeţi iarăşi. Invocaţi o nouă realitate. Gândiţi un nou gând. Spuneţi un nou cuvânt. Faceţi ceva nou.

Faceţi acest lucru într-un mod atât de minunat încât restul omenirii să vă urmeze. Cereţi-i să o facă. Chemaţi-i să o facă.

Spuneţi „Eu sunt Calea şi Viaţa, urmaţi-Mă"[1] *În acest mod se* manifestă voinţa lui Dumnezeu „precum în Cer, aşa şi pre Pământ"[2].

În cazul în care lucrurile stau atât de simplu, dacă numai aceşti zece paşi sunt necesari, de ce nu funcţionează în acelaşi chip pentru mai mulţi dintre noi?

Dar *funcţionează* pentru *voi toţi.* Unii dintre voi folosiţi „sistemul" în mod conştient, în deplină conştiinţă de cauză, iar alţii îl folosiţi în mod inconştient, fără ca măcar să ştiţi ce faceţi. Unii dintre voi umblaţi în stare de trezie, alţii sunteţi somnambuli. Cu toate acestea, *voi toţi* vă creaţi realitatea - *v-o creaţi,* nu *v-o descoperiţi* - folosind puterea pe care v-am dat-o şi procedeul pe care tocmai vi l-am descris.

Ai întrebat deci când va „porni" viaţa ta şi ţi-am dat răspunsul.

Vei face ca viaţa ta să „pornească", clarificându-ţi în primul rând gândirea legată de ea. Gândeşte-te la ce vrei să fii, să faci şi să ai. Gândeşte-te la aceasta cât de des, până când totul îţi devine clar, iar în acel moment *nu te mai gândi la nimic altceva.* Nu-ţi mai imagina nici o altă posibilitate. Elimină din construcţiile tale mentale tot ceea ce înseamnă gânduri negative. Alungă pesimismul. Renunţă la îndoieli. Respinge frica. Disciplinează-ţi mintea ca să se fixeze numai pe gândul creator originar.

Când gândurile tale sunt clare şi stabile, începe să le consideri ca adevăruri. Rosteşte-le cu voce tare. Foloseşte comanda importantă care dă drumul forţei creatoare: eu sunt. Formulează către ceilalţi construcţii conţinând: eu sunt. „Eu sunt" este cea mai puternică

---

[1] compară, Ioan, XIV, 6, Noul Testament.

[2] Matei, VI, 10. Noul Testament.

afirmație creatoare din univers. Indiferent de ce gândești, indiferent de ce spui, după cuvintele „eu sunt" se pun în mișcare, se pornesc, vin către tine experiențele.

Universul nu cunoaște nici un alt mod de a acționa. Nu cunoaște nici un alt drum pe care s-o apuce. Universul răspunde la „eu sunt" așa cum o face duhul din sticlă.

Spui: „Renunță la îndoieli. Respinge frica. Alungă pesimismul", ca și când ai spune „dă-mi o bucată de pâine". Dar e mai ușor de spus decât de făcut. „Elimină din construcțiile tale mentale tot ceea ce înseamnă gânduri negative." Sună la fel cu „urcă-te pe muntele Everest înainte de prânz". E un ordin cam larg.

Nu este așa de greu pe cât poate să pară să-ți ții gândurile în frâu și să le controlezi. (Nici să urci pe muntele Everest nu este atât de greu, ca să zic așa). Totul este o problemă de disciplină. O chestiune de concentrare asupra scopului. Primul pas este să înveți să-ți monitorizezi gândurile; *să gândești* la ceea ce te gândești în clipa aceea.

Când te surprinzi având gânduri negative, gânduri care neagă cea mai înaltă idee despre ceva - gândește din nou! Vreau să faci acest lucru *în adevăratul sens al cuvântului.* Dacă te gândești că ești deprimat, abătut, *gândește-te din nou.* Dacă te gândești că lumea este un loc rău, plin de evenimente negative, *gândește-te din nou.* Dacă te gândești că viața ta se prăbușește și că nu mai ai nici o șansă să o refaci, *gândește-te din nou.*

Tu *poți* să te antrenezi să o faci. (Ia uită-te cât de bine te-ai antrenat să *nu* o faci!)

Mulțumesc. Niciodată nu mi s-a expus atât de clar acest procedeu. Aș dori să fie tot așa de ușor de făcut pe cât este de spus, căci acum cred că cel puțin l-am înțeles bine.

Dacă ai nevoie de o recapitulare, mai avem câteva vieți la dispoziție.

5

Care este adevăratul drum către Dumnezeu. Este prin renunțare, așa cum cred unii yoghini? Și cei cu chestia asta care se numește suferință? Sunt suferința și slujbele drumul spre Dumnezeu, așa cum spun mulți asceți? Îți câștigi calea spre rai „fiind bun", așa cum te învață multe religii? Sau ești liber să acționezi cum vrei, să încalci sau să ignori orice regulă, să dai deoparte învățăturile tradiționale, să te scufunzi în îngăduință față de propriile slăbiciuni și, astfel, să descoperi Nirvana, așa cum spun mulți adepți ai mișcării New Age? Ce să aleg? Standarde morale stricte sau atitudine de genul - fă ce-ți place? Ce să aleg? Valori tradiționale, sau atitudine de genul - las'că te descurci tu pe moment? Ce să aleg? Cele Zece Porunci sau Cei Șapte Pași spre Iluminare?

Mare nevoie ai să fie ori una ori alta, nu-i așa? N-ar putea să fie toate?

Nu știu. Te întreb.

Îți voi răspunde deci, ca să înțelegi cel mai bine, deși adevărul este implicit. Le spun acest lucru tuturor oamenilor care aud cuvintele Mele și care caută Adevărul Meu. Fiecărei inimi, care întreabă cu sinceritate care este calea spre Dumnezeu, i se arată. Fiecăruia i se dă un Adevăr spus din inimă. Veniți către Mine de-a lungul cărării inimii voastre, nu printr-o călătorie a minții voastre. Nu Mă veți găsi niciodată în mintea voastră.

Ca să-L cunoști cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să ieși din mintea ta.

Întrebarea ta cerșește un răspuns și nu Mă voi da la o parte de la a răspunde interogatoriului tău profund. Voi începe cu o afirmație care te va surprinde și probabil va ofensa sensibilitatea multor oameni.

Nu există ceva ce se numește Cele Zece Porunci.

Dumnezeule, nu există?!

Nu, nu există. Cui să-i poruncesc Eu? Mie Însumi? Şi de ar fi necesare astfel de porunci? Tot ceea ce Eu vreau, *este. N'est ce pas?*

Prin urmare, de ce ar fi necesar să poruncesc cuiva? Şi dacă aş fi emis porunci, n-ar fi fost ele respectate în mod automat? Cum aş fi putut să doresc cu asemenea ardoare ca ceva că se întâmple, încât să-l poruncesc - şi apoi să stau de-o parte şi să văd că nu Mi-e respectată porunca?

Ce rege ar face asta? Ce conducător?

Adevăr vă spun Eu vouă: Eu nu sunt nici rege, nici conducător. Eu sunt, pur şi simplu, - Creatorul - iar aceasta trebuie să vă stârnească venerația. Creatorul nu conduce, ci, pur şi simplu, creează - creează şi continuă să creeze. V-am creat pe voi - v-am binecuvântat - în chipul şi asemănarea Mea şi v-am făcut anumite promisiuni şi legăminte. V-am spus cu cuvinte clare ce va fi cu voi când veți deveni una cu Mine.

Tu eşti, ca şi Moise, un căutător zelos. Şi Moise a stat în fața Mea ca şi tine, cerşindu-Mi răspunsurile. „O, Dumnezeul strămoşilor mei", a strigat el, „Dumnezeu al Dumnezeului meu, binevoieşte şi arată-mi! Dă-mi un semn ca să le spun oamenilor mei. De unde să ştim că suntem poporul ales?" Şi Eu am mers la Moise, aşa cum am venit la tine acum, cu un pact divin - o promisiune veşnică - un angajament sigur şi categoric. „Cum pot să fiu sigur?", a întrebat Moise cu jale. „Pentru că aşa ți-am spus Eu", am spus. „Ai Cuvântul lui Dumnezeu."

Şi Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost o poruncă, ci un pact. Acestea sunt deci cele ...

ZECE LEGĂMINTE

Vei *şti* că ai pornit pe calea lui Dumnezeu şi vei *şti* că L-ai *găsit* pe Dumnezeu, pentru că vor apărea aceste semne, aceste îndrumări, aceste *schimbări* în tine:

1. Îl vei iubi pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu toată mintea ta, cu tot sufletul tău. Şi nu va exista alt Dumnezeu în afară de Mine. Nu vei mai adula dragostea omenească sau succesul, banii sau puterea, sau vreun alt simbol de genul acesta. Vei pune de-o parte toate aceste

lucruri, tot aşa cum un copil îşi pune de-o parte jucăriile. Nu pentru că nu mai au valoare, ci pentru că *tu eşti prea mare pentru ele.*

Şi vei *şti* că ai pornit pe calea spre Dumnezeu pentru că:

2. Nu vei lua numele lui Dumnezeu în deşert. Nici nu vei folosi numele Meu când vei vorbi de lucruri uşuratice. Vei înţelege *puterea* cuvintelor şi a gândurilor şi nu te vei *gândi* să invoci numele lui Dumnezeu într-o manieră neDumnezeiască. Nu-Mi vei folosi numele în deşert, pentru că *nu poţi.* Pentru că numele Meu - Marele „Eu Sunt" - *nu este niciodată folosit* în zadar (adică fără rezultat) *şi nici nu va putea fi vreodată.*

Şi *vei şti acest lucru* atunci când Îl vei fi găsit pe Dumnezeu.

Îţi dau şi alte semne:

3. Îţi vei aminti să ţii o zi pentru Mine, pe care o vei numi sfântă. Aceasta, ca să nu rămâi prea mult în lumea ta iluzorie, ci să te obligi să-ţi aminteşti cine şi ce eşti. Şi atunci, în curând, vei numi *fiecare* zi, zi de sărbătoare şi *fiecare* moment, sfânt.

4. Îi vei cinsti pe mama şi pe tatăl tău - şi vei şti că tu eşti Fiul lui Dumnezeu, atunci când tu Îl cinsteşti pe Tatăl / Mama Dumnezeu în tot ceea ce spui, faci sau gândeşti. Şi, exact aşa cum îi cinsteşti pe Mama / Tatăl Dumnezeu şi pe tatăl şi mama ta de pe pământ (pentru că ţi-au dat *viaţă),* tot aşa vei cinsti *pe toată lumea.*

5. Vei *şti* că L-ai găsit pe Dumnezeu când vei observa că nu vei mai omorî (adică nu vei omorî cu premeditare şi fără motiv). Pentru că, în timp ce tu înţelegi că nu poţi *să pui capăt* vieţii altuia în nici un fel (întreaga viaţă este eternă), tu nu vei alege să sfârşeşti o anumită încarnare, nici să schimbi o energie de viaţă dintr-o formă în alta fără cea mai sacră motivaţie. Noul tău respect pentru viaţă te va face să cinsteşti *toate* formele de viaţă - inclusiv plantele, copacii şi animalele - şi să ai un impact asupra lor numai când este în vederea binelui suprem.

Şi-ţi mai trimit şi aceste semne, ca tu să ştii că eşti pe cărare:

6. Nu vei întina puritatea dragostei cu necinste sau înşelăciune, pentru că acesta este adulter. Îţi promit că, atunci când Îl vei fi găsit pe Dumnezeu, *tu nu vei mai comite adulter.*

7. Nu vei lua ceva ce nu-ţi aparţine, nici nu vei înşela pe cineva, nici nu vei fi complice, nici nu vei face altuia rău pentru a obţine un lucru, pentru că aceasta ar însemna furt. Îţi promit că, atunci când Îl vei fi găsit pe Dumnezeu, tu *nu vei fura.*

Nici nu vei...

8 ... spune ce nu e adevărat, depunând astfel mărturie strâmbă.

Nici nu vei...

9 ... pofti la nevasta vecinului tău pentru că, de ce ai dori nevasta *vecinului tău* când ştii că *toate* celelalte sunt nevasta ta?

10 ... pofti la bunurile vecinului tău pentru că, de ce ai dori bunurile *vecinului tău* când ştii că *toate* bunurile pot fi ale tale şi toate bunurile tale aparțin lumii întregi?

Vei *şti* că ai găsit drumul spre Dumnezeu când vei vedea aceste semne. Pentru că îți promit că nimeni care-L caută cu adevărat pe Dumnezeu nu le va mai face. Îi va fi imposibil să se comporte în continuare astfel.

Acestea sunt *libertățile voastre,* nu *constrângerile voastre.* Acestea sunt *legămintele Mele* şi nu *poruncile Mele.* Pentru că Dumnezeu nu porunceşte celor pe care Dumnezeu îi creează. Dumnezeu, pur şi simplu, le spune copiilor lui Dumnezeu: în felul acesta veți şti că veniți acasă.

Moise a întrebat cu înflăcărare: „Şi cum am să ştiu? Dă-mi un semn". Moise a pus aceeaşi întrebare pe care Mi-ai pus-o tu acum. Aceeaşi întrebare pe care Mi-au pus-o oamenii de pretutindeni, de la începutul veacurilor. Răspunsul Meu este la fel de etern. Dar nu a fost şi nu va fi niciodată o poruncă. Pentru că, oare cui să-i poruncesc? Şi pe cine să pedepsesc dacă poruncile Mele nu vor fi respectate?

Nu exist decât Eu.

Deci nu trebuie să respect cele Zece Porunci, ca să ajung în rai.

Nu există ceea ce se numeşte „a ajunge în rai". Există numai faptul că ştii că eşti deja acolo. Există doar o acceptare, o înțelegere, nu o zbatere sau un efort.

Nu poți să te duci acolo unde eşti deja. Ca să o faci, ar trebui să pleci de unde eşti şi aceasta ar anihila întregul scop al călătoriei.

Ironia este că majoritatea oamenilor cred că ei trebuie să plece de unde sunt ca să ajungă unde vor să fie. Şi, astfel, ei pleacă din rai ca să *ajungă* în rai - şi trec prin iad.

Iluminarea înseamnă a înțelege că nu ai unde să mergi, că nu ai

nimic de făcut şi că nu trebuie să fii nimeni altcineva decât exact cel ce eşti chiar acum.

Eşti într-o călătorie spre nicăieri.

Raiul, aşa cum îl numiţi voi, nu este nicăieri în altă parte.

El e acum şi aici... aici-acum.

Toată lumea spune asta! Toată lumea spune asta! Mă înnebunesc cu toţii! Dacă „raiul este acum şi aici", cum se face că nu-l văd? De ce nu-l simt? Şi de ce este lumea într-o asemenea confuzie?

Îţi înţeleg frustrarea. Este aproape la fel de frustrant să încerci să înţelegi toate acestea, ca şi a încerca *să faci* pe altcineva să înţeleagă.

Hei! Stai o clipă! Vrei să spui că Dumnezeu se simte frustrat?

Cine crezi că *a inventat* frustrarea? Şi-ţi imaginezi că *tu* poţi să trăieşti o experienţă a ceva ce Eu nu pot?

Adevăr îţi spun Eu ţie: fiecare experienţă pe care o ai tu, o am şi Eu.

Nu înţelegi că Eu trăiesc experienţa Sinelui Meu *prin tine?* Pentru ce altceva crezi tu că se întâmplă totul? Nu M-aş putea cunoaşte pe Mine Însumi dacă nu aţi exista Voi.

Eu *v-am creat* pe voi ca să pot cunoaşte Cine Sunt.

Acum n-am să vă spulber *toate* iluziile despre Mine într-un singur capitol. Aşa că vă voi spune că, în forma Mea cea mai sublimă - pe care voi o numiţi Dumnezeu - Eu *nu* trăiesc senzaţia de frustrare.

Uau! Aşa-i mai bine. Pentru o clipă m-ai speriat.

Asta nu pentru că nu pot. Pur şi simplu, pentru că nu aleg să o fac. Apropo, tu poţi să faci aceeaşi alegere.

Ei bine, frustrat sau nu, încă mă întreb cum se întâmplă că raiul este chiar aici - şi eu nu-l simt.

Nu poţi să trăieşti experienţa a ceea ce nu cunoşti. Şi nu ştii că eşti în „rai" chiar acum, pentru că nu ai trăit această experienţă. Vezi, pentru tine este un cerc vicios. Nu poţi - nu ai găsit încă un mod de a

trăi o experiență a ceea ce nu știi și nu știi ceea ce nu ai trăit ca experiență.

Ceea ce Iluminarea îți cere să faci este să știi ceva ce n-ai trăit ca experiență și, astfel, să o trăiești. Cunoașterea deschide ușa experienței, dar tu îți închipui că lucrurile se întâmplă exact invers.

De fapt, voi știți mult mai mult decât ați trăit ca experiență. Pur si simplu, nu știți că știți.

De exemplu, știți că există un Dumnezeu. Dar e posibil să nu știți că știți. Așa că, voi continuați să *vă învârtiți,* așteptând experiența. Și, în tot acest timp, voi *o trăiți.*

O trăiți fără să știți, ceea ce e echivalent cu a nu o trăi deloc.

Vai de mine, ne învârtim în cerc.

Da, așa este. Și, în loc să ne învârtim în cerc, poate că ar trebui să devenim cercul însuși. N-ar trebui să fie un cerc vicios Ar putea fi unul sublim.

Renunțarea e o parte a vieții cu adevărat spirituale?

Da. Pentru că, în cele din urmă, tot ceea ce este spirit renunță la ceea ce nu e real și nimic din viața pe care o duci nu e real, în afară de relația voastră cu Mine.

Și totuși, nu se cere renunțare, în sensul clasic de lepădare de sine.

Un adevărat Maestru nu „renunță" la ceva. Un adevărat Maestru îl dă, pur și simplu, la o parte, așa cum ar face-o cu ceva de care nu mai are nevoie.

Există unii care spun că trebuie să-ți depășești dorințele. Eu spun că, pur și simplu, trebuie să le schimbi. Prima încercare este simțită ca o disciplină riguroasă, a doua ca un exercițiu plin de bucurie.

Există cei care spun că, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, trebuie să depășești toate patimile pământești. Este suficient doar să le înțelegi și să le accepți. Persistă lucrurile cărora le opui rezistență. Dispar cele pe care le privești în față.

Cei care se străduiesc atât de tare să-și depășească toate patimile pământești muncesc atât de din greu, încât s-ar putea spune că aceasta a devenit pentru ei o patimă.

Ei au o "patimă pentru Dumnezeu"; o patimă de a-L cunoaşte. Dar patima e patimă. Şi, a negocia una în schimbul alteia, nu o elimină.

Din acest motiv, să nu judecaţi lucrurile care vă împătimesc.

Observaţi-le, pur şi simplu, apoi vedeţi dacă vă fac vreun serviciu, în funcţie de cine şi ce doriţi să fiţi.

Amintiţi-vă că sunteţi într-un permanent proces de a vă crea pe voi înşivă. În fiecare moment, decideţi cine şi ce sunteţi. Decideţi aceasta în mare parte prin alegerile pe care le faceţi, în funcţie de pentru cine şi pentru ce vă împătimiţi.

Adesea, o persoană care se află pe ceea ce numiţi cărare spirituală pare că a renunţat la toate patimile pământeşti, la toate dorinţele umane.

Ceea ce a făcut ea este să înţeleagă, să vadă iluzia şi să se dea la o parte din faţa patimilor care nu-i aduc vreun serviciu - în acelaşi timp, iubind iluzia pentru ceea ce ea îi aduce: şansa de a fi cu totul liber.

Patima este dragostea de a transforma existenţa în acţiune. Ea alimentează cu combustibil locomotiva creaţiei. Ea preschimbă conceptele în experienţă.

Patima este focul care ne îndeamnă să exprimăm cine suntem cu adevărat. Niciodată să nu negaţi patima, pentru că aceasta înseamnă să negaţi Cine Sunteţi şi Cine Vreţi cu Adevărat să Fiţi.

Cel care renunţă nu-şi neagă niciodată pasiunile - el neagă, pur si simplu, ataşamentul de rezultate. Pasiunea este dragostea de a face ceva. A face ceva înseamnă a fi - trăit ca experienţă.

Totuşi, ce rezultă adesea din acţiunea de a face? Aşteptări.

Să-ţi trăieşti viaţa fără să te aştepţi la ceva, fără nevoia de a avea rezultate specifice - aceasta este libertatea. Aceasta este Dumnezeirea.

Aşa trăiesc *Eu.*

Nu eşti legat de rezultate?

Absolut deloc.

Bucuria Mea este în actul de creaţie, nu în ceea ce urmează. Renunţarea *nu este* o decizie de a nega acţiunea. Renunţarea este o decizie de a nega nevoia pentru un anumit *rezultat.* E o enormă

diferență.

Ai putea să-mi explici ce vrei să spui prin afirmația „pasiunea este plăcerea de a transforma existența în acțiune”?

Starea de a fi este cel mai înalt grad de existență. Este esența cea mai pură. Este aspectul lui Dumnezeu „acum/nu acum”, „totul/nu totul”, „întotdeauna/niciodată”.

Existența în esența ei înseamnă Dumnezeu în esența Lui.

Şi totuşi, pentru noi nu a fost niciodată suficient *să fim*. Noi am tânjit întotdeauna *să trăim experiența* lui Ce Suntem - şi aceasta necesită un cu totul alt aspect al divinității, numit a face.

Să zicem că sunteți, în miezul minunatului vostru Sine, acel aspect al divinității numit dragoste. (Acesta este, apropo, Adevărul despre voi).

Acum, un lucru este *să fii* dragoste şi cu totul alt lucru este să faci *ceva cu dragoste. Sufletul tânjeşte* să facă *ceva pentru ceea ce este, ca să se poată cunoaşte pe sine însuşi în propria sa experiență. Aşa că, se va strădui să realizeze - prin acțiune - ideea lui cea mai înaltă.*

Asemenea dorință puternică de a face acest lucru se numeşte pasiune sau chiar patimă. Omoară pasiunea şi-L vei omorî pe Dumnezeu.

Pasiunea este Dumnezeu care vrea să te salute.

Dar, vezi tu, o dată ce Dumnezeu (sau Dumnezeul-din-tine) face acest lucru de iubire, Dumnezeu S-a realizat pe Sine Însuşi - şi nu mai are nevoie de nimic altceva.

Pe de altă parte, omul simte adesea nevoia de a i se *rambursa* ceva din investiție. Dacă tot e să iubim pe cineva, foarte bine - dar să primim şi nişte dragoste înapoi. Ceva de genul ăsta.

Asta *nu* este pasiune. Asta înseamnă să te aştepți la ceva.

Aceasta este cea mai “mare sursă a nefericirii omului. Este ceea ce-l separă pe om de Dumnezeu.

Cel care renunță se străduieşte să pună capăt acestei separări prin experiența pe care unii mistici orientali au numit-o *samadhi.*

Adică, unimea şi unirea cu Dumnezeu; a te topi în divinitate şi a deveni una cu ea. Prin urmare, cel care renunță, *renunță la rezultate* dar, absolut niciodată, nu renunță la pasiune.

Într-adevăr, Maestru ştie pe cale intuitivă că pasiunea este drumul. Este calea spre realizarea de Sine.

Chiar şi în termeni pământeşti se poate spune, destul de corect, că, dacă nu ai nici o pasiune pentru nimic, nu trăieşti.

Ai spus că: „Persistă lucrurile cărora le opui rezistenţă. Dispar cele pe care le priveşti în faţă”. Poţi să-mi explici?

Nu poţi să opui rezistenţă la ceva căruia nu-i recunoşti realitatea. Actul de a opune rezistenţă înseamnă a recunoaşte că acel lucru este viu. Când tu opui rezistenţă unei energii, o plasezi acolo. Cu cât îi opui mai multă rezistenţă, cu atât o faci să fie mai reală, *indiferent* cui îi opui rezistenţă. Când deschizi ochii şi priveşti ceva în faţă, acel ceva dispare. Adică *încetează să-şi mai păstreze forma iluzorie.*

Dacă priveşti ceva în faţă - îl *priveşti* cu adevărat - vei vedea *prin el,* şi chiar prin orice iluzie pe care ţi-o creează, nelăsând nimic în urma lui decât realitatea ultimă din privirea ta. În faţa acestei ultime realităţi, iluzia ta plăpândă nu are nici o putere. Nu te poate ţine mult timp în strânsoarea ei care slăbeşte. Vezi *adevărul* şi adevărul te eliberează.

Dar ce întâmplă dacă *nu vrei* ca lucrul pe care-l priveşti în faţă să dispară?

Ar trebui să vrei *întotdeauna*! Nu există nimic în realitatea ta de care să te cramponezi. Totuşi, dacă *alegi cu adevărat* iluzia vieţii în loc de realitatea finală, poţi, pur şi simplu, *s-o recreezi* - exact aşa cum ai creat-o de la început. In acest fel, tu poţi să ai în viaţă ceea ce *ai ales să ai* şi să elimini din viaţa ta ceea ce nu mai doreşti să trăieşti ca experienţă.

Şi totuşi să nu opui rezistenţă *la nimic.* Dacă tu crezi că prin rezistenţa ta îl vei elimina, *gândeşte-te mai bine.* Nu faci altceva decât să-l înfigi mai ferm în locul său. Nu ţi-am spus că *orice gând* este creator?

Chiar şi un gând care spune că eu nu vreau ceva?

Dacă nu vrei ceva, de ce te gândeşti la asta? Nu te mai gândi încă

o dată. Dar dacă *trebuie* să te gândeşti la acel ceva - asta e! Dacă nu poţi *să nu* te gândeşti, atunci nu-i opune rezistenţă.

Priveşte-l, mai degrabă, *direct în faţă* - acceptă realitatea ca pe propria ta creaţie - şi apoi alege să o păstrezi sau nu, după cum doreşti.

Şi ce anume ar dicta această alegere?

Cine şi Ce crezi tu că Eşti. Şi Cine şi Ce alegi tu să Fii.

Aceasta dictează *toate* alegerile, fiecare alegere pe care ai făcut-o în viaţă şi o *vei face* vreodată.

Deci, viaţa unui om care renunţă este o cărare incorectă?

Acesta nu este un adevăr. *Cuvântul* „a renunţa" conţine un înţeles atât de greşit. În realitate, nu poţi *să renunţi la nimic* pentru că, *orice căruia îi opui rezistenţă - persistă.* Cel care cu adevărat renunţă - nu renunţă ci. pur şi simplu, *alege altceva.* Acesta este un gest de a te îndrepta spre ceva, nu de a te îndepărta de ceva.

Nu poţi să te îndepărtezi de ceva pentru că acesta te va urmări până la capătul pământului. De aceea, nu opune rezistenţă tentaţiei, ci, pur şi simplu, întoarce-i spatele. Întoarce-te către Mine şi îndepărtează-te de orice care nu seamănă cu Mine.

Dar trebuie să ştii că: nu există ceva care să însemne cale incorectă, pentru că, în această călătorie, nu se poate „să nu ajungi" la destinaţie.

Pur şi simplu, este o problemă de viteză - pur şi simplu, o chestiune de *când vei* ajunge acolo - dar până şi aceasta este o iluzie, pentru că nu există nici „când", nici „înainte" sau „după". Există numai „acum"; un moment etern numit „întotdeauna", în care îţi trăieşti experienţa de tine însuţi.

Şi, atunci, care-i rostul? Dacă este imposibil să „*nu* ajung acolo", care-i rostul vieţii? De ce să ne mai facem atâtea griji legate de orice acţiune a noastră?

Ei bine, desigur că *n-ar trebui* să vă faceţi griji. Dar *ar fi bine* să fiţi observatori. Pur şi simplu, să vedeţi cine şi ce sunteţi, faceţi şi

aveţi - şi să vedeţi ce vă este de folos.

Rostul vieţii nu este să ajungeţi undeva, ci să vă daţi seama că deja sunteţi acolo şi că aţi fost din totdeauna. Sunteţi din totdeauna şi pentru totdeauna - în momentul creaţiei pure.

De aceea, rostul vieţii este să creaţi - cine şi ce sunteţi - şi apoi să trăiţi această experienţă.

6

Ce spui despre suferință? Este suferința calea sau modul de a ajunge la Dumnezeu ? Unii spun că este *singurul* mod.

Mie nu-Mi face plăcere suferința. Iar cei care spun că-Mi face, nu Mă cunosc.

Suferința nu este un aspect necesar pentru experiența umană. Nu numai că nu este necesar, ci este şi lipsit de înțelepciune, neplăcut şi periculos pentru sănătate.

Atunci, de ce există atât de multă suferință. Atunci, dacă *eşti* Dumnezeu şi îți displace atât de mult, de ce *nu-i pui capăt?*

I-am pus capăt. Voi, pur si simplu, refuzați să folosiți instrumentele pe care vi le-am dat şi cu care să realizați acest lucru.

Vezi tu, suferința nu are nici o legătură cu evenimentele, ci cu reacția omului față de ele.

Ceea ce se întâmplă este, pur şi simplu, ceea ce se întâmplă. E cu totul altceva ce simțiți voi față de aceasta.

V-am dat instrumentele cu care să răspundeți şi să reacționați la evenimente într-un mod care reduce durerea - de fapt *o elimină* - dar nu le-ați folosit.

Scuză-mă, dar de ce să nu eliminăm *evenimentele?*

Bună sugestie. Din nefericire, Eu nu am control asupra lor.

***Nu ai control* asupra evenimentelor?**

Desigur că nu. Evenimentele apar în timp şi spațiu şi sunt produse prin alegerea voastră, iar Eu niciodată nu Mă amestec în această alegere. A proceda astfel ar însemna să anulez chiar motivul pentru care v-am creat. Dar asta ți-am mai explicat-o.

Voi produceți unele evenimente de bună voie, iar alte evenimente le atrageți către voi - mai mult sau mai puțin inconştient.

Câteva evenimente - în această categorie voi băgaţi majoritatea dezastrelor naturale - sunt puse în seama „datului sorţii”.

Dar până şi cuvântul „dat” poate fi un acronim pentru „De voi / Atrase / Toate “. Cu alte cuvinte, de conştiinţa planetei.

„Conştiinţa colectivă”.

Precis. Exact.

Există unii care spun că lumea se duce cu totul de râpă. Sistemul nostru ecologic e pe moarte. Planeta noastră a intrat într-o serie de dezastre geofizice majore. Cutremure. Vulcani. Poate chiar o înclinare a Pământului pe propria sa axă. Şi sunt alţii care spun că această conştiinţă colectivă poate schimba totul; că noi putem salva Pământul cu ajutorul propriilor noastre gânduri.

Gânduri puse în *acţiune. Neţi salva* Pământul, dacă destui oameni de pretutindeni cred că trebuie făcut ceva ca să ajutaţi mediul înconjurător. Dar trebuie să acţionaţi repede. De atât de mult timp e atât de mult rău. E nevoie de o schimbare majoră de atitudine.

Vrei să spui că, dacă nu o facem, *vom vedea* pământul şi locuitorii lui, distruşi?

Am arătat destul de clar legile universului fizic, pentru ca toată lume să înţeleagă. Există legi ale cauzei şi efectului care au fost subliniate suficient în faţa savanţilor şi fizicienilor voştri şi, prin ei, conducătorilor din lumea întreagă. Nu e nevoie să mai scot în evidenţă aceste legi aici.

Întorcându-ne la suferinţă - de unde ne-o fi venit ideea că suferinţa este *bună?* Că cei sfinţi „suferă în tăcere”?

Cei sfinţi *într-adevăr* „suferă în tăcere”, dar aceasta nu înseamnă că suferinţa este bună. Cei care studiază la şcoala Maeştrilor suferă în tăcere, deoarece ei înţeleg că suferinţa nu este un drum al lui Dumnezeu, dar este un semn sigur că mai e ceva *de învăţat* despre

calea lui Dumnezeu, mai e ceva de adus aminte.

Adevăratul Maestru nu suferă deloc în tăcere, ci doar pare că suferă fără să se plângă. Motivul pentru care adevăratul Maestru nu se plânge este că adevăratul Maestru *nu suferă* ci, pur şi simplu, trăieşte experiența unui set de împrejurări pe care *voi* le-ați numi de nesuportat.

Un Maestru practicant nu vorbeşte despre suferință; pur şi simplu, *înțelege clar puterea Cuvântului* şi alege, astfel, *să nu spună nici o vorbă despre aceasta.*

Facem să fie real lucrul căruia îi dăm atenție.

Maestrul ştie acest adevăr. Maestrul se pune în situația *de a alege* ce anume hotărăşte că trebuie să fie real.

Cu toții ați procedat la fel, din când în când. Nu există nici unul printre voi care să nu fi făcut să dispară o durere de cap, sau ca o vizită la dentist să fie mai puțin dureroasă, *hotărând ca lucrurile să se întâmple aşa.*

Un Maestru ia, pur şi simplu, aceeaşi decizie, dar despre lucruri mult mai importante.

Dar de ce să existe suferință? De ce să existe chiar *posibilitatea* de a suferi?

Nu puteți şti sau deveni ceea ce sunteți, în absența a ceea ce nu sunteți - aşa cum ți-am explicat deja.

Totuşi, eu încă nu înțeleg de unde ne-a venit ideea că suferința e *bună*.

Eşti deştept că insişti în întrebarea asta. Înțelepciunea originară în jurul suferinței în tăcere a fost atât de pervertită, încât acum mulți cred (şi câteva religii o chiar *propovăduiesc)* că suferința este *bună,* iar *bucuria* este *rea.* De aceea ați decis că, dacă cineva are cancer dar nu spune nimănui, el este un sfânt - în timp ce, dacă cineva are o sexualitate robustă (iată un subiect exploziv) şi o anunță deschis, ea este păcătoasă.

Măi să fie, chiar c-ai ales un subiect exploziv. Şi cu multă inteligență ai schimbat pronumele din masculin în feminin. Ai

făcut-o cu un anumit scop?

Am făcut-o ca să vă expun prejudecăţile. Nu vă place să vă gândiţi că femeile *ar avea* o sexualitate robustă şi, cu atât mai puţin, să o trâmbiţeze în public.

Mai degrabă aţi vedea un om murind fără un geamăt pe câmpul de bătălie, decât o femeie să facă dragoste cu gemete în plină stradă.

***Tu* nu gândeşti la fel?**

Eu nu judec nici într-un fel nici în altul. Dar voi judecaţi în toate felurile - şi vă sugerez că judecăţile voastre vă împiedică să vă bucuraţi, iar faptul că vă aşteptaţi la ceva, vă face nefericiţi.

Toate acestea la un loc vă provoacă boala şi, implicit, de aici începe toată suferinţa.

De unde să ştiu eu că ceea ce spui este adevărat?

Cum pot să ştiu că-mi vorbeşte chiar Dumnezeu şi nu că imaginaţia mea e mult prea activă?

Ai mai întrebat asta. Răspunsul Meu este acelaşi. Ce contează? Chiar dacă tot ceea ce ţi-am spus este „greşit", te gândeşti tu la un mod mai bun de a trăi?

Nu.

Atunci „greşit" este *corect* şi „corect" este greşit!

Ca să te ajut să ieşi din dilemă îţi spun doar: nu crede *nimic* din ce-ţi spun. Pur şi simplu, *trăieşte. Trăieşte-o ca experienţă.*

Apoi, trăieşte orice altă paradigmă pe care vrei s-o construieşti. După aceea, uită-te la *experienţa ta* pentru a găsi adevărul tău.

Într-o zi, dacă ai foarte mult curaj, vei trăi experienţa unei lumi unde a face dragoste *este* considerat un lucru mai bun decât a face război.

În acea zi, tu te vei veseli.

7

Viața este atât de înspăimântătoare și atât de confuză, încât aș dori ca totul să fie mai clar.

Nimic nu este înspăimântător în ceea ce privește viața, dacă nu ești prea atașat de rezultate.

Vrei să spui, dacă nu vrei nimic.

Așa este. *Alege,* dar nu dori.

E ușor pentru cei care nu au pe nimeni care să depindă de ei. Ce te faci dacă ai nevastă și copii?

Drumul celui care are o familie a fost întotdeauna plin de probleme. Poate *cel mai* plin de probleme. După cum ziceai, e ușor „să nu vrei nimic" când nu te ai decât pe tine. E normal ca, atunci când în jurul tău există oameni pe care-i iubești, să dorești numai ce e cel mai bine pentru ei.

E dureros când nu poți să le oferi tot ceea ce vor. O casă frumoasă, îmbrăcăminte decentă, mâncare suficientă.
Mă simt ca și când m-aș fi luptat de 20 de ani încoace doar ca să mă descurc cât de cât. Iar rezultatele de-abia se văd.

Te referi la bogăție materială?

Mă refer la lucrurile de bază pe care un bărbat ar vrea să le transmită copiilor lui. Mă refer la lucrurile foarte simple pe care un bărbat ar vrea să le ofere soției lui.

Înțeleg. Consideri că obligația ta în viață este să oferi toate aceste lucruri. Pentru asta îți închipui tu că ți-a fost dată viața?

Nu sunt sigur că aș face această afirmație. Nu *pentru* asta e

viața mea, dar ar fi, desigur, plăcut dacă aceste lucruri ar reprezenta cel puțin un *rezultat adiacent*.

Hai s-o luăm de la capăt. *Pentru ce* crezi tu că ți-a fost dată viața?

E o întrebare bună. În decursul anilor i-am dat o grămadă de răspunsuri diferite.

Care e răspunsul tău acum?

Sentimentul meu este că am două răspunsuri; un răspuns se referă la ceea ce mi-ar plăcea să văd de acum înainte și celălalt la ceea ce văd acum.

Care este răspunsul în legătură cu ceea ce ai vrea să vezi?

As vrea să-mi văd viața ca fiind evoluția sufletului meu. Aş vrea să-mi văd viața ca fiind expresia şi trăirea ca experiență a acelei părți din mine pe care o iubesc cel mai mult. Partea din mine care este compasiune şi răbdare şi dăruire şi ajutor. Parte din mine care înseamnă a şti, a fi înțelept, a ierta şi... a iubi.

Vorbeşti de parcă ai fi citit deja cartea asta!

Da, e o carte frumoasă, la nivel ezoteric, dar încerc să-mi dau seama cum s-o pun „în practică". Ceea ce văd în viața mea reală este supraviețuirea de zi cu zi.

Şi unul îl exclude pe celălalt?

Păi...

Crezi că ezotericul exclude supraviețuirea?

Ca să-Ți spun cinstit, mi-ar plăcea să fac ceva mai mult decât să supraviețuiesc. Toți anii ăştia nu am făcut decât *să supraviețuiesc*. Observ că am rămas în acelaşi loc. Aş dori să se

termine *lupta* pentru supraviețuire.

Observ că a trăi de la o zi la alta este încă o luptă. Aş vrea să fac mai mult decât doar să supraviețuiesc. Aş vrea *să prosper.*

Şi ce numeşti tu a prospera?

Să am destul ca să nu-mi mai bat capul de unde fac rost de bani; fă nu mai fie un stres permanent să fac rost de bani de chirie sau să plătesc nota de telefon. Vreau să spun - şi-mi pare rău că sunt atât de prozaic - că noi discutăm aici despre *viața reală* şi nu despre o imagine aeriană, romantică şi spiritualizată a vieții, ca cea pe care o descrii Tu în întreaga carte.

Mi se pare Mie, sau disting o notă de furie?

Nu e vorba de furie, cât de frustrare. Am jucat „jocul ăsta de-a spiritualitatea" de vreo 20 de ani încoace şi uite unde am ajuns. La un pas de azilul de săraci. Tocmai mi-am pierdut serviciul şi *iarăşi* nu mai am de unde să fac rost de bani. Zău că am obosit de atâta luptă. Am 49 de ani şi mi-aş dori un pic de *siguranță* în viață, ca să-mi *pot* dedica mai mult timp „treburilor legate de Dumnezeu" şi de „evoluția" sufletului etc. Inima mea este alături de acest gen de idei, dar viața mă trage în altă direcție ...

Ai spus foarte multe lucruri aici şi presupun că vorbeşti în numele a o mulțime de oameni care au trăit aceste experiențe.

Am să răspund pe rând acestui adevăr, pentru ca să poți înțelege şi analiza răspunsul cu uşurință.

Nu ai jucat „jocul ăsta de-a spiritualitatea" de vreo 20 de ani încoace, ci ai stat doar pe margine (nu vreau să consideri că te pedepsesc, fac doar o afirmație). Sunt de acord că de vreo două decade *priveşti* acest joc; cochetezi cu el; îl experimentezi din când în când ... dar până de curând nu am simțit că te *dedici* cu adevărat lui.

Să fie foarte clar: *„a juca un joc spiritual" înseamnă să-fi dedici întreaga minte, întregul corp, întregul suflet procesului de a-ți crea Sinele după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.*

Acesta este procesul de realizare de Sine despre care au scris

Misticii Orientali. Este procesul de salvare căruia i s-a dedicat însăşi mare parte din teologia occidentală.

Este un act de supremă conştiinţă de zi cu zi, oră cu oră, moment cu moment. Înseamnă a alege şi a realege fiecare clipă. Este creaţia care merge înainte. O creaţie *conştientă.* Creaţie cu *un scop* înseamnă a folosi instrumentele creaţiei despre care am mai discutat, a le folosi în mod conştient şi cu intenţie sublimă.

Asta înseamnă „să joci acest joc spiritual”. Spune-Mi, de cât timp o faci?

Nu nici n-am început.

Nu trece de la o extremă la alta şi nu fi atât de aspru cu tine însuţi.

Te-ai dedicat acestui proces - eşti angajat în el mai mult decât îţi închipui. Dar nu faci asta de 20 de ani încoace - ori ceva de genul ăsta.

Adevărul este că nu e important de cât timp te-ai angajat. Eşti angajat *acum”?* Numai asta contează.

Să trecem la următoarea afirmaţie a ta. Mi-ai cerut să văd unde ai ajuns şi te descrii ca fiind „la un pas de azilul de săraci”. Mă uit la tine şi văd cu totul altceva. Văd o persoană care este la un pas de azilul de bogaţi! Te simţi ca şi cum ai fi aproape de a cădea în neant şi eu te văd ca fiind foarte aproape de Nirvana.

Totul depinde de ce consideri tu că este „recompensă” şi spre ce scop te îndrepţi. Dacă obiectivul vieţii tale este să capeţi ceea ce tu numeşti siguranţă, atunci înţeleg şi-Mi dau seama că eşti „la un pas de azilul de săraci”. Dar chiar şi această afirmaţie poate fi corectată, pentru că, prin recompensa pe care ţi-o dau Eu, vin la tine *toate* lucrurile bune - inclusiv experienţa de a te simţi în siguranţă în lumea fizică.

Recompensa de la Mine - pe care o primeşti când „lucrezi pentru” Mine - îţi oferă mult mai mult decât confort spiritual. Poţi să capeţi şi confortul *fizic.* Ironia în toate acestea este că, o dată ce trăieşti experienţa genului de confort spiritual pe care ţi-l oferă recompensa Mea, ultimul lucru despre care îţi vei mai face griji va fi confortul fizic.

Chiar şi confortul fizic al membrilor familiei tale nu va mai

reprezenta o grijă pentru tine - pentru că, o dată ce te ridici la nivelul conştiinţei lui Dumnezeu, nu eşti responsabil pentru nici un alt suflet omenesc şi că, deşi este lăudabil să doreşti ca fiecare suflet să trăiască în confort, orice suflet trebuie să aleagă - *alege* - propriul său destin chiar în clipa asta.

E clar că, a distruge în mod deliberat pe cineva sau a-i face un rău, nu este o acțiune de dorit. Este clar că e la fel de rău să neglijezi nevoile celor pe care i-ai făcut să depindă de tine.

Treaba ta este să-i faci să fie *independenți;* să-i înveți cât de repede şi de complet posibil *cum să se descurce fără tine.* Pentru că, tu nu reprezinți o binecuvântare pentru ei, cât timp ei au nevoie de tine ca să supraviețuiască - ci va fi cu adevărat o binecuvântare pentru ei numai momentul în care îşi vor da seama că tu nu le mai eşti necesar.

Mergând pe aceeaşi idee, cel mai măreț moment al lui Dumnezeu este momentul în care voi vă dați seama că *nu aveți nevoie de Dumnezeu.*

Ştiu, ştiu ... aceasta este antiteza a tot ceea ce ai fost învățat.

Profesorii tăi te-au învățat despre un Dumnezeu furios, un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu care vrea să ai nevoie de El. Şi acesta nu este deloc un Dumnezeu, ci un substitut nevrotic pentru ceea ce ar trebui să fie o divinitate.

Un adevărat Maestru nu este cel care are cei mai mulți studenți, ci cel care creează cei mai mulți Maeştri.

Un adevărat conducător nu este cel pe care-l urmează o mare mulțime, ci cel care creează cei mai mulți conducători.

Un adevărat rege nu este cel care are cei mai mulți supuşi, ci cel care-i conduce pe cei mai mulți spre regalitate.

Un adevărat profesor nu este cel care ştie cel mai mult, ci cel care îi face pe cei mai mulți să ştie.

Şi un adevărat Dumnezeu nu este Cel care are cei mai mulți servitori, ci Cel care-i serveşte pe cei mai mulți, *făcând Dumnezei din toți ceilalți.*

Pentru că, aceasta este atât ținta cât şi gloria lui Dumnezeu: ca supuşii Lui să nu mai existe şi ca toți să-L cunoască pe Dumnezeu, nu ca pe Cel de neatins, ci ca pe Cel de neevitat.

O, cât aş dori să poți înțelege acest lucru: destinul tău fericit e *de neevitat.* Nu se poate *să nu fii* salvat. Iadul înseamnă să nu ştii acest

adevăr.

Deci, ca părinţi, soţi şi iubiţi, încercaţi să nu faceţi din dragostea voastră un lipici care ţine strâns, ci un magnet care mai întâi atrage, apoi se poate răsuci şi respinge, pentru ca cei care sunt atraşi să nu înceapă să creadă că trebuie să stea lipiţi de tine ca să poată supravieţui.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Nimic nu poate fi mai nociv pentru celălalt.

Faceţi ca dragostea voastră *să-i propulseze* pe cei pe care-i iubiţi în lume, în trăirea deplină a experienţei a cine sunt ei. În felul acesta, veţi dovedi cu adevărat că iubiţi. Acest drum al unui cap de familie este o mare solicitare. Apar multe griji lumeşti, multe probleme. Ascetul nu e deranjat de nici una dintre ele. Lui i se aduce pâine şi apă, i se dă o saltea umilă pe care să se întindă şi poate să-şi devoteze fiecare clipă rugăciunii, meditaţiei şi contemplării divinului.

Cât e de uşor să vezi divinul în astfel de condiţii! Ce sarcină simplă! Ia dă-i o nevastă şi copii! Acum să vezi divinul - când un bebeluş plânge că trebuie să-l schimbi la trei noaptea! Acum să vezi divinul - într-o notă de plată care trebuie plătită la începutul lunii! Să recunoşti mâna lui Dumnezeu în boala soţiei tale, în serviciul pe care l-ai pierdut, în febra copilului şi în durerile părinţilor. De-abia acum vorbim despre a fi sfânt.

Îţi înţeleg oboseala. Ştiu că eşti sătul de atâta luptă.

Dar adevăr îţi spun Eu ţie: când Mă urmezi pe Mine, lupta dispare. Trăieşte în interiorul spaţiului lui Dumnezeu şi evenimentele devin, în totalitate, binecuvântări.

Cum pot eu să ajung în spaţiul lui Dumnezeu când mi-am pierdut serviciul, trebuie să-mi plătesc chiria, copii au nevoie de dentist şi a mă situa în spaţiul meu filozofic superior pare a fi modul cel mai puţin potrivit de a rezolva aceste probleme?

Nu Mă abandona când ai cea mai mare nevoie de Mine. Acum este momentul în care eşti pus la cea mai importantă încercare.

Acum e timpul celei mai mari şanse ale tale. Este şansa de a dovedi tot ceea ce e scris aici.

Când spun „nu Mă abandona" vorbele Mele sună ca ale acelui Dumnezeu nevrotic despre care vorbeam. Dar Eu nu sunt aşa. Poţi să

„Mă abandonezi" cât vrei. Nu-Mi pasă şi nu va schimba nimic din ceea ce este între noi. Spun aceste vorbe ca răspuns la întrebările tale. Tocmai atunci când lucrurile merg prost, uiți *Cine Ești* şi *instrumentele* pe care ți le-am dat ca să-ți creezi viața pe care vrei să ți-o alegi.

Acum, mai mult ca oricând, e momentul *să mergi* în spațiul Dumnezeului tău. În primul rând, aceasta îți va aduce o mare pace în gândire -şi din pacea gândului ies ideile mărețe - idei care ar putea fi soluțiile pentru cele mai mari probleme pe care îți imaginezi că le ai.

În al doilea rând, numai în spațiul lui Dumnezeu se realizează Sinele tău şi acesta este scopul - *singurul* scop - al sufletului tău.

Când eşti în spațiul lui Dumnezeu, ştii şi înțelegi că tot ceea ce trăieşti acum ca experiență este temporar. Îți spun că Cerul şi Pământul vor trece, dar *tu* nu. Această perspectivă veşnică te ajută să vezi lucrurile în adevărata lor lumină.

Poți defini aceste condiții şi circumstanțe prezente aşa cum sunt ele cu adevărat: temporare şi temporale. Le poți folosi apoi ca instrumente - pentru că aceasta şi sunt, instrumente temporare şi temporale - în crearea experienței prezente.

Cine crezi tu că eşti? Cine crezi tu că eşti față de experiența numită a-pierde-un-serviciu? Şi, ca să mergem şi la esență, cine crezi tu că *sunt Eu?* Crezi tu că aceasta este o problemă prea mare ca să o pot rezolva Eu? Crezi că pentru Mine e un miracol prea mare să te scot din acest necaz? Înțeleg că poți să consideri că este pentru *tine* ceva mult prea greu, chiar folosind instrumentele pe care ți le-am dat - dar crezi cu adevărat că e prea greu pentru Mine?

Din punct de vedere intelectual, eu ştiu că nimic nu e prea greu pentru Dumnezeu. Dar din punct de vedere emoțional, nu cred că sunt prea sigur. Nu dacă Tu *poți* să o faci, ci dacă Tu *vrei.*

Înțeleg. Deci e o problemă de credință.

Da.

Nu te îndoieşti asupra capacității Mele, ci pur şi simplu asupra dorinței Mele de a o face.

Vezi Tu, eu încă trăiesc această teologie care spune că s-ar putea ca, undeva, să existe o lecție pentru mine. Încă nu sunt sigur că *se presupune* că eu am o soluție. E posibil să se presupună că eu am *o problemă.* Poate că aceasta este una dintre acele „încercări” despre care tot îmi vorbește teologia mea. Așa că îmi fac griji că s-ar putea ca această problemă *să nu fie* rezolvată. Că aceasta ar fi una dintre acele treburi pentru care *Tu* ai de gând să mă lași să mai stau pe aici.

Poate că acum e un moment potrivit să mai discutăm o dată cum interacționez Eu cu tine, deoarece tu crezi că se pune problema de dorința Mea, iar Eu îți spun că e vorba de dorința *ta.*

Eu vreau pentru tine ceea ce *tu* vrei pentru tine. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Eu nu stau aici și judec cererile tale una după alta, hotărând dacă ar fi cazul să ți se ofere ceva.

Legea Mea este legea cauzei și efectului, nu legea lui Mai Vedem Noi. Nu există *nimic* ce tu nu poți să ai, dacă tu alegi să ai ceva. O să ți-l dau, chiar înainte să Mi-l ceri. Crezi ce spun?

Îmi pare rău. Nu. Am văzut prea multe rugăciuni cărora nu li s-a dat răspuns.

Să nu-ți pară rău. Ține-te întotdeauna de adevăr - adevărul experienței tale. E un lucru pe care îl înțeleg, pe care îl respect și nu am nimic împotrivă.

Asta e bine, pentru că eu *nu cred* că voi căpăta orice aș cere. Viața mea nu a fost o mărturie în acest sens. De fapt, eu *rareori* primesc ceea ce cer, iar când se întâmplă, mă consider al naibii de norocos.

E o alăturare interesantă de cuvinte. Se pare că ai o opțiune. În viață poți să fii ori al naibii de norocos, ori binecuvântat de norocos. Eu aș dori ca tu să fii binecuvântat de norocos dar, desigur, nu Mă voi amesteca niciodată în deciziile tale.

Adevăr îți spun Eu ție: *întotdeauna* capeți ceea ce creezi și *creezi în permanență.*

Eu nu judec creațiile pe care tu le invoci. Eu, pur și simplu, îți

dau puterea să invoci mai multe - şi mai multe, şi mai multe, şi mai multe. Dacă nu-ți place ceea ce tocmai ai creat, *alege din nou.* Treaba Mea, ca Dumnezeu, este *să-ți ofer întotdeauna această oportunitate.*

Îmi spui că nu ai căpătat întotdeauna ceea ce ai dorit. Eu am venit aici ca să-ți spun că tu ai căpătat întotdeauna ceea ce ai provocat prin gândurile tale.

Viața este întotdeauna un rezultat al gândurilor tale despre ea - inclusiv gândul tău realmente creator că tu rareori capeți ceea ce alegi.

Acum, în situația de față, te vezi ca victimă a faptului că ți-ai pierdut serviciul. Adevărul este că tu nu ai mai ales acest serviciu. Nu te-ai mai trezit dimineața nerăbdător să pleci la lucru, ci ai început să te trezeşti îngrozit. Nu te-ai mai simțit fericit la locul tău de muncă, ci ai început să nu-l mai poți suferi. Ai început chiar să-ți imaginezi *că faci altceva.*

Crezi că asta nu înseamnă nimic? Îți subestimezi puterea. Adevăr îți spun Eu ție: *viața ta se desfăşoară potrivit cu* intențiile *tale în ceea ce o priveşte.*

Deci, care e intenția ta acum? Intenționezi să dovedeşti teoria că viața rareori îți aduce ceea ce alegi? Sau intenționezi să demonstrezi Cine Eşti cu Adevărat şi Cine Sunt Eu?

Sunt mâhnit, jenat, aspru pedepsit.

Şi îți serveşte la ceva? De ce, pur şi simplu, nu iei la cunoştință acest adevăr şi nu te îndrepți către el? Nu are rost să te autoincriminezi. Observă ceea ce ai ales şi alege din nou.

Dar de ce sunt eu întotdeauna gata să aleg ceea ce este negativ şi apoi să-mi trag o palmă pentru asta?

La ce te aştepți. De mic copil ți s-a spus că eşti „rău". Accepți că ai fost născut în „păcat". A te simți vinovat este *un răspuns învățat.*

Ți s-a spus să te simți vinovat pentru lucruri pe care le-ai făcut cu mult înainte să poți face, de fapt, ceva. Ai fost învățat să-ți fie ruşine că nu te-ai născut perfect.

Această aşa zisă stare de imperfecțiune în care ți s-a spus că ai venit pe lume este ceea ce teologii tăi au neobrăzarea de a numi

păcatul originar. Şi chiar *este* păcatul originar - dar nu al vostru. Este primul păcat care a fost aruncat asupra voastră de o lume care nu ştie nimic despre Dumnezeu, dacă crede că Dumnezeu ar vrea sau *ar putea* crea *ceva* imperfect. Unele dintre religiile voastre au construit întregi teorii teologice în jurul acestei concepţii greşite. Şi chiar aşa şi este - *literalmente* - *o concepţie greşită, pentru că orice concep Eu - tot ceea ce fac Eu să aibă viaţă - este perfect; o reflecţie perfectă a perfecţiunii însăşi, făcută după chipul şi asemănarea Mea.*

Pentru a justifica ideea unui Dumnezeu care pedepseşte, religiile voastre au simţit nevoia să creeze ceva care să Mă înfurie.

Şi astfel, chiar şi acei oameni care duc vieţi exemplare simt cumva nevoia să fie salvaţi. Dacă ei nu simt nevoia de a fi salvaţi de ei înşişi, atunci simt nevoia de a fi salvaţi de propria lor *imperfecţiune implantată.* Astfel, (spun aceste religii) mai bine ai face ceva - şi repede - pentru că, altfel, ajungi direct în iad.

Până la urmă, aceasta s-ar putea să nu îmbuneze un Dumnezeu furios, răzbunător şi ciudat, ci ar putea să dea viaţă unor *religii* furioase, răzbunătoare şi ciudate. Şi, în felul acesta, religiile perpetuează. În felul acesta, puterea rămâne concentrată în mâinile a puţini oameni, mai degrabă decât să fie trăită prin acţiunile a mulţi oameni.

Bineînţeles că voi alegeţi în mod constant gândul cel mai mărunt, ideea cea mai meschină, conceptul de cea mai mică valoare despre voi înşivă şi puterea voastră, ca să nu mai vorbim despre Mine şi puterea Mea. Aşa *aţi fost învăţaţi.*

Doamne, cum pot eu să scap de ceea ce am învăţat?

Bună întrebare şi adresată exact cui trebuie!

Poţi să scapi de ceea ce ai învăţat, citind şi recitind această carte. Citeşte-o, iarăşi şi iarăşi, până când înţelegi fiecare pasaj, până când fiecare cuvânt îţi devine familiar. Când vei putea cita altora pasaje din ea, când îţi vei putea aduce aminte fraze din ea în mijlocul orelor tale cele mai negre, atunci „vei fi scăpat de învăţătură".

Mai sunt încă atât de multe lucruri despre care vreau să Te întreb; atât de multe lucruri pe care vreau să le ştiu.

Chiar aşa. Ai început cu o listă foarte lungă de întrebări. Hai să ne întoarcem la ea.

8

Când voi învăţa eu destul despre relaţii ca să fiu în stare să le fac să fie armonioase? Există vreo modalitate *de a fi* fericit într-o relaţie? E oare nevoie ca relaţiile să te solicite în permanenţă?

Nu trebuie să înveţi nimic despre relaţii. Trebuie doar să demonstrezi ceea ce ştii deja.

Există o modalitate de a fi fericit într-o relaţie şi aceasta este să foloseşti relaţiile pentru scopul pentru care au fost destinate şi nu pentru scopul pe care i le-ai atribuit tu.

Relaţiile te solicită în mod constant, te cheamă în mod constant să creezi, să exprimi şi să trăieşti experienţa unor aspecte din ce în ce mai grandioase despre tine însuţi, a unor viziuni din ce în ce mai mărețe despre tine însuţi, a unor *versiuni* şi mai magnifice despre tine însuţi. Nicăieri în altă parte decât într-o relaţie nu poţi să faci acest lucru mai imediat, mai cu impact şi mai curat. De fapt, fără o relaţie, *nu poţi să o faci deloc.*

Numai printr-o relaţie cu alţi oameni, locuri şi evenimente poţi să exişti în univers (ca o cantitate notabilă, ca un *ceva* identificabil).

Aminteşte-ţi că tu nu exişti în absenţa altcuiva sau a altceva. Tu eşti ceea ce eşti în relaţie cu un alt lucru care nu este. Aşa stau lucrurile în lumea relativului, în opoziţie cu lumea absolutului unde locuiesc Eu.

O dată ce ai înţeles clar acest lucru, o dată ce l-ai aprofundat, binecuvântezi în mod intuitiv absolut fiecare experienţă, oricare întâlnire umană şi în special relaţiile umane personale, pentru că le vezi ca fiind constructive în cel mai înalt sens.

Vezi că ele pot fi folosite, trebuie să fie folosite, *sunt* folosite (chiar dacă vrei sau nu) *pentru a-l construi* pe Cine Eşti cu Adevărat.

Această construcţie poate fi o creaţie magnifică a propriului tău proiect conştient sau o configuraţie strict întâmplătoare. Tu poţi să alegi să fii o persoană care a rezultat, pur şi simplu, din ceea ce s-a întâmplat sau din ceea ce ai ales tu *să fii şi să faci,* legat de ceea ce s-a întâmplat. Doar în ultima formă, creaţia Sinelui devine conştientă. Doar într-a doua experienţă, Sinele devine realizat.

Binecuvântează deci *fiecare* relație și consider-o pe fiecare ca fiind specială și cea care ajută la formarea lui Cine Ești și cine alegi să fii acum.

Întrebarea ta e legată de relațiile umane individuale cu caracter romantic și înțeleg de ce. Lasă-Mă deci să Mă refer în mod specific și pe larg la relațiile umane de dragoste - aceste lucruri care continuă să vă dea atâtea dureri de cap! Când relațiile umane de dragoste eșuează (relațiile niciodată nu eșuează cu adevărat, decât în sensul strict omenesc, adică ele nu produc ceea ce vreți voi să producă), ele eșuează pentru că s-a intrat în aceste relații din motivații greșite.

(„Greșit" este desigur un termen relativ, însemnând ceva ce este măsurat ca opus la ceea ce este „corect" - orice *ar fi acesta*! Ar fi mult mai potrivit să spun pe limba voastră că „relațiile eșuează - se schimbă cel mai adesea - când se intră în ele din motive care nu sunt în totalitate benefice pentru supraviețuirea lor, sau care nu le favorizează".)

Majoritatea oamenilor intră într-o relație, gândindu-se mai degrabă la ceea ce pot să obțină din ea, decât la ceea ce aduc ei în ea.

Scopul unei relații este de a decide ce parte din tine ai vrea „să se arate ", nu ce parte din celălalt ai putea să capturezi și să păstrezi.

Există un singur scop pentru o relație - de fapt pentru toată *viața:* să fii și să decizi Cine Ești cu Adevărat.

E foarte romantic să spui că tu erai „un nimic" până când nu a apărut o anumită persoană, dar aceasta nu este adevărat. Ba, chiar mai rău, aruncă asupra acestei persoane o povară incredibilă de a fi ceea ce el sau ea nu este cu adevărat.

Nevrând „să te dezamăgească", ei încearcă din răsputeri să fie și să facă niște lucruri, până când nu mai pot.

Nu mai pot să se încadreze în imaginea pe care tu ai construit-o despre ei, nu mai pot să rămână în rolurile pe care tu le-ai dat să le joace și, astfel, crește resentimentul și urmează mânia.

În cele din urmă, pentru a se salva pe ei înșiși *(cât și* relația), aceste persoane încep să-și ceară înapoi adevărata lor față, acționând tot mai mult în concordanță cu Cine Sunt Ei cu Adevărat. Din acest moment, tu spui că ei „s-au schimbat". E foarte romantic să spui că, din clipa în care a intrat cineva special în viața ta, te simți desăvârșit.

Totuși, scopul unei relații nu este de a avea o altă persoană care

să te desăvârşească, ci de a avea pe cineva cu care să împărtăşeşti desăvârşirea ta.

În asta constă paradoxul relaţiilor umane: tu nu ai nevoie de o anumită persoană pentru ca tu să trăieşti pe deplin experienţa lui Cine Eşti *şi*... fără o altă persoană, tu eşti un nimic.

Acestea sunt atât misterul, cât şi minunea - atât frustrarea, cât şi bucuria experienţei umane. E nevoie de o înţelegere profundă şi de o voinţă totală de a trăi în interiorul acestui paradox într-un mod care să aibă sens. Observ că foarte puţini oameni o fac.

De-a lungul anilor în care se formează o relaţie, voi intraţi în ea plini de nerăbdare, de energie sexuală, cu o inimă larg deschisă şi cu un suflet plin de bucurie şi de zel.

Undeva între vârsta de 40 până la 60 de ani (iar pentru unii e mai degrabă la începutul acestei perioade), aţi abandonat toate visele voastre măreţe, aţi pus de o parte speranţele cele mai înalte şi v-aţi mulţumit cu mai puţin sau cu aproape nimic.

Problema este atât de simplă, atât de elementară şi totuşi atât de tragic de prost înţeleasă: cele mai mari vise ale voastre, cele mai înalte idealuri, cele mai dragi speranţe sunt legate de *persoana* iubită, mai degrabă decât de *Sinele* vostru iubit. Testul relaţiei voastre este legat de cât de bine s-a încadrat celălalt în idealul *vostru* şi de cât de mult v-aţi ridicat voi la idealul *lui sau al ei.* Totuşi, singurul test adevărat este cât de bine v-aţi ridicat voi la idealul *vostru.*

Relaţiile sunt *sacre,* pentru că ele oferă cea mai mare ocazie a vieţii - de fapt singura ei ocazie - de a crea şi de a produce *experienţa* celei mai înalte conceptualizări a Sinelui vostru. Relaţiile eşuează când le vedeţi ca pe cea mai înaltă ocazie a vieţii de a crea şi a produce experienţa celei mai înalte conceptualizări a *celuilalt.*

Lăsaţi-o pe cealaltă persoană din interiorul relaţiei să-şi facă griji legate de *Sine* - ce face, ce este şi ce are *Sinele;* ce vrea, cere şi dă *Sinele;* ce caută, creează şi trăieşte ca experienţă *Sinele* — şi întreaga relaţie va servi în mod magnific atât scopului ei, *cât şi* participanţilor la ea!

Lăsaţi fiecare persoană din interiorul relaţiei să-şi facă griji, nu în legătură cu celălalt ci numai, numai, numai în legătură cu propriul Sine.

Aceasta pare a fi o învăţătură ciudată, deoarece vi s-a spus că, într-o relaţie de cea mai înaltă calitate, îţi faci griji *numai* pentru

celălalt. Adevăr vă spun Eu vouă: o relație eşuează din cauza concentrării voastre asupra celuilalt - a *obsesiei* voastre pentru celălalt.

Cum este celălalt? Ce face celălalt? Ce are celălalt? Ce spune celălalt? Ce vrea? Ce cere? Ce gândeşte? Ce speră? Ce plănuieşte?

Maestrul înțelege că *nu contează* ce este, face, are, spune, vrea, cere celălalt. *Nu contează* ce gândeşte, speră, plănuieşte celălalt. Singurul lucru care contează este ce Eşti *tu față de* toate aceste lucruri. Cea mai iubitoare persoană e cea care se centrează în jurul propriului Sine.

***Este* o învățătură foarte radicală ...**

Nu şi dacă o priveşti cu atenție. Dacă nu poți să-ți iubeşti propriu Sine, nu poți să-l iubeşti pe celălalt. Mulți oameni fac greşeala de a căuta dragostea de Sine *prin* dragostea pentru celălalt. Desigur, ei nu-şi dau seama că fac acest lucru. Nu este un efort conştient. Se întâmplă doar în mintea lor, în profunzimea minții lor. În ceea ce numiți voi subconştient. Ei gândesc: „dacă eu îi voi iubi pe ceilalți, şi ei mă vor iubi. Atunci eu voi fi demn de a fi iubit şi *mă pot* iubi".

Reversul este că atât de mulți oameni se urăsc pe ei înşişi deoarece simt că nu există nimeni care să-i iubească. Aceasta este o boală - este atunci când oamenii sunt „bolnavi din dragoste" - deoarece adevărul este că alți oameni îi iubesc *cu adevărat,* dar acest lucru nu contează. Indiferent de cât de mulți oameni îşi manifestă dragostea pentru ei, lor nu le este destul.

Mai întâi, ei nu te cred. Cred că încerci să-i manipulezi - încerci să obții ceva de la ei. (Cum ai putea să-i iubeşti pentru ce sunt ei cu adevărat? Nu, trebuie să fie o greşeală. Precis că vrei ceva! Dar oare ce vrei?)

Ei stau şi încearcă să-şi dea seama cum ar fi posibil ca cineva să-i iubească cu adevărat. Aşa că nu te cred şi pornesc o campanie ca să te facă *să o dovedeşti.* Trebuie să dovedeşti că iubeşti. Pentru a face aceasta, e posibil ca ei să-ți ceară să începi să-ți schimbi comportamentul.

În al doilea rând, dacă ei ajung în cele din urmă într-un loc unde *pot* să creadă că tu iubeşti, încep imediat să-şi facă griji în legătură cu cât timp vor fi în stare *să-ți păstreze* dragostea. Aşa că, pentru a

nu pierde dragostea *ta,* ei încep să schimbe comportamentul *lor.*

Astfel, doi oameni, literalmente se pierd pe ei înşişi într-o relaţie. Intră în această relaţie, sperând să se găsească pe ei înşişi şi se pierd.

Pierderea Sinelui într-o relaţie este cea care provoacă mare parte din amărăciune într-un cuplu.

Doi oamenii se unesc într-un parteneriat sperând că întregul va fi mai mare decât suma părţilor şi descoperă că este mai mic. Ei se simt *mai puţin* decât când erau singuri.

Mai puţin capabili, mai puţin îndemânatici, totul e mai puţin incitant, mai puţin atrăgător, mai puţin vesel, mai puţin mulţumitor.

Deoarece ei realmente *sunt* „mai puţin”, au renunţat la mare parte din ceea ce sunt pentru a fi - şi a rămâne - în relaţie.

Nu s-a dorit niciodată ca relaţiile să fie înţelese în acest mod. Şi, totuşi, în felul acesta sunt ele trăite ca experienţă de către mai mulţi oameni decât ţi-ai putea închipui vreodată.

De ce? De ce?

Deoarece oamenii au pierdut legătura (dacă *au avut-o* vreodată) cu *scopul* relaţiilor.

Atunci când pierdeţi din vedere faptul că amândoi sunteţi suflete sacre pornite într-o călătorie sacră, nu mai puteţi vedea scopul, motivul, aflat la baza tuturor relaţiilor.

Sufletul a venit în corp şi corpul a venit la viaţă cu scopul de a evolua. Voi *evoluaţi,* voi *deveniţi.* Iar voi folosiţi relaţiile voastre cu *absolut orice,* pentru a decide *ce* deveniţi. Aceasta este treaba pe care aţi venit s-o faceţi aici. Aceasta este bucuria de a-ţi crea Sinele. De a vă cunoaşte Sinele. De a deveni în mod conştient ceea ce doriţi să fiţi. Este ceea ce Eu am vrut să spun prin noţiunea de a fi conştient de Sine.

V-aţi adus Sinele în această lume relativă pentru ca să puteţi avea instrumentele cu care să cunoaşteţi şi să trăiţi experienţa lui Cine Eşti cu Adevărat. Cine Eşti este cel pe care-l creezi tu însuţi ca să existe în relaţie cu restul. Relaţiile voastre personale sunt cele mai importante elemente în acest proces. Relaţiile voastre personale sunt, de aceea, teren sfânt. Ele nu au, practic, nimic de-a face cu celălalt şi totuşi, deoarece ele îl implică pe celălalt, ele au *cea mai mare legătură* cu celălalt.

Aceasta este dicotomia divină. Acesta este cercul închis. Aşa că, nu este câtuşi de puțin exagerat să spui: „binecuvântați să fie cei preocupați de Sine, pentru că ei Îl vor cunoaşte pe Dumnezeu". S-ar putea să nu fie o țintă proastă a vieții voastre să vă cunoaşteți partea cea mai înaltă a Sinelui şi *să rămâneți centrați* pe acest scop.

Prima voastră relație trebui să fie deci cu Sinele vostru. În primul rând, trebuie să învățați să vă cinstiți, să vă îngrijiți şi să vă iubiți Sinele.

Trebuie, în primul rând, să vă vedeți Sinele ca pe ceva de valoare, înainte de a-l putea vedea pe celălalt ca având valoare. Trebuie, în primul rând, să vă vedeți Sinele ca fiind binecuvântat, înainte de a-l putea vedea pe celălalt ca fiind binecuvântat. Trebuie, în primul rând, să vă vedeți Sinele ca fiind sfânt, înainte de a recunoaşte sfințenia în celălalt.

Dacă puneți căruța în fața boilor - aşa cum v-o cer majoritatea religiilor - şi îl recunoaşteți pe altul ca fiind sfânt, înainte de a recunoaşte sfințenia voastră, într-o zi nu o să vă mai placă. Există un singur lucru pe care nici unul dintre voi nu-l poate accepta şi acesta este să admiteți că cineva este *mai sfânt decât voi.* Şi totuşi, religiile voastre vă forțează să-i numiți pe alții mai sfinți decât voi. Şi aşa faceți, pentru un timp. Apoi îi crucificați.

I-ați crucificat (într-un fel sau altul) pe toți învățătorii trimişi de Mine, nu doar pe Unul. Ați procedat în felul aceasta, nu pentru că ei erau mai sfinți decât voi, ci pentru că voi *i-ați făcut să fie aşa.*

Toți învățătorii trimişi de Mine au venit cu acelaşi mesaj. Nu „eu sunt mai sfânt decât tine", ci „tu eşti tot atât de sfânt ca şi mine".

Acesta este mesajul pe care nu ați fost în stare să-l auziți; acesta este adevărul pe care nu ați fost în stare să-l acceptați. Şi acesta este motivul pentru care nu veți putea niciodată să vă îndrăgostiți cu adevărat şi cu curățenie sufletească de altcineva. Voi nu v-ați îndrăgostit niciodată cu curățenie sufletească de Sinele vostru.

Adevăr vă spun Eu vouă: păstrați acum şi pentru totdeauna Sinele vostru ca centru al preocupărilor voastre. Căutați să vedeți ce sunteți, ce faceți şi ce aveți *voi* într-un anumit moment, nu ce se întâmplă cu celălalt.

Salvarea voastră nu se află în acțiunea altuia, ci în acțiunea şi reacția voastră.

Înţeleg, dar tot ce-mi spui sună, oarecum, ca şi când nouă nu ar trebui să ne pese de ce ne fac alţii în cadrul unei relaţii. Ei pot să facă orice şi, atâta timp cât ne ţinem echilibrul, ne preocupăm doar de Sinele nostru şi alte chestii din astea, nimic nu ne poate atinge. Dar ceilalţi ne ating *cu adevărat*. Acţiunile lor ne fac uneori rău *cu adevărat*.

Acesta este momentul când eu nu mai ştiu ce să fac - atunci când acest rău apare în cadrul unei relaţii. E foarte în regulă să spui „stai de-o parte; fa să nu te afecteze”, dar e mai uşor de spus decât de făcut. Eu mă simt *cu adevărat* rănit de cuvintele şi acţiunile celorlalţi din cadrul unei relaţii.

Va veni o zi în care nu te vei mai simţi aşa. Aceasta va fi ziua în care îţi vei da seama şi vei actualiza adevăratul sens al unei relaţii; adevăratul ei motiv.

Tu reacţionezi aşa, pentru că ai uitat acest lucru. Dar nu-i nimic. Este o parte a procesului de creştere. Este o parte a evoluţiei. Este Lucrarea Sufletului pe care tu o realizezi într-o relaţie şi, în acelaşi timp, este o mare reamintire, o uriaşă înţelegere a lucrurilor. Cât timp nu-ţi vei aminti de aceasta şi de cum *să foloseşti* relaţia ca pe un instrument pentru a-ţi crea Sinele, trebuie să acţionezi la nivelul la care eşti acum. Este nivelul tău de înţelegere, nivelul tău de voinţă, nivelul tău de reamintire.

Există, de altfel, lucruri pe care le poţi face când reacţionezi îndurerat şi rănit la ceea ce este, spune sau face celălalt. Primul este să recunoşti cinstit, în sinea ta şi în faţa celuilalt, exact ceea ce simţi.

Multora dintre voi le e frică s-o facă, pentru că vă gândiţi că „vă pune într-o lumină proastă”. Undeva, adânc în interiorul vostru, vă daţi seama că *este,* probabil, ridicol „să vă simţiţi aşa”. Că *este,* probabil, o dovadă de meschinărie, că voi *sunteţi* „mai buni decât atât”. Dar, *n-aveţi ce-i face,* aşa vă *simţiţi* şi gata.

Nu puteţi face decât un singur lucru. Trebuie să vă cinstiţi sentimentele. Pentru că, a vă cinsti sentimentele, înseamnă a vă cinsti propriul Sine. Şi trebuie să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Cum crezi tu că o să înţelegi şi să cinsteşti sentimentele altuia, dacă tu nu poţi cinsti sentimentele din interiorul Sinelui tău?

Prima întrebare care se pune în orice proces interactiv cu un altul este: Cine Sunt Eu şi Cine Vreau Eu să Fiu în relaţia cu acesta?

Adesea, nu-ţi aminteşti Cine Eşti şi nu ştii Cine Vrei să Fii, până când nu testezi câteva modalități de a fi. De aceea este atât de important să-ţi cinsteşti sentimentele cele mai adevărate.

Dacă primul tău sentiment este unul negativ, este suficient, adesea, *să-l simți,* pur şi simplu, pentru a scăpa de el. Atunci când *simți* furie, *simți* că ai o stare proastă, *simți* o senzație de dezgust, *simți* mânie, *simți* că vrei „să faci rău la rândul tău”, poți scăpa de toate aceste sentimente primare ca nefiind „Cine Vrei Tu să Fii”.

Maestrul este cel care a trecut prin suficient de multe astfel de experiențe pentru a şti dinainte care este alegerea finală. El nu trebuie să „testeze” nimic. El a mai purtat aceste haine şi ştie că *nu i se potrivesc,* pentru că nu-l reprezintă. Şi, întrucât viața unui Maestru este închinată unei permanente realizări de Sine aşa cum *se ştie el că este,* el nu acceptă niciodată astfel de sentimente nepotrivite.

De aceea, Maeştrii sunt imperturbabili în fața a ceea ce alții numesc dezastru. Un Maestru binecuvântează dezastrul, pentru că ştie că din sământa lui (şi a întregii experiențe) iese creşterea Sinelui.

Iar al doilea scop în viața unui Maestru este întotdeauna *creşterea,* deoarece, o dată ce şi-a construit pe deplin Sinele, *nu mai are nimic altceva de făcut* decât *să fie mai mult decât atât.*

Acesta este etapa în care se trece de la munca sufletului la munca lui Dumnezeu, pentru că de aşa ceva Mă ocup *Eu*

Pentru ca să continuăm această discuție, voi considera că tu încă eşti la nivelul muncii sufletului. Încă te străduieşti să construieşti pe Cine Eşti Tu cu Adevărat (să-l faci să fie „real”).

Viața (Eu) îți va da din plin ocazii să creezi aceasta (aminteşte-ți că viața nu este un proces de descoperire, ci un proces de creație).

Poți să-l creezi pe Cine Eşti, iarăşi şi iarăşi. De fapt o şi faci - în fiecare zi. Totuşi, aşa cum stau lucrurile acum, nu oferi întotdeauna acelaşi răspuns. În cadrul unei experiențe exterioare identice, într-o zi poți să alegi să fii răbdător, iubitor şi amabil în relație cu ea. Într-altă zi, poți să alegi să fii mânios, urâcios şi trist.

Maestrul este cel care *întotdeauna oferă acelaşi răspuns* şi răspunsul este întotdeauna *alegerea cea mai înaltă.*

În această privință, Maestrul este deosebit de previzibil. În schimb, elevul este complet imprevizibil. Poți să spui cum se descurcă el pe drumul spre a ajunge Maestru, pur şi simplu observând cât de previzibilă este această persoană, atunci când face

cea mai înaltă alegere ca răspuns sau reacţie la o situaţie.

Desigur că aceasta deschide o altă întrebare: *care alegere e cea mai înaltă?*

Aceasta este o problemă în jurul căreia s-au învârtit filozofiile şi teologiile oamenilor, încă de la începutul începuturilor. Dacă întrebarea te preocupă cu adevărat, *eşti deja pe drumul spre a deveni Maestru.*

Aceasta, deoarece adevărul este că majoritatea oamenilor continuă să fie preocupaţi de o cu totul altă întrebare. Nu care este cea mai înaltă alegere, sau care este cea mai profitabilă, ci: oare cum aş putea să am cele mai mici pierderi?

Atunci când viaţa este trăită din punctul de vedere al controlului prejudiciilor sau al avantajului optim, se pierde *adevăratul* beneficiu în viaţă. Se risipeşte ocazia. Se pierde şansa. Pentru că, o viaţă trăită astfel este o viaţă trăită din frică - iar o asemenea viaţă este o minciună.

Pentru că tu nu însemni frică, tu însemni iubire. Iubire care nu trebuie protejată, iubire care nu poate fi pierdută. Dar nu vei şti niciodată aceasta din propria ta *experienţă,* dacă vei continua să răspunzi la a doua întrebare şi nu la prima. O persoană care consideră că există numai ceva *de câştigat sau de pierdut* îşi pune a doua întrebare. Şi numai o persoană care vede viaţa într-un mod diferit; care vede Sinele ca pe cea mai înaltă fiinţă; care înţelege că a câştiga sau a pierde *nu* este testul, ci doar a iubi sau a nu iubi - numai acea persoană îşi pune prima întrebare.

Cel care pune a doua întrebare spune „eu sunt corpul meu".

Cel care-şi pune prima întrebare spune „eu sunt sufletul meu".

Cei care au urechi de auzit să audă, pentru că adevăr vă spun Eu vouă: într-un moment critic din orice relaţie umană există o singură întrebare:

Ce ar face dragostea acum?

Nici o altă întrebare nu mai este relevantă, nici o altă întrebare nu mai are înţeles, nici o altă întrebare nu mai are vreo importanţă pentru sufletul tău.

Ajungem acum la un punct unde interpretarea e foarte delicată, deoarece acest principiu al acţiunii sponsorizate de dragoste a fost foarte mult greşit înţeles - şi această înţelegere greşită a dus la resentimente şi mânie în viaţă - care la rândul lor au provocat atât de

multe devieri de la calea cea dreaptă. Secole întregi ați fost învățați că acțiunea sponsorizată de iubire ia naștere din alegerea de a fi, a face și a avea orice care aduce cel mai înalt bine pentru celălalt.

Adevăr vă spun Eu vouă: cea mai înaltă alegere este aceea care produce cel mai mare bine *pentru tine.*

Așa cum se întâmplă în cazul celor mai adânci adevăruri spirituale, această afirmație duce imediat la interpretări greșite. Misterul se luminează puțin în momentul în care cineva hotărăște care *este* cel mai înalț „bine" pe care și-l poate face lui însuși. Iar în momentul în care este realizată alegerea absolut cea mai înaltă, misterul dispare, cercul se închide și cel mai înalt bine pentru tine *devine* cel mai înalt bine pentru celălalt.

E nevoie de o viață întreagă să înțelegi acest lucru - și mai mult decât o viață ca să-l duci la bun sfârșit - pentru că acest adevăr se învârte în jurul unuia și mai mare: ceea ce faci pentru Sinele tău, faci și pentru altul. Ceea ce faci pentru altul, faci și pentru Sinele tău.

Aceasta, pentru că tu și cu celălalt sunteți unul. Și *aceasta* pentru că:

Nu există nimic altceva în afară de Tine.

Toți Maeștrii care au venit pe planeta voastră v-au învățat acest lucru. („Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, ceea ce ați făcut celui mai mic dintre frații Mei, Mie Mi-ați făcut."[1]) Această frază a rămas pentru majoritatea oamenilor doar ca un mare adevăr ezoteric, cu *foarte puțină aplicație în practică. În* realitate este, dintre toate, adevărul ezoteric cel mai ușor de pus în practică.

Într-o relație, este important să ne amintim de acest adevăr, deoarece, fără el, relația ar fi foarte dificilă.

Să ne întoarcem la aplicarea în practică a acestei fraze înțelepte și să ne îndepărtăm de aspectul ei pur spiritual și ezoteric.

Adesea, în cadrul vechiului mod de interpretare, oamenii cu bune intenții, care vor binele și mulți dintre ei foarte religioși au acționat așa cum au crezut ei că ar fi cel mai bine pentru cealaltă persoană din cadrul relației. Din nefericire, acest lucru a adus în multe cazuri (în *majoritatea* cazurilor) numai rău asupra celuilalt. A adus numai purtare urâtă. A făcut ca relația să nu mai funcționeze.

În cele din urmă, persoana care încearcă să facă „ceea ce trebuie"

---

[1] compară Matei XXV, 30-40 Noul Testament

față de celălalt și anume - să ierte repede, să arate compasiune, să depășească în permanență anumite probleme și greșeli de comportament, devine mânioasă și plină de resentimente și nu mai are încredere în nimeni, nici măcar în Dumnezeu. Cum poate un Dumnezeu drept să pretindă un astfel de sacrificiu, suferință nesfârșită și lipsă de fericire, chiar dacă se fac în numele dragostei?

Răspunsul este că Dumnezeu nu pretinde așa ceva. Dumnezeu îți cere ca tu *să te incluzi pe tine însuți* printre cei pe care-i iubești.

Dumnezeu merge chiar mai departe. Dumnezeu sugerează - *recomandă* - ca tu să te pui pe tine pe primul loc.

Spun acest lucru, pe deplin conștient că unii dintre voi îl vor numi blasfemie, vor spune că nu este Cuvântul Meu și că alții dintre voi vor face ceea ce ar putea să fie chiar mai rău: *îl vor accepta* drept cuvântul Meu și îl vor interpreta greșit, sau îl vor distorsiona pentru a le conveni propriilor lor scopuri, pentru a justifica acțiuni neDumnezeiești.

Adevăr vă spun Eu vouă: *niciodată* nu veți face acțiuni neDumnezeiești, dacă vă veți așeza pe voi înșivă pe primul plan în cel mai înalt sens al cuvântului.

Dar, dacă v-ați surprins făcând vreo acțiune neDumnezeiască ca rezultat al dorinței de a face ce e mai bine pentru voi, confuzia nu constă în faptul că v-ați pus pe voi pe primul plan ci, mai degrabă, în înțelegerea greșită a ceea ce este mai bine pentru voi.

Desigur că a hotărî ce este mai bine pentru voi vă va obliga, de asemenea, să hotărâți ce aveți de gând să faceți. Acesta este un pas pe care mulți oameni îl ignoră. Ce vrei să faci? Care este scopul tău în viață? Fără un răspuns la aceste întrebări, problema a ceea ce este „cel mai bun” în orice situație dată va rămâne un mister.

Din punct de vedere practic - și din nou lăsăm ezoterismul de-o parte - dacă te gândești ce este mai bine pentru tine în situații în care ți s-a făcut un rău, cel mai mic lucru pe care îl vei face va fi să oprești acest rău. Iar acest gest va fi bun atât pentru tine *cât și* pentru cel care-ți face rău.

Pentru că, până și celui care face rău i se face un rău când i se permite să continue.

Neoprindu-l pe cel care face rău, nu-l vindeci, ci îi faci și mai rău.

Pentru că, dacă el consideră că răul său este acceptabil, atunci ce

învață? Dar, în cazul în care el descoperă că răul făcut de el nu va mai fi acceptat, oare ce i se permite să învețe? De aceea, a te purta cu ceilalți cu dragoste nu înseamnă, în mod necesar, a le permite să facă ce vor.

Părinții învață acest lucru destul de devreme în cadrul relației lor cu copiii. E mai greu de învățat aceasta în cadrul relațiilor dintre adulți sau dintre națiuni.

Tiranii nu trebuie să fie lăsați să prospere, ei trebuie opriți din acțiunile lor tiranice. Acest fapt este cerut atât de dragostea pentru Sine, *cât și de dragostea pentru tiran.*

Acesta este răspunsul la întrebarea ta: „Dacă există numai dragoste, atunci cum putem justifica războiul?"

Uneori trebuie să mergeți la război ca să puneți în practică cea mai grandioasă afirmație legată de cine este omul cu adevărat: cel care detestă războiul.

Există momente în care s-ar putea să trebuiască *să renunți* la Cine Ești, pentru ca *să fii* Cine Ești.

Există Maeștri care v-au învățat că nu poți *să ai* ceva, până când nu *renunți* de bunăvoie la acel ceva.

Astfel, pentru „a te considera" pe tine însuți ca pe un om al păcii, e posibil să fie necesar să renunți să te consideri ca un om care nu merge niciodată la război. Istoria a solicitat mulți oameni să ia astfel de decizii.

Același lucru este adevărat și în cazul relațiilor celor mai individuale și mai personale. Viața s-ar putea să te solicite mai mult decât o dată să dovedești Cine Ești, demonstrând un aspect al lui Cine Nu Ești.

Dacă ai o anumită vârstă, nu-ți este atât de greu să înțelegi, dar pentru tineretul idealist ar putea părea o maximă contradicție. La un examen retrospectiv mai matur aceasta pare cea mai divină dicotomie.

Asta nu înseamnă că în relațiile umane, dacă ți se face un rău trebuie „să faci un rău la rândul tău". (Valabil și în cadrul relațiilor dintre națiuni.) Aceasta înseamnă, pur și simplu, că, *a-i permite* celuilalt să facă rău în mod continuu, nu reprezintă cea mai mare dovadă de dragoste pentru Sinele tău sau pentru celălalt. Aceasta ar trebui să liniștească unele teorii pacifiste cum că dragostea superioară nu permite un răspuns în forță la ceea ce considerați voi

malefic.

Discuţia de faţă devine din nou ezoterică, întrucât explorarea serioasă a acestei afirmaţii nu poate ignora cuvântul „malefic” şi judecăţile de valoare pe care el le presupune. În realitate, nu există nimic malefic, ci numai fenomene obiective şi experienţă.

Totuşi, chiar scopul vostru în viaţă cere ca voi să selectaţi din grămada tot mai mare de fenomene fără sfârşit câteva pe care să le numiţi malefice - pentru că, dacă nu o faceţi, nu vă puteţi defini pe voi înşivă şi nimic altceva ca fiind bun - şi, astfel, nu vă puteţi cunoaşte sau crea Sinele. Voi vă definiţi pe voi înşivă prin ceea ce numiţi malefic - şi prin ceea ce numiţi bun.

Cel mai malefic lucru ar fi să declaraţi că maleficul nu există.

Voi existaţi în această viaţă într-o lume a relativului, unde un lucru poate exista numai în măsura în care el este în relaţie cu altul. Aceasta este, în acelaşi timp, atât funcţia cât şi scopul unei relaţii: să ofere un câmp de experienţă în interiorul căruia să te găseşti, să te defineşti şi -dacă aşa alegi - să recreezi în mod constant pe Cine Eşti.

Alegând să fii asemănător lui Dumnezeu nu înseamnă să alegi să fii un martir. Şi, desigur, că nu înseamnă să fii o victimă.

Pe calea voastră spre a deveni Maestru - când se elimină orice posibilitate de a ţi se face rău, de a ţi se aduce un prejudiciu sau de a avea o pierdere - cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să recunoşti răul, prejudiciul sau pierderea ca o parte din experienţa ta şi să decizi Cine Eşti în relaţie cu el.

Da, ceea ce cred, spun sau fac ceilalţi *te va răni* uneori - până ce vor înceta să te mai rănească. Ceea ce te va aduce acolo cât mai repede este o totală onestitate - să vrei de bună voie să afirmi, să recunoşti şi să declari exact ce simţi în legătură cu un lucru. Rosteşte-ţi adevărul cu amabilitate dar în totalitate, fără să omiţi nimic. Trăieşte-ţi adevărul cu blândeţe, dar total şi cu consecvenţă. Schimbă-ţi adevărul cu uşurinţă şi cu rapiditate, atunci când experienţa îţi aduce date noi.

Nici un om întreg la minte, şi cu atât mai puţin Dumnezeu, nu v-ar putea spune - atunci când vi se face un rău în cadrul unei relaţii - „să vă daţi de-o parte şi să pretindeţi că nu are nici o importanţă”. Atunci când *te doare foarte tare* este prea târziu să faci ca aceasta să nu aibă nici o importanţă. Sarcina ta, acum, este să decizi şi să demonstrezi ce *înseamnă* acest lucru. Procedând astfel, alegi şi devii

Cine Cauți Tu să Fii.

Deci *nu trebuie* să fiu nevasta în plină suferință, sau un soț umilit, sau victima relației mele, pentru a-i transforma pe ceilalți în sfinți, sau a mă face plăcut în ochii lui Dumnezeu.

Vai de mine! Sigur că nu.

Şi nici *nu trebuie* să accept atacuri la adresa demnității mele, a mândriei mele, a psihicului meu şi nici să mi se zdrobească inima, pentru ca să pot spune că „am dat tot ce am mai bun" într-o relație; „că mi-am făcut datoria", sau „mi-am îndeplinit obligațiile" în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Nici măcar pentru o clipă.

Atunci, Te rog, Doamne, spune-mi ce promisiuni ar trebui să fac eu într-o relație, ce angajamente ar trebui să țin? Ce obligații implică o relație? Ce îndrumări ar trebui să urmez?

Răspunsul este unul pe care nu ai vrea să-l auzi pentru că te lasă fără îndrumări şi face ca orice învoială să fie nula şi neavenită, din clipa în care ai făcut-o. Răspunsul este: nu ai *nici o* obligație, nici în cadrul relației, nici în întreaga ta viață.

Nici o obligație?

Nici o obligație. Nici o restricție sau limitare, nici un îndreptar sau reguli. Nu eşti legat de nici o împrejurare sau situație, nici constrâns de vreun cod sau o lege. Nu trebuie să fii pedepsit pentru nici un delict - şi nici nu eşti *capabil* de vreunul - pentru că, în ochii lui Dumnezeu, nu există ceva care să se numească „a comite un delict"

Am mai auzit asta şi înainte - această religie de genul „nu există nici o regulă". Este anarhie spirituală şi nu înțeleg cum poate să funcționeze.

Nu se poate *să nu funcționeze,* dacă ai pornit pe drumul de a-ți forma propriul Sine. Dacă, pe de altă parte, îți imaginezi că sarcina ta este de a încerca să fii ceea ce *altcineva* vrea ca tu să fii, absența regulilor şi a îndrumărilor poate, într-adevăr, să-ți îngreuneze munca.

Dar, o minte care gândeşte imploră să afle răspuns la întrebarea: dacă Dumnezeu vrea ca eu să fiu într-un fel, de ce *nu m-a creat, pur şi simplu, în acest fel de la bun început.* De ce să lupt atâta ca să „depăşesc" ceea ce sunt, ca să devin ceea ce Dumnezeu vrea de la mine? Acestea sunt întrebările unei minți scormonitoare care vrea să ştie şi - pe bună dreptate - sunt nişte întrebări foarte bune.

Unii teologi ar vrea ca voi să credeți că Eu v-am creat inferiori a Ceea ce Eu Sunt, astfel încât voi să puteți avea şansa de *a deveni* asemănători cu Cine Sunt, acționând împotriva sorții şi - aş adăuga Eu – împotriva *oricăror tendințe naturale pe care Eu se presupune că vi le-aş fi dat.*

Printre aceste aşa numite tendințe naturale este tendința de a păcătui. Ați fost învățați că *v-ați născut* în păcat, *că veți muri* în păcat şi că păcatul este *în natura voastră.*

Unele dintre religiile voastre vă învață chiar că *nu puteți face nimic în această privință.* Că propriile voastre acțiuni sunt irelevante şi fără rost. Că este o dovadă de aroganță să credeți că, prin ceea ce faceți *voi,* puteți „merge în rai" Că există *numai un singur* drum spre rai (spre salvare) şi acesta nu este prin vreo faptă de-a voastră, ci prin grația acordată vouă de către Dumnezeu în urma acceptării de către voi a Fiului Să ca intermediar. De îndată ce se realizează acest lucru, sunteți „salvați".

Până când nu se face aceasta, nimic din ceea ce faceți voi - nici viața pe care o trăiți, nici alegerile pe care le faceți, nimic din ceea ce întreprindeți prin propria voastră voință - într-un efort de a vă îmbunătăți şi de a deveni vrednici - nu are nici un efect, nu influențează cu nimic. Sunteți *incapabili* de a deveni vrednici, pentru că sunteți prin naştere nevrednici. Aşa *ați fost făcuți.*

De ce? Numai Dumnezeu ştie. Pesemne că El a făcut o greşeală. Pesemne că nu a prea înțeles. Pesemne că El doreşte s-o ia de la capăt. Dar asta este problema. Ce să ia ...

Îți bați joc de mine.

Nu. Voi vă bateți joc de *Mine*. Spuneți că Eu, Dumnezeu, am făcut ființe imperfecte prin naştere şi apoi le-am pretins să devină perfecte; că, dacă nu, sunt condamnate pe vecie.

Apoi spuneți că, undeva în cadrul celor câtorva mii de ani de experiență umană, Eu M-am înduioşat şi am spus că, de atunci încolo, nu *trebuia* neapărat să fiți buni, ci, pur şi simplu, trebuia să vă simțiți prost când nu erați buni - şi să acceptați ca salvator al vostru Singura Ființă care putea *întotdeauna* să fie perfectă, satisfăcându-Mi astfel foamea de perfecțiune. Spuneți că Fiul Meu - pe care-L numiți Cel Perfect - v-a salvat de la propria voastră imperfecțiune - imperfecțiunea *pe care Eu v-am dat-o*. Cu alte cuvinte, Fiul lui Dumnezeu v-a salvat de la *ceea ce a făcut Tatăl Său*.

Aşa că voi - mulți dintre voi - ziceți că am pus Eu totul la cale.

Ia zi, *cine-şi bate joc de cine?*

Sunt surprins să văd că este pentru a doua oară în această ca te că lansezi un atac frontal împotriva creştinismului fundamentalist.

Ai ales cuvântul „atac". Eu, pur şi simplu, am lansat chestiunea controversată, care nu este „creştinismul fundamental ist", după cum ai spus tu. Ea este întreaga natură a lui Dumnezeu şi a relațiilor lui Dumnezeu cu omul. Problema apare aici, deoarece noi discutam despre obligații în cadrul relațiilor şi în interiorul vieții însăşi.

Tu nu poți să crezi într-o relație lipsită de obligații, pentru că nu poți să accepți cine şi ce eşti cu adevărat. Tu numeşti „anarhie spirituală" o viață de totală libertate. Eu o numesc marea promisiune a lui Dumnezeu.

Măreţul plan a lui Dumnezeu nu poate fi realizat decât în contextul acestei promisiuni.

Nu ai *nici o* obligație în cadrul unei relații. Ai numai oportunități.

Oportunități şi nu obligații reprezintă piatra de temelie a religiei, baza întregii gândiri spirituale. Atâta timp cât vezi lucrurile invers, pierzi esența.

Relația - relația ta cu tot ce este în jur - a fost creată ca un instrument perfect în activitatea sufletului. Din acest motiv, toate relațiile umane sunt tărâm sacru. De aceea, fiecare relație personală este sfântă.

În privința aceasta, multe biserici au dreptate. Căsătoria *este* o taină sacră, dar nu din cauza obligațiilor sacre pe care le implică, ci, mai degrabă, din cauza oportunității unice pe care o reprezintă.

Să nu faceți niciodată, în cadrul unei relații, ceva numai din obligație. Orice faceți, să fie datorită oportunității minunate pe care v-o oferă această relație pentru ca să decideți şi să fiți Cine Sunteți cu Adevărat.

Înțeleg ce-mi spui şi, totuşi, de nenumărate ori, am renunțat la relațiile mele, atunci când situația a devenit încordată. Rezultatul este că eu am o mulțime de relații - când de fapt credeam, copil fiind, că voi avea numai una. Se pare că nu ştiu cum este să îți păstrezi o relație. Crezi că voi învăța vreodată? Cum să fac?

Ceea ce spui sună ca şi când a păstra o relație înseamnă că aceasta este una reuşită. Încearcă să nu confuzi longevitatea cu o treabă bine făcută. Adu-ți aminte că misiunea ta pe această planetă nu este să vezi cât de mult timp poți să păstrezi o relație, ci să decizi şi să trăieşti experiența lui Cine Eşti cu Adevărat. Aceasta nu este o pledoarie pentru relații *de scurtă durată* şi nici o cerință pentru una de lungă durată.

Chiar dacă nu este o cerință, trebuie să-ți spun că: relațiile de lungă durată oferă oportunități remarcabile pentru a creşte *împreună,* a vă exprima *împreună* şi a vă desăvârşi *împreună* - aceasta fiind recompensa pe care o primeşti.

Ştiu! Ştiu! Vreau să spun că am bănuit întotdeauna acest lucru. Şi atunci cum să fac?

În primul rând, asigură-te că începi o relație din motive corecte. (Folosesc cuvântul „corect” ca pe un termen relativ. Spun „corect” față de scopul mai mare pe care-l ai în viață.)

După cum am spus adineaori, majoritatea oamenilor încep o relație din motive „greşite” - să nu mai fie singuri, să umple un gol, să fie iubiți sau să iubească - şi acestea sunt câteva dintre motivele *mai bune.*

Alții o fac ca să-şi salveze ego-ul, să scape de depresie, să-şi

îmbunătăţească viaţa sexuală, să-şi revină după o altă relaţie sau, poate nu Mă crezi, să scape de plictiseală.

Nici unul din aceste motive nu dă rezultate şi nici relaţia nu va da, decât dacă apar schimbări fundamentale pe parcurs.

Eu nu am intrat în nici una dintre relaţiile mele pentru vreunul din aceste motive.

Te contrazic. Nu cred că ştii de ce ai intrat într-o relaţie. Nu cred că ai gândit-o în felul acesta. Nu cred că ai intrat într-o relaţie cu un anumit scop. Cred că ai intrat într-o relaţie deoarece „te-ai îndrăgostit".

Exact aşa este.

Şi nu cred că ai analizat vreodată de ce „te-ai îndrăgostit", nu cred că te-ai gândit căror cerinţe îţi răspunde acest sentiment, ce nevoi îţi erau astfel satisfăcute.

Pentru majoritatea oamenilor, dragostea vine ca un răspuns pentru a-şi satisface anumite nevoi.

Toţi aveţi nevoie de ceva; unul are nevoie de un lucru, altul de alt lucru. Amândoi vedeţi unul în celălalt şansa de *a vă satisface aceste nevoi.* Din acest moment, cădeţi de acord în mod tacit asupra unui târg. Eu îţi dau ce am, dacă tu Îmi dai ce ai.

Este o tranzacţie despre care nu spuneţi adevărul. Nu spuneţi „negociez cu tine foarte tare" ci „te iubesc foarte tare" - şi atunci încep dezamăgirile.

Ai mai spus asta şi mai înainte.

Aşa este, iar *voi aţi făcut aceasta* şi mai înainte, nu o dată, ci de mai multe ori.

Uneori mi se pare că această carte se învârte în cerc, revenind, iarăşi şi iarăşi, asupra anumitor idei.

Cam la fel cum se întâmplă şi cu viaţa.

Touche!

Totul se întâmplă pentru că tu-Mi pui întrebări şi Eu doar răspund. Dacă Îmi pui aceeaşi întrebare în trei feluri diferite, sunt obligat să continui să răspund.

Poate că tot timpul sper că o să-mi dai un răspuns diferit. Când Te întreb despre relaţii, scoţi din ele tot ce este romantic. Ce e *greşit* în a te îndrăgosti până peste cap, fără să stai *să te gândeşti* la asta?

Nimic. Îndrăgosteşte-te de cât de multe persoane doreşti. *Dar dacă intenţionezi să creezi cu ele o relaţie pentru o viaţă, s-ar putea să vrei să mai şi gândeşti puţin.*

Pe de altă parte, dacă îţi place să treci printr-o relaţie ca prin apă - sau, încă şi mai rău, să rămâi într-una, deoarece consideri că „aşa trebuie" şi să trăieşti o viaţă de disperare tăcută - dacă îţi place să repeţi aceleaşi tipare din trecut, dă-i înainte şi fa ce faci acum.

Bine, bine, am înţeles. Vai de mine, dar tare mai eşti neîndurător!

Adevărul este neîndurător. Asta-i problema cu el. Nu te lasă în pace, se furişează spre tine din toate părţile, arătându-ţi adevărata faţă a lucrurilor şi aceasta te poate deranja.

Bine. Vreau deci să găsesc o cale pentru o relaţie pe termen lung şi îmi spui că una dintre ele e de a începe relaţia cu un anumit scop.

Da, dar asigură-te că, atât tu, cât şi persoana cealaltă, cădeţi de acord asupra acestui scop.

Dacă amândoi cădeţi de acord la nivel conştient că scopul relaţiei voastre este de a vă crea o oportunitate, nu o obligaţie - o ocazie pentru ca să vă dezvoltaţi, să vă exprimaţi pe deplin Sinele, să vă ridicaţi vieţile la potenţialul lor cel mai înalt, să vă alungaţi orice gând fals sau idee meschină pe care aţi avut-o vreodată despre voi înşivă şi să vă uniţi în cele din urmă cu Dumnezeu, prin

comuniunea celor două suflete ale voastre - dacă faceți acest jurământ, *în locul jurămintelor pe care le-ați făcut - relația are un început forte bun. Ați pornit-o cu dreptul. Ați pornit foarte bine.*

Şi, cu toate acestea, nu reprezintă o garanție pentru succes.

Dacă doreşti garanții în viață, atunci nu doreşti *viața.* Doreşti repetiții pentru un scenariu care a fost deja scris.

Prin natura ei, viața *nu poate* să dea garanții, pentru că aceasta ar contracara întregul ei scop.

Bine, am înțeles. Să zicem că relația mea „a început foarte bine". Cum o fac să meargă bine în continuare?

Trebuie să ştii şi să înțelegi că vor fi provocări şi momente destul de grele. Nu încerca să le eviți. Salută-le cu recunoştință. Consideră-le drept daruri minunate de la Dumnezeu; ocazii splendide pentru a îndeplini ceea ce te-a făcut să intri în relație - şi *în viață.*

Străduieşte-te foarte tare ca, în tot acest timp, să nu-ți consideri partenerul drept un duşman, drept un oponent.

De fapt, încercă să nu vezi pe nimeni şi pe nimic ca pe un duşman; nici măcar ca pe o problemă. Învață tehnica de a-ți considera toate problemele ca pe nişte oportunități de a ...

... Ştiu, ştiu - „să fiu, să decid Cine Sunt cu Adevărat".

Corect! Ai înțeles! *În sfârşit,* ai înțeles!

Îmi apare ca o viață destul de plictisitoare.

În cazul acesta, priveşti mult prea jos. Lărgeşte-ți orizontul, extinde-ți profunzimea vederii. Vezi că este mai mult în tine decât ți se pare! Vezi că este mai mult şi în partenerul tău!

Nu vei face nici un deserviciu relației sau altcuiva dacă vei vedea mai mult în celălalt decât îți arată el. Pentru că există mult mai mult. Doar frica îl opreşte să-ți arate. Dacă el observă că tu vezi mai mult, se va simți în siguranță să-ți arate ceea ce tu ai văzut deja.

Oamenii au tendința să se ridice la nivelul pretențiilor voastre.

Cam așa ceva. Nu-Mi place cuvântul „pretenții" în acest context. Pretențiile *distrug* relația. Să zicem că oamenii au tendința să vadă în ei înșiși ceea ce vedem noi în ei. Cu cât viziunea noastră este mai grandioasă, cu atât mai grandioasă este dorința lor de a atinge și de a arăta partea din ei pe care *noi le-am arătat-o.*

Nu așa funcționează toate relațiile cu adevărat binecuvântate? Nu este aceasta o parte din procesul de vindecare - proces prin care le permitem oamenilor să „alunge" orice gând fals pe care l-au avut vreodată despre ei înșiși?

Nu asta fac Eu *aici,* în această carte, pentru *tine?*

Ba da.

Și aceasta e adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Lucrarea sufletului înseamnă trezirea ta.

Lucrarea lui Dumnezeu este să-i trezească pe *toți ceilalți.*

Noi facem aceasta, văzându-i pe ceilalți Cine Sunt și amintindu-le Cine Sunt.

Acest lucru poate fi făcut în două feluri - amintindu-le Cine Sunt (ceea ce este foarte dificil, pentru că nu vă vor crede) și amintindu-vă Cine Sunteți (lucru mult mai ușor, deoarece nu aveți nevoie de ceea ce cred *ei,* ci doar de ceea ce credeți voi). Demonstrându-le acest lucru în mod constant, le reamintiți până la urmă celorlalți Cine Sunt, pentru că se vor vedea în voi.

Mulți Maeștri au fost trimiși pe Pământ pentru a demonstra adevărul etern. Alții - cum ar fi Ioan Botezătorul - au fost trimiși ca mesageri, ca să spună Adevărul în termeni strălucitori, ca să vorbească despre Dumnezeu cu o claritate remarcabilă. Acești mesageri speciali au fost dăruiți cu o intuiție extraordinară și cu o putere cu totul deosebită de a vedea și a primi Adevărul Etern și, în plus, cu capacitatea de a comunica concepte complicate, într-un fel care putea fi - și va fi înțeles de către mase.

Tu ești un astfel de mesager.

Eu?

Da. Nu Mă crezi?

E foarte greu să accept. Vreau să spun că toți vrem să fim deosebiți...

... toți *sunteți* deosebiți ...

... şi ego-ul intervine - cel puțin *al meu* aşa face - şi încearcă să ne facă să ne simțim, într-un fel, „aleşi" pentru o misiune uluitoare. Trebuie să mă lupt cu acest ego tot timpul, încercând să-mi purific şi să-mi repurific fiecare gând, cuvânt şi faptă, ca să nu mă umflu prea tare în pene. Aşa că, este foarte greu să aud ce-mi spui, pentru că sunt conştient de ce influență au cuvintele Tale asupra ego-ului meu - şi toată viața m-am luptat cu el.

Ştiu că te-ai luptat. Iar uneori fără prea mare succes.

Sunt îndurerat că trebuie să fiu de acord.

Cu toate acestea, ori de câte ori a fost vorba de Dumnezeu ai renunțat la ego-ul tău. Multe au fost nopțile în care ai implorat şi ai cerşit limpezime de minte, ai cerut stăruitor Cerului să-ți dea intuiție, nu ca să te îmbogățeşti sau să îți aduci onoruri, ci dintr-o profundă curățenie a unei simple dorințe arzătoare *de a cunoaşte.*

Da.

Şi Mi-ai promis, iar şi iar, că, în cazul în care vei ajunge să ştii, îți vei petrece restul vieții - fiecare moment - împărtăşind Adevărul Etern cu ceilalți ... nu dintr-o nevoie de a câştiga gloria, ci din cea mai profundă dorință a inimii tale de a pune capăt durerii şi suferinței altora, de a aduce bucurie şi fericire, de a ajuta şi a vindeca, de a-i reconecta pe ceilalți la starea de parteneriat cu Dumnezeu pe care tu ai trăit-o întotdeauna.

Da. Da.

Şi de aceea te-am ales pe tine ca mesager al Meu. Pe tine şi pe mulţi alţii. Pentru că, acum, în vremurile care vin în curând, lumea va avea nevoie de multe trâmbiţe care să sune. Lumea va avea nevoie de multe voci ca să rostească cuvintele adevărului - ca şi de vindecarea după care tânjesc milioane de oameni.

Lumea va avea nevoie de multe inimi unite la un loc în lucrarea sufletului şi care să fie pregătite să facă lucrarea lui Dumnezeu.

Poţi să pretinzi, sincer, că nu eşti conştient de acest lucru?

Nu.

Poţi să negi, cu onestitate, că nu de aceea ai venit?

Nu.

Eşti pregătit deci ca, prin această carte, să hotărăşti şi să declari Adevărul tău Etern propriu şi să rosteşti şi să anunţi gloria Mea?

Trebuie să includ în carte şi aceste ultime replici?

Nu trebuie să faci nimic.

Adu-ţi aminte că, în relaţia *noastră,* nu ai nici o obligaţie, nu ai decât oportunităţi.

Nu este aceasta oportunitatea pe care ai aşteptat-o toată viaţa? Nu ţi-ai devotat întregul Sine acestei misiuni şi pregătirii tale pentru ea - din *cele mai timpurii clipe ale tinereţii tale?*

Ba da.

Atunci, nu face ceea ce eşti obligat să faci, ci ceea ce ţi se oferă ocazia să faci.

Cât despre a include totul în cartea noastră, de ce să nu o faci? Crezi că vreau ca tu să fii un mesager secret?

Presupun că nu.

E nevoie de mult curaj să anunţi că tu eşti un om al lui Dumnezeu. Cred că înţelegi că lumea te-ar accepta mai degrabă ca

orice altceva, decât ca un om al lui Dumnezeu. Un adevărat *mesager.*
Fiecare dintre mesagerii Mei a fost pângărit. Nu numai că n-au câştigat glorie, n-au câştigat nimic altceva decât dureri de inimă.
Vrei s-o faci? Te *doare* inima suficient pentru a spune adevărul despre Mine?
Eşti gata să înduri ponegrirea din partea celorlalți oameni?
Eşti pregătit *să renunți* la glorie pe Pământ pentru gloria, mult mai mare, a unui suflet împlinit pe deplin?

Dumnezeul meu, toate astea sună, dintr-o dată, foarte dur.

Vrei să te păcălesc?

Păi, ce ar fi să mai luminăm puțin aceste lucruri apăsătoare.

Eu sunt cu totul pentru *iluminare*! Hai să terminăm capitolul cu o anecdotă, vrei?

Bună idee. Ştii vreuna?

Eu nu. Tu ştii. Spune-o pe cea cu fetița care desenează un tablou.

Aha. Bine. Într-o zi, o mămică a intrat în bucătărie şi şi-a găsit fetița la masă, cu o mulțime de creioane colorate în jurul ei, foarte concentrată asupra unui tablou pe care-l desena. „Ce desenezi tu acolo?", a întrebat mămica. „E chipul lui Dumnezeu, mămico", a răspuns fetița cea frumoasă, iar ochii îi străluceau. „Scumpa mea, e foarte drăguț, dar, vezi tu, nimeni nu ştie cu adevărat cum arată Dumnezeu."
„Aşa este", a ciripit fetița, „dar dacă m-ai lăsa să-l *termin* ..."

E o anecdotă deosebită. Şi ştii care este partea ei cea mai frumoasă? Faptul că fetița *nu s-a îndoit niciodată* că ştia *exact* cum să Mă deseneze!

Da.

Acum o să-ți spun Eu o poveste cu care putem termina acest

capitol.

Bine.

A fost odată un om care, dintr-o dată, s-a trezit că îşi petrecea ore întregi în fiecare săptămână scriind o carte.

Zi de zi, el se repezea la hârtie şi la creion - uneori chiar şi în mijlocul nopţii - ca să prindă fiecare gând inspirat. La un moment dat, cineva l-a întrebat ce face.

„Păi", a răspuns el, „scriu o conversaţie foarte lungă pe care o am cu Dumnezeu".

„E foarte drăguţ ce faci", a răspuns prietenul său binevoitor, „dar, vezi tu, nimeni nu ştie cu adevărat ce ar spune Dumnezeu".

„Aşa este", a zâmbit omul, „dar dacă *m-ai lăsa să termin ...*"

9

S-ar putea să crezi că e uşoară treaba asta cu „să fii Cine Eşti cu Adevărat", dar este cel mai solicitant lucru pe care îl vei face în viață. De fapt, s-ar putea să nu ajungi niciodată acolo. Puțini oameni reuşesc. Şi nici într-o viață şi nici în mai multe.

Atunci de ce să mai încerc? De ce să mă mai arunc în luptă? Cui îi foloseşte? De ce să nu-mi trăiesc viața ca şi când ea ar fi ceea ce pare a fi - un simplu exercițiu într-un spațiu fără noimă, care nu duce absolut nicăieri; un joc pe care nu-l poți pierde oricum l-ai juca; un proces care, în cele din urmă, îi duce pe toți la acelaşi rezultat?

Spui că nu există iad, că nu există pedeapsă, că nu se poate să pierzi, atunci de ce să mă mai obosesc să încerc să câştig? Care este stimulentul, având în vedere cât este de greu să ajungi acolo unde spui Tu că încercăm să ajungem? De ce să nu ne luăm o pauză şi să ne relaxăm în privința chestiei ăsteia despre Dumnezeu şi „să fim Cine Eşti Tu cu Adevărat".

Mai, măi, dar tare mai *suntem* frustrat!

M-am săturat să tot încerc, să tot încerc, să tot încerc, ca pe urmă să vii Tu şi să-mi spui ce greu va fi şi că numai unul dintr-un milion reuşeşte.

Văd că ai obosit. Stai să văd dacă te pot ajuta. În primul rând, aş vrea să subliniez că tu *deja* ți-ai luat o pauză. Crezi că aceasta este prima ta încercare?

Habar nu am.

Nu ți se pare că ai mai trecut prin aşa ceva?

Uneori, da.

Crede-Mă că ai trecut. De multe ori.

De câte ori?

De multe ori.

Şi asta ar trebui să mă încurajeze?

Ar trebui să te inspire.

Cum aşa?

În primul rând, te face să nu mai fii îngrijorat, pentru că îţi aduce elementul „nu-se-poate-să-nu-reuşeşti" despre care tocmai ai vorbit. Te asigură că intenţia este ca tu *să reuşeşti*. Aceasta îţi va aduce *câte şanse doreşti şi ai nevoie*. Poţi să te întorci iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Dacă treci la pasul următor, dacă evoluezi la nivelul următor, aceasta se întâmplă pentru că tu o *doreşti,* nu pentru că *trebuie.*

Nu trebuie să faci nimic! Dacă îţi place viaţa la nivelul acesta, dacă simţi că el este nivelul suprem, poţi trăi această experienţă iarăşi şi iarăşi şi iarăşi! De fapt tu *ai trăit-o* mereu şi mereu, exact din acest motiv!

Îţi place drama. *Îţi place* durerea. Îţi place „să nu ştii", îţi place misterul, suspansul! Îţi place totul. De aceea eşti *aici!*

Râzi de mine?

Aş glumi Eu în privinţa unor asemenea lucruri?

Nu ştiu. Nu ştiu despre ce glumeşte Dumnezeu.

Nu despre asta. E un lucru prea aproape de Adevăr; prea aproape de Cunoaşterea Supremă. Eu nu glumesc niciodată despre „cum stau lucrurile". Prea mulţi oameni s-au jucat cu mintea ta în această privinţă.

Nu am venit ca să te încurc şi mai mult. Am venit să te ajut să-ţi clarifici gândurile.

Atunci, clarifică-mi-le! Vrei să spui că eu sunt aici, pentru că *vreau* să fiu?

Bineînțeles că da.

Aşa *aleg* eu?

Da.

Şi am făcut de multe ori această alegere?

De multe ori.

De câte ori?

Şi tu acuma! Vrei un număr exact?

Spune-mi o cifră estimativă. Sunt câteva sute sau zeci?

Sute.

Sute? Am trăit *sute de vieți?*

Da.

Şi am ajuns doar până aici?

E mare lucru, de fapt.

Chiar *este?*

Absolut. În viețile trecute, realmente, ai omorât oameni.

Şi ce e rău în asta? Tu Însuți ai spus că, uneori, războiul este necesar ca să pui capăt răului.

Trebuie să discutăm mai în detaliu despre acest subiect, pentru că văd că această afirmație e folosită şi răsfolosită în mod greşit - aşa

cum faci tu acum - pentru a încerca să scoţi în evidenţă tot felul de lucruri şi să justifici tot felul de nebunii.

După standardele cele mai înalte pe care le-aţi inventat voi, oamenii, omorul nu poate fi niciodată justificat drept un mijloc de a exprima mânia, de a linişti ostilitatea, „de a îndrepta ceva greşit", sau de a pedepsi pe cineva care ţi-a făcut un rău.

Afirmaţia că războiul este, uneori, necesar pentru a pune capăt răului este adevărată, pentru că ai făcut-o tu să fie. În crearea Sinelui, ai hotărât că respectul pentru viaţa omenească este - şi trebuie să fie - o valoare de primă mână. Sunt mulţumit de decizia ta, pentru că Eu nu am creat viaţa ca ea să fie distrusă.

Respectul pentru *viaţă* face ca războiul să fie uneori necesar, pentru că, prin războiul împotriva unui rău imediat şi iminent, prin apărarea împotriva unei ameninţări imediate la adresa *unei alte* vieţi, îl afirmaţi voi pe Cine Sunteţi în relaţie cu aceasta.

Aveţi dreptul prin cea mai înaltă lege morală - aveţi, într-adevăr, o obligaţie prin această lege - să opriţi agresiunea asupra persoanei altuia sau asupra vouă înşivă.

Aceasta nu înseamnă că omorul ca pedeapsă este oportun, şi nici ca recompensă, şi nici ca un mijloc de a rezolva certuri mărunte.

În trecut, tu ai omorât în dueluri personale din cauza dragostei *unei femei* şi, Cerule!, ai numit aceasta *a-ţi proteja onoarea,* când tocmai onoarea *ţi-o pierdeai.* Este absurd să foloseşti forţa letală ca *metodă de rezolvare a unei neînţelegeri.* Chiar şi astăzi, mulţi oameni *încă* folosesc forţa - forţa care omoară - pentru a rezolva certuri ridicole.

Atingând culmea ipocriziei, unii oameni omoară *în numele lui Dumnezeu* şi aceasta e cea mai mare blasfemie, pentru că nu-l exprimă pe Cine Sunteţi.

Deci, *este* ceva în neregulă cu omorâtul.

S-o luăm de la capăt. Nimic nu este „în neregulă" în *nici o privinţă.* „În neregulă (greşit)" este un termen relativ, indicând opusul a ceea ce voi numiţi „în regulă (corect)".

Ce înseamnă „corect"? Crezi că poţi să fii cu adevărat obiectiv în această privinţă? Sau „corect" şi „greşit" sunt simple caracterizări făcute de către tine asupra unor evenimente şi împrejurări, pur şi

simplu pentru că așa ai hotărât tu?

Și, spune-Mi te rog, pe ce *bază* iei aceste decizii? În urma *propriei tale experiențe*i Nu, în majoritatea cazurilor ai hotărât să accepți deciziile *altcuiva*. Ale unei persoane care a hotărât înaintea ta și presupui că știe mai bine. Foarte puține din deciziile tale zilnice asupra a ceea ce este „corect" și „greșit" sunt făcute *de către tine*, bazate pe *propria ta* înțelegere.

Acest lucru este în mod special valabil în ceea ce privește problemele importante. De fapt, cu cât sunt mai importante problemele, cu atât este mai puțin de presupus că tu îți urmezi propria ta experiență și cu atât ești mai înclinat să adopți ideile altcuiva.

Aceasta explică de ce ai renunțat, practic, total la controlul asupra anumitor domenii din viața ta și asupra unor probleme care apar în cadrul experienței umane.

Aceste domenii și probleme includ adesea subiectele cele mai *vitale* pentru sufletul tău: natura lui Dumnezeu; natura adevăratei moralități; problema realității finale; ideile legate de viață și de moarte când te referi la război, medicină, avorturi, eutanasie, totalitatea și esența valorilor, structurilor și judecăților personale. Majoritatea ați renunțat la toate acestea și le-ați lăsat pe seama altora. Nu doriți să hotărâți singuri în aceste privințe.

„Să decidă altcineva! Eu mă dau la o parte! Eu mă dau la o parte!" strigați voi. „Să spună altcineva ce este corect și ce este greșit!"

De fapt, de aceea sunt religiile umane atât de populare. Aproape că nu contează care este sistemul de credință, atâta timp cât aceasta este fermă, neabătută, clară și rigidă în cerințele pe care le impune adeptului.

Chiar dacă toate aceste trăsături sunt îndeplinite, tot ai să găsești oameni care cred în aproape orice. Cea mai ciudată credință și cel mai ciudat comportament I-au fost atribuite lui Dumnezeu. Ei pretind că așa vrea Dumnezeu, că acesta este cuvântul lui Dumnezeu.

Și există și din cei care *acceptă* aceste lucruri *cu bucurie*. Pentru că, vezi tu, *aceasta elimină nevoia de a gândi*.

Haide să ne gândim la omor! Crezi că există vreun motiv care să justifice acțiunea de a omori? Gândește-te. Nu ai nevoie de o autoritate în materie ca să-ți indice răspunsul și nici vreo sursă

superioară care să ți-l ofere. Dacă te gândeşti, dacă analizezi ce simți în această privință, răspunsurile îți vor fi evidente şi vei acționa în consecință. Aceasta se numeşte: a acționa în cadrul propriei tale sfere de competență.

De-abia atunci când acționezi sub impulsul competenței altora, dai de necaz. Ar trebui oare ca statele şi națiunile să folosească omorul pentru a-şi atinge obiectivele lor politice? Ar trebui oare ca religiile să folosească omorul pentru a-şi impune autoritatea teologică? Ar trebui oare ca societățile să folosească omorul ca un răspuns dat celor care încalcă codurile de comportament?

Este oare omorul cel mai potrivit remediu politic, cel mai bun mod de a convinge pe cineva pe plan spiritual, sau de a rezolva problemele societății?

Dacă cineva încearcă să *te* omoare, este omorul un mod de a-i răspunde? Ai folosi tu forța ucigaşe pentru a apăra viața unei persoane iubite? A cuiva pe care nici nu-l cunoşti?

Este omorul o formă potrivită de *apărare* împotriva celor care ar omorî, dacă nu ar fi împiedicați într-un fel sau altul?

Există oare vreo diferență între ucidere şi crimă?

Statul te-ar putea face să crezi că omorul comis pentru un scop pur politic este perfect scuzabil.

De fapt, statul *are nevoie* ca tu să-l crezi pe cuvânt, pentru ca el să existe ca putere.

Religiile te-ar putea face să crezi că omorul comis cu scopul de a răspândi şi a menține cunoaşterea şi adeziunea la adevărul lor special este perfect scuzabil. De fapt, religiile *îți pretind* să le crezi pe cuvânt, pentru ca ele să poată exista ca putere.

Societatea te-ar putea face să crezi că omorul comis cu scopul de a-i pedepsi pe cei care comit anumite infracțiuni (care între timp s-au schimbat de-a lungul anilor) este perfect scuzabil. De fapt, societatea trebuie să te facă să o crezi pe cuvânt pentru ca ea să poată exista ca putere.

Crezi că aceste poziții sunt corecte? Ai crezut pe alții pe cuvânt? Ce spune Sinele tău?

Nu există „corect" sau „greşit" în aceste privințe.

Prin deciziile tale, tu îi faci portretul lui Cine Eşti.

Într-adevăr, prin deciziile lor, statele şi națiunile voastre au realizat deja astfel de portrete.

Prin deciziile lor, religiile voastre au construit imagini durabile, de neșters. Prin deciziile lor, societățile voastre și-au făcut autoportretul.

Ești mulțumit de aceste tablouri? Sunt acestea impresiile pe care vreți să le faceți? Îl reprezintă aceste portrete pe Cine Sunteți?

Fiți atenți la aceste întrebări. S-ar putea să vă oblige să gândiți.

Gânditul e o muncă grea. Să dai judecăți de valoare este un lucru dificil. Acestea te plasează în cadrul creației pure pentru că de atât de multe ori trebuie să spui: „nu *știu,* pur și simplu, nu *știu*". Și totuși, trebuie să decideți și, astfel, va trebui *să alegeți.*

Va trebui să faceți o alegere arbitrară.

O astfel de alegere - o decizie care nu provine *din nici o cunoaștere anterioară* - se numește *creație pură.* Și individul este conștient, profund conștient că Sinele se creează prin luarea unor astfel de decizii.

Majoritatea dintre voi nu sunteți interesați de o astfel de activitate importantă, majoritatea dintre voi ați lăsa mai degrabă pe alții să o facă. Și, astfel, majoritatea dintre voi nu sunteți creați de voi înșivă, ci creați de către obișnuință - creați de alții.

Iar atunci când alții v-au spus cum ar trebui să simțiți și acest lucru este în directă contradicție cu modul în care *voi* simțiți - trăiți experiența unui profund conflict interior. Ceva adânc în interiorul vostru vă spune că ceea ce v-au spus ceilalți nu este *Cine Sunteți.* Ce să faceți? Încotro s-o apucați?

Primul loc unde vă duceți este la oamenii bisericii voastre - cei care vă pun pe voi în prim plan. Vă duceți la preoți, la rabini, la pastori, la învățători și ei vă spun *să nu vă mai ascultați Sinele.* Ba chiar mai rău, ei vor încerca *să vă înspăimânte,* ca să vă îndepărteze de aceste lucruri; să vă îndepărteze de ceea ce deja *știți* în mod intuitiv.

Ei vă vor spune despre diavol, despre Satana, despre demoni și spirite rele, despre iad și osândă veșnică și orice lucru înspăimântător la care *ei* se pot gândi, ca să vă facă pe *voi* să înțelegeți că ceea ce știați și simțeați în mod intuitiv era *greșit* și că singurul loc unde veți găsi mângâiere este în gândul *lor,* ideea *lor,* teologia *lor,* definițiile *lor* despre corect și greșit și conceptul *lor* despre Cine Sunteți.

Atrăgător în acest caz este faptul că tot ceea ce aveți de făcut pentru a obține aprobarea pe loc *este să fiți de acord.* Fiți de acord și

aveţi aprobare pe loc. Unii chiar vor cânta şi vor striga şi vor dansa şi-şi vor flutura mâinile, aclamând Aleluia!

E greu să rezişti. Ce de aprobări, ce de bucurie că ai văzut lumina; că ai fost *salvat!*

Aprobările şi demonstraţiile însoţesc rareori deciziile interioare. Sărbătoririle rareori înconjoară alegerea de a-ţi urma adevărul personal. De fapt, este exact invers. Nu numai că ceilalţi nu te sărbătoresc ci, de fapt, te batjocoresc. Ce? Îndrăzneşti să gândeşti *singur?* Decizi *de unul singur?* Iţi aplici propriile tale unităţi de măsură, propriile tale judecăţi, propriile tale valori? *Drept cine te crezi?*

Şi, într-adevăr, *exact aceasta este întrebarea la care tu răspunzi acum.*

Dar această lucrare trebuie făcută foarte mult de unul singur, foarte mult fără nici o recompensă, fără aprobarea altora, practic pe neştiute.

Aşa că ai pus o întrebare foarte bună. De ce să mergi înainte? De ce ai porni pe un astfel de drum? Ce ai de câştigat dacă te angajezi într-o astfel de călătorie? Care *este* stimulentul? Care *este* motivul?

Motivul este ridicol de simplu.

NU ESTE NIMIC ALTCEVA DE FĂCUT.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că ăsta este singurul joc de jucat Nu este nimic altceva de făcut. De fapt, nu este nimic altceva ce *ai putea tu să faci.* Urmează să faci ceea ce faci tot restul vieţii tale - exact aşa cum faci de când te-ai născut. Singura problemă e dacă vei face acest lucru în mod conştient sau inconştient.

Vezi tu, nu poţi *să renunţi* la această călătorie. Te-ai angajat în ea dinainte de a te naşte. Naşterea ta este un simplu semn că această călătorie a început.

Prin urmare, întrebarea nu este: de ce să mă angajez pe uri astfel de drum? *Deja* te-ai angajat. Ai făcut-o, o dată cu prima bătaie a inimii. Întrebarea este: vreau să merg pe această cărare în mod conştient, sau inconştient? Îmi dau seama ce fac, sau nu? Este o cauză a experienţei mele, sau un efect al ei?

Asta, pentru că ți-ai trăit cea mai mare parte din viață ca efect al experiențelor tale. Acum ești invitat să fii cauza lor. Aceasta se numește a trăi în mod conștient. Aceasta este ceea ce se numește *a merge pe acest drum în cunoștință de cauză.*

Mulți dintre voi ați mers un drum destul de lung, după cum îți spuneam. Dar ați făcut puține progrese. Așa că n-ar trebui să ai senzația că, după toate aceste vieți, ai ajuns „doar" aici. Unii dintre voi sunteți ființe foarte evoluate, cu un foarte puternic simț al Sinelui.

Știți Cine Sunteți și știți ce vreți să deveniți. Mai mult decât atât, știți chiar și drumul de a ajunge până acolo.

Acesta este un semn important. Acesta este un indiciu sigur.

Pentru ce?

Pentru ca să vă dați seama că v-au mai rămas foarte puține vieți de trăit.

Și ăsta este un lucru bun?

Este - pentru tine. Și este, pentru că așa îl consideri tu. Cu puțin timp în urmă, tot ceea ce voiai să faci era să rămâi aici. Acum, tot ce vrei să faci este să pleci. Acesta este un semn foarte bun.

Nu cu mult timp în urmă ai omorât - gâze, plante, copaci, animale, *oameni* - acum nu poți să omori nimic, fără să știi exact ce faci și de ce. Acesta este un semn foarte bun.

Nu cu mult timp în urmă, îți trăiai viața ca și când ea n-ar avea nici un scop. Acum, tu *știi* că ea nu are nici un scop - în afară de cel *pe care i-l dai tu. Acesta* este un semn foarte bun.

Nu cu mult timp în urmă implorai universul să-ți aducă Adevărul. Acum, tu îi *spui* universului adevărul *tău* și acesta este un semn *foarte* bun.

Nu cu mult timp în urmă, doreai să devii bogat și renumit. Acum îți cauți, pur și simplu - și într-un mod minunat - propriul *Sine.*

Și, nu cu mult timp în urmă, *îți era frică de* Mine. Acum *Mă iubești* suficient ca să Mă numești egalul tău. Toate acestea sunt semne foarte, *foarte* bune.

Doamne! Mă faci să mă simt bun.

Aşa ar trebui să te simţi. Oricine foloseşte cuvântul „Doamne" într-o propoziţie nu poate să fie rău.

Chiar că ai simţul umorului...

Eu *am inventat* umorul!

Da, ai mai spus-o o dată. Deci, motivul pentru a merge înainte ar fi că nu este nimic altceva de făcut. Asta se întâmplă acum.

Exact.

Atunci, dă-mi voie să Te întreb - o să fie măcar un pic mai uşor?

O, dragul Meu prieten, nici nu-ţi dai seama că pentru tine este mult mai uşor *acum,* decât a fost cu trei vieţi în urmă.

Da. O să fie mult mai uşor. Cu cât îţi aminteşti mai multe, cu atât eşti în stare să trăieşti mai multe experienţe şi, ca să zic aşa, cu atât ştii mai mult. Şi, cu cât ştii mai mult, cu atât îţi aminteşti mai mult. Este un cerc. Da, o să fie mai uşor, o să fie mai bine, o să fie mult mai multă bucurie.

Dar adu-ţi aminte că *nimic* din toate acestea nu a fost o corvoadă. Vreau să spun că ţi-a plăcut *tot* ce-ai făcut! Fiecare clipă! O, e delicios acest lucru care se numeşte viaţă. E o experienţă de-ţi lasă gura apă, nu-i aşa?

Da, presupun că da.

Presupui? Câte alte experienţe de genul ăsta ar trebui să îţi mai ofer? Nu ţi se dă voie să trăieşti *absolut orice* experienţă? Lacrimi, bucurie, durere, fericire, exaltare, depresie masivă, câştig, pierdere, dat cu banul? Mai *există* oare şi altceva?

Poate că ceva mai puţină durere.

Mai puțină durere fără mai multă înțelepciune te îndepărtează de la scop; nu-ți permite să trăiești experiența bucuriei infinite care este Cine Sunt.

Ai răbdare. Ai început *să câștigi* înțelepciune, iar bucuriile tale îți sunt din ce în ce mai mult oferite *fără* durere. Și acesta este un semn foarte bun.

Tu înveți să iubești fără durere (amintindu-ți cum s-o faci); să renunți fără durere; să creezi fără durere; până și să plângi fără durere. Da, ești în stare *să simți o durere* - fără durere, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Cred că înțeleg. Mă bucur mai mult până și de dramele propriei mele vieți. Pot să stau relaxat și să le văd la justa lor valoare.

Pot chiar să râd.

Exact. Și nu consideri că aceasta înseamnă evoluție?

Cred că da.

Atunci, continuă să evoluezi, fiul Meu. Continuă să devii. Și continuă să decizi ce vrei să devii în următoarea versiune cea mai înaltă a propriului tău Sine.

Continuă să te străduiești să ajungi la aceasta.

Continuă! Continuă!

Ești pe drumul Lucrării lui Dumnezeu, tu și cu Mine.

Deci, continuă!

10

Te iubesc. Ştii că Te iubesc, nu-i aşa?

Ştiu că Mă iubeşti. Şi Eu te iubesc.

11

Aş vrea să mă întorc la lista mea de întrebări. Sunt atât de multe detalii în care aş vrea să intru pentru fiecare dintre ele. Ştiu că am putea să scriem o carte întreagă numai despre relații, dar atunci n-aş mai ajunge la celelalte întrebări.

Vor mai fi şi alte timpuri, şi alte locuri. Chiar şi alte cărți. Eu sunt cu tine. Să mergem mai departe. Dacă mai avem timp, ne mai întoarcem.

În regulă. Următoarea mea întrebare: De ce am senzația că, în această viață, eu nu atrag destui bani? Sunt oare condamnat să mă zgârcesc şi să am bani cu târâita tot restul vieții mele? Ce mă opreşte de la a realiza maximum în această privință?

Situația asta apare la mai mulți oameni, nu numai la tine.

Toată lumea îmi spune că este o problemă de prețuire de sine; o proastă prețuire de sine. O grămadă de profesori New Age mi-au spus că, dacă-ți lipseşte ceva, asta provine întotdeauna dintr-o lipsă de prețuire de sine.

Este o simplificare convenabilă. În cazul tău, profesorii aceştia greşesc. Tu nu suferi de o lipsă de prețuire de sine. De fapt, cea mai mare solicitare în viața ta a fost să-ți controlezi ego-ul.
Unii au spus că e vorba de prea multă prețuire de sine!

Iată-mă iarăşi ruşinat şi îndurerat, dar Tu ai dreptate.

Spui tot timpul că eşti ruşinat şi îndurerat, ori de câte ori îți spun, pur şi simplu, un adevăr despre tine.
Ruşinarea este răspunsul unei persoane care îşi implică încă ego-ul în întrebarea: Cum sunt văzut de ceilalți?
Invită-te să treci mai departe.
Încearcă un nou răspuns;

Încearcă să râzi.

E-n regulă.

Problema ta nu e prețuirea de sine. Ești binecuvântat să te autoprețuiești din abundență. Majoritatea oamenilor o fac. Cu toții aveți o părere foarte bună despre voi înșivă și așa și trebuie. Prin urmare, prețuirea de sine nu este o problemă pentru marea masă de oameni.

Atunci, care este problema?

Problema este lipsa de înțelegere a principiilor abundenței, de obicei însoțită de o uriașă judecare greșită a „binelui" și „răului".
Să-ți dau un exemplu.

Te rog.

Gândești că banii sunt răi. Gândești că Dumnezeu este bun. Fii binecuvântat! De aceea, în sistemul tău de gândire, Dumnezeu și banii nu merg împreună.

Păi, într-un anumit sens, presupun că-i adevărat. Așa gândesc *eu*.

E foarte interesant cum gândești. Pentru că, în felul acesta, îți vine foarte greu să iei bani pentru ceva bun.

Vreau să spun că, dacă un lucru este considerat de către tine ca fiind „bun", sub aspect bănesc consideri că valoarea lui ar fi *mai mică*. Deci, cu cât ceva este „mai bun" (adică, mai valoros), cu atât consideri că merită mai puțini *bani*.

Nu ești singurul care gândește așa. Aceasta este părerea întregii tale societăți. Așa că, profesorii voștri câștigă nimica toată, în timp ce dansatoarele de bar câștigă o avere. Conducătorii voștri primesc foarte puțin în comparație cu sportivii, astfel încât ei simt că trebuie să fure ca să compenseze diferența. Preoții și rabinii voștri trăiesc cu pâine și apă, în timp ce *puneți* bani pe fruntea lăutarilor.

Ia gândește-te. Voi insistați să obțineți ieftin toate lucrurile care

au o valoare *intrinsecă* pentru voi.

Savantul singuratic care caută un remediu pentru SIDA trebuie să cerşească bani, în timp ce femeia care scrie o carte despre o sută de noi poziții în materie de sex şi susține seminarii la sfârşit de săptămână şi face casete despre aceasta ... obține o grămadă de bani.

Acest mod de a face toate lucrurile pe dos a devenit o obişnuință pentru voi şi provine dintr-o gândire greşită.

Gândirea greşită este felul vostru de a percepe noțiunea de bani. Îi iubiți şi totuşi spuneți că ei sunt rădăcina tuturor relelor. Îi adorați şi totuşi îi numiți „profit ruşinos". Spuneți că o persoană este „îngrozitor de bogată" şi, dacă o persoană devine *într-adevăr* bogată făcând fapte „bune", imediat deveniți suspicioşi şi considerați că este un lucru „rău".

Aşa că, un doctor ar face mai bine să nu câştige *prea mulți* bani, sau ar fi bine să învețe să fie mai discret în privința câştigului său. Cât despre un *pastor* - vai! - *ar face mai bine* să se abțină de la a câştiga bani, pentru că, altfel, iese scandal mare.

Vezi deci cum, în mintea *voastră, o persoană care îşi alege vocația cea mai înaltă trebuie să fie plătită cel mai puțin ...*

Mm... da.

Da, „mm ... da" este corect. *Ar trebui* să te gândeşti la asta, pentru că e un gând atât de greşit.

Credeam că nu există noțiunea de „corect" sau „greşit".

Nu există. Există doar ceea ce vă convine vouă şi ce nu vă convine.

Termenii „corect" şi „greşit" sunt relativi şi Eu îi folosesc în felul acesta, ori de câte ori îi menționez. În cazul de față, relativ la ceea ce vă convine vouă - relativ la ceea ce *spuneți voi că vreți* - gândurile voastre despre bani sunt gânduri greşite.

Adu-ți aminte că gândurile sunt creatoare. Deci, dacă voi credeți că banii sunt răi, dar vă considerați pe voi ca fiind buni... ei bine, poți înțelege unde este conflictul.

Cât despre tine, fiul Meu, tu te comporți exagerat în acest conflict de conştiință în care este implicată întreaga rasă umană.

Pentru majoritatea oamenilor, conflictul nu este chiar atât de uriaş cum îţi apare el ţie. Majoritatea oamenilor îşi câştigă existenţa într-un mod pe care-l urăsc, aşa că nu le pasă că primesc bani. Cum s-ar zice, un „rău" pentru alt „rău". Dar ţie îţi place foarte mult ceea ce faci în fiecare clipă a vieţii tale. Eşti înnebunit după activităţile pe care ţi le aduni grămadă în fiecare zi.

De aceea, ca tu să primeşti sume mari de bani pentru ceea ce faci ar fi, în sistemul tău de gândire, să iei ceva „rău" pentru ceva „bun", iar acesta este un lucru inacceptabil.

Mai degrabă ai muri de foame decât să obţii „un profit ruşinos" pentru un serviciu cinstit pe care-l faci... ca şi când acest serviciu ar deveni cumva necinstit, pentru că iei bani pentru el.

Iată deci adevărata ambivalenţă în ceea ce priveşte banii. O parte din tine îi respinge şi o parte din tine suferă că nu-i are. În acest moment, universul nu ştie ce să facă, pentru că a primit de la tine două gânduri diferite. De aceea, viaţa ta în ceea ce priveşte banii merge în salturi, deoarece tu continui să gândeşti despre bani în salturi.

Tu nu ai o imagine clară; chiar nu ştii ce este adevărat pentru tine. Universul seamănă cu o mare maşină Xerox; el produce, pur şi simplu, nenumărate copii ale gândurilor tale.

Există deci un singur mod de a schimba totul.

Trebuie să-ţi schimbi *felul de a gândi.*

Şi cum pot să-mi schimb eu *felul de a gândi?* Aşa gândesc şi gata. Gândurile mele, atitudinile mele, ideile mele nu au fost create într-un minut. Bănuiesc că sunt rezultatul unor ani de experienţă, a unei vieţi întregi de întâlniri neprevăzute. Ai dreptate în ceea ce priveşte modul meu de a gândi despre bani, dar cum să-l schimb?

Aceasta ar putea fi cea mai interesantă întrebare din întreaga carte. Metoda uzuală prin care majoritatea fiinţelor umane creează este un proces în trei trepte, implicând gândul, cuvântul şi fapta, sau acţiunea.

La început este gândul; ideea care dă formă; conceptul iniţial. Apoi urmează cuvântul. Majoritatea gândurilor se manifestă, în cele din urmă, în cuvinte, care apoi sunt adesea scrise sau rostite. Aceasta

îi dă gândului o energie în plus, împingându-l în lume, unde poate fi aflat de ceilalți.

În final, în anumite cazuri, cuvintele sunt puse în practică şi aveți ceea ce voi numiți un rezultat; o manifestare a lumii fizice, a ceea ce a pornit inițial de la un gând.

Tot ceea ce vă înconjoară în lumea voastră făcută de om a apărut în acest fel sau variante ale lui. S-au folosit toate trei centrele de creație.

Şi acum urmează întrebarea: cum să schimbi Gândul care Sponsorizează?

Da, e o întrebare foarte bună şi, în acelaşi timp, una foarte importantă. Pentru că, dacă oamenii nu-şi schimbă câteva dintre Gândurile lor care Sponsorizează, omenirea este condamnată la distrugere.

Cel mai rapid mod de a schimba un gând de bază sau o idee care sponsorizează este prin *a inversa acest proces gănd-cuvănt-faptă.*

Explică, te rog.

Fă întâi fapta despre care vrei să ai un gând nou. Spune apoi cuvintele care vrei să exprime noul tău gând. Fă-o suficient de des pentru a-ți antrena mintea *să gândească într-un mod nou.*

Să-mi antrenez mintea? Nu seamănă asta cu un control asupra minții? Nu este, pur şi simplu, manipulare mentală?

Ai cea mai vagă idee despre modul în care mintea a ajuns să aibă gândurile pe care le are *acum!* Nu ştii că lumea ta ți-a manipulat mintea ca să gândeşti aşa cum gândeşti acum? *N-ar fi mai bine ca* tu *să-ți manipulezi mintea, în loc să o facă lumea!*

Nu ar fi mult mai bine să gândeşti gândurile pe care *tu* vrei să le gândeşti, decât gândurile altora? Nu te consideri mai bine înarmat cu gânduri care să creeze - în locul unora care să reacționeze?

Mintea ta este plină de gânduri care reacționează - gânduri care provin din experiența altora. Foarte puține dintre gândurile tale provin din date obținute din tine însuți, şi cu atât mai puțin din preferințele *tale proprii.*

Primul exemplu este propriu tău gând de bază legat de bani.

Gândul tău despre bani (că sunt răi) acționează în directă contradicție cu experiența ta (e grozav să ai bani!).

Aşa că trebuie să acţionezi şi să te minţi pe tine însuţi în ceea ce priveşte experienţa ta, pentru ca să aduci justificări gândului tău de bază.

Eşti *atât de înrădăcinat* în acest gând, încât, nu-ţi trece niciodată prin minte că *ideea* ta despre bani *ar putea fi eronată.*

Aşa că tu eşti pe drumul de a aduce nişte date produse de tine. Şi, în *felul acesta,* schimbăm gândul de bază pe care-l facem să fie gândul *tău* de bază, nu al altuia.

Că veni vorba, tu mai ai încă un gând de bază referitor la bani pe care trebuie să-l menţionez.

Care-i acela?

Că nu sunt destui. De fapt ai acest gând de bază despre absolut orice. Nu sunt destui bani, nu este destul timp, nu este destulă dragoste, nu este destulă mâncare, apă, compasiune în lume. *Nu este destul* din orice lucru bun. Percepţia rasei umane despre „nu-este-destul" creează şi recreează lumea aşa cum o vezi tu.

Bine. Deci, eu am două gânduri de bază - Gânduri care Sponsorizează - de schimbat în ceea ce priveşte banii.

Ei, ai cel puţin două. Probabil mult mai multe. Hai să vedem. Banii sunt răi ... banii sunt puţini ... nu ai voie să primeşti bani dacă faci lucrarea lui Dumnezeu (acest lucru e foarte important pentru tine)... bani: nu se dau niciodată pe degeaba ... banii nu cresc în copaci (când de fapt chiar aşa se şi întâmplă)... banii corup.

Înţeleg că am o grămadă de treabă de făcut.

Da, aşa este, dacă nu eşti mulţumit de situaţia ta financiară actuală.

Pe de altă parte, e important să înţelegi că nu eşti mulţumit de situaţia ta financiară actuală, *pentru că* nu eşti mulţumit de situaţia ta financiară actuală.

Uneori mi-e greu să Te urmăresc.

Uneori e greu să te conduc.

Hei, ascultă, Tu eşti Dumnezeu aici! De ce nu faci ca lucrurile să fie uşor de înțeles?

Dar *le-am făcut* uşor de înțeles.

Atunci, de ce *nu mă faci* să înțeleg, dacă asta vrei cu adevărat?

Eu vreau cu adevărat ceea ce tu vrei cu adevărat - nimic altceva şi nimic în plus. Nu înțelegi că acesta este cel mai mare dar al Meu pentru tine? Dacă aş dori pentru tine altceva decât ceea ce tu doreşti pentru tine şi apoi aş merge atât de departe încât *să te fac să-l ai,* unde este liberul tău arbitru? Cum poți să fii tu o ființă creatoare, dacă eu dictez ce vei fi, vei face şi vei avea?

Bucuria Mea este în libertatea ta, nu în supunere din partea ta.

Bine, dar ce ai vrut să spui cu faptul că nu sunt mulțumit de situația mea financiară actuală, pentru că nu sunt mulțumit de situația mea financiară actuală?

Tu eşti ceea ce gândeşti tu că eşti. Când gândul este unul negativ se produse un cerc vicios.

Trebuie să găseşti o modalitate de a rupe acest cerc.

Mult din experiența ta actuală se bazează pe gândul tău anterior. Gândul duce la experiență, care duce la gând, care duce la experiență. Aceasta poate să aducă o bucurie constantă atunci când Gândul care Sponsorizează este unul de bucurie. Poate duce - şi o şi face - la un iad continuu, când Gândul care Sponsorizează este unul malefic.

Stratagema este să schimbi Gândul care Sponsorizează. Urmează să îți demonstrez cum să faci acest lucru.

Dă-i drumul!

Mulţumesc.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să inversezi paradigma gând-cuvânt-faptă.

Îţi aminteşti de vorba veche: „Gândeşte înainte să acţionezi"?

Da.

Ei bine, uit-o. Dacă vrei să schimbi gândul de bază trebuie să acţionezi înainte de a gândi.

Exemplu: mergi pe stradă şi dai peste o femeie bătrână care cerşeşte. Îţi dai seama că este o persoană care trăieşte de pe o zi pe alta. Într-o clipă, realizezi că, oricât de puţini bani ai avea, neapărat ai suficienţi ca să-i împărţi cu ea. Primul tău impuls este să-i dai nişte mărunţiş. Ceva din tine e gata să bage mâna în buzunar ca să scoată nişte bancnote mai mari. Ei, hai să-i fac o bucurie! Să o înveselesc! Apoi îţi vine un gând. Ce, eşti nebun? Nu ai decât şapte dolari pentru întreaga familie! Vrei să-i dai cinci?! Aşa că începi să cotrobăi după ei.

Alt gând: hei, stai un pic! Nu ai chiar aşa de mulţi bani *ca să-i prăpădeşti.* Dă-i, acolo, nişte monezi şi şterge-o!

Bagi repede mâna în buzunar să găseşti nişte monezi. Degetele tale găsesc numai din cele foarte mici. Eşti ruşinat. Uită-te la tine! Bine îmbrăcat, bine hrănit şi ai de gând să-i dai nişte monezi amărâte acestei biete femei care nu are nimic.

În zadar încerci să găseşti nişte bani ca lumea într-un străfund de buzunar. Deja ai trecut de ea, zâmbind şters, şi e prea târziu să te întorci. Ea nu primeşte nimic şi nici tu nu primeşti nimic. În loc de a simţi bucuria de a şti că eşti bogat şi de a împărţi cu altcineva, te simţi tot atât de sărac ca şi femeia aceea.

De ce *nu i-ai dat nişte bancnote?* A fost primul tău impuls, dar te-a împiedicat gândul. Data viitoare, hotărăşte să acţionezi înainte să gândeşti. Dă banii. Haide! Îi ai! Mai vin şi alţii de unde au venit ăştia!

Acesta este singurul gând care te desparte de cerşetoare. Ţie îţi este clar că mai vin şi alţii, dar ea nu o ştie.

Când vrei să schimbi un gând de bază, acţionează în concordanţă cu noua idee pe care o ai. Dar trebuie să acţionezi repede, pentru că, altfel, mintea ta va omorî ideea înainte să-ţi dai seama.

Chiar asta vreau să-ți spun, literalmente. Ideea, noul adevăr, vor muri *înainte să ai șansa de a-ți da seama.*

Acționează, deci, repede când apare ocazia și, dacă o faci destul de des, în curând mintea ta *va prinde ideea.* Va fi noul tău gând.

Aha, m-am prins! Asta vrei să spui prin Mișcarea Noului Gând?

Dacă nu este, asta ar trebui să fie. Singura ta șansă este gândul nou. Este singura ta ocazie reală de a evoluă, de a crește, de a deveni într-adevăr Cine Ești Tu cu Adevărat.

În clipa asta, mintea ta este plină de gânduri vechi. Nu numai de gânduri vechi ci, în special, de gândurile vechi ale altcuiva.

Acum este important, acum este momentul *să-ți schimbi modul de gândire* în anumite privințe.

Aceasta înseamnă evoluție.

12

De ce nu pot să fac ceea ce vreau cu adevărat în viaţă şi totuşi să-mi câştig existenţa?

Cum adică? Vrei să spui că ai vrea într-adevăr *să te distrezi* în viaţă şi să câştigi totuşi nişte bani? Fratele meu, da' *visător* mai eşti!

Cum sunt?

Glumeam - citeam ce e în mintea ta, asta-i tot. Ăsta era gândul *tău* în această privinţă.

Era experienţa mea.

Da. Am trecut cu toţii de câteva ori prin aceasta. Oamenii care câştigă bani făcând ceea ce le place sunt cei care insistă să procedeze astfel.
Ei nu renunţă. Ei nu cedează niciodată. Ei *sfidează viaţa* care nu-i lasă să facă ceea ce le place.
Dar mai există un element care trebuie menţionat, deoarece este elementul care lipseşte din înţelegerea majorităţii oamenilor când e vorba de lucrarea vieţii.

Care-i acela?

Există o diferenţă între a fi şi a face - iar majoritatea oamenilor au pus accentul pe acesta din urmă.

N-ar trebui?

Nu e vorba de „a trebui" sau „a nu trebui". E vorba numai de ceea ce alegeţi voi şi cum puteţi să obţineţi aceasta. Dacă alegeţi pacea şi bucuria şi dragostea, nu veţi obţine mult din ele prin ceea ce faceţi. Dacă alegeţi fericirea şi mulţumirea, veţi găsi puţin din acestea pe drumul acţiunilor voastre. Dacă alegeţi unirea cu

Dumnezeu, cunoaşterea supremă, înțelegerea profundă, compasiunea nesfârşită, conştiență totală, absoluta realizare de sine, nu vei atinge mare parte din toate acestea făcând ceea ce faci. Cu alte cuvinte, dacă alegi *evoluția* - evoluția sufletului tău - nu vei realiza aceasta prin activitățile lumeşti ale corpului tău.

A face este o funcție a corpului. *A fi* este o funcție a sufletului. Corpul face tot timpul *ceva*. În fiecare clipă din zi se ocupă *de ceva*. Nu se opreşte niciodată, nu se odihneşte niciodată, în mod constant *face* ceva.

El face ceea ce face, fie din porunca sufletului, fie în ciuda sufletului. Calitatea vieții tale atârnă de acest echilibru.

Sufletul înseamnă pentru totdeauna a fi. El este ceea ce este, indiferent de ceea ce face corpul - şi nu *din cauza a* ceea ce face corpul. Dacă gândeşti că viața ta înseamnă numai a face, nu înțelegi ce însemni tu.

Sufletului tău nu-i pasă *ce faci* ca să-ți câştigi existența - şi nici ție nu-ți va păsa, atunci când viața ta se va sfârşi.

Sufletului tău îi pasă numai de *ceea ce eşti* în timp ce faci *orice* faci.

Sufletul caută starea de a fi şi nu starea de a face.

Ce caută sufletul meu să fie?

Eu.

Tu.

Da, Eu. Sufletul tău *este* Eu şi el ştie asta. El nu face altceva decât să încerce *să trăiască această experiență*. Şi ceea ce el îşi aminteşte este că cel mai bun mod de a avea această experiență este prin *a nu face nimic*. Nu trebuie să facă nimic, ci să fie.

Să fie, ce?

Orice vrei tu să fie. Fericit. Trist. Slab. Puternic. Vesel. Răzbunător. Interiorizat. Orb. Bun. Rău. Bărbat. Femeie. Dă-i tu un nume.

Chiar asta vreau să-ți spun. *Dă-i tu un nume*.

E foarte profund ce ai spus, dar ce legătură are cu cariera mea? Încerc să găsesc un mod de a rămâne în viață, de a supraviețui, de a mă susține pe mine şi familia mea, de a face ceea ce-mi place să fac.

Încearcă să fii ceea ce-ți place să fii.

Ce vrei să spui?

Unii oameni câştigă o grămadă de bani făcând ceea ce fac, alții nu iau nimic şi *fac acelaşi lucru.* De unde vine diferența?

Unii oameni sunt mai dotați decât alții.

Asta este prima departajare. Să trecem la a doua. Să vorbim despre doi oameni care sunt relativ la fel de dotați. Amândoi au absolvit o facultate, amândoi au fost în fruntea clasei, amândoi înțeleg natura acțiunilor lor, amândoi ştiu cum să-şi folosească instrumentele cu mare uşurință şi totuşi unul se descurcă mai bine decât celălalt; unul înfloreşte, în timp ce celălalt se zbate. Despre ce poate fi vorba.

Locul unde se află.

Locul unde se află?

Cineva mi-a spun odată că sunt doar trei lucruri care trebuie luate în considerare când începi o nouă afacere - locul, locul şi locul.

Adică, nu „Ce ai de gând să faci?”, ci „Unde ai de gând să fii?”

Exact.

Asta sună exact ca răspunsul la întrebarea mea. Sufletul este preocupat numai de locul unde urmează voi să fiți.
Urmează să fiți într-un loc numit frică, sau într-un loc numit dra-

goste? Unde *sunteți* - şi de *unde* veniți - când dați piept cu viața?

Cât despre exemplul cu cele două persoane care au aceeaşi calificare, unul are succes şi celălalt nu, asta nu se întâmplă din cauza a ceea ce vreunul dintre ei face, ci din cauza a ceea ce amândoi sunt.

Unul dintre ei este deschis, prietenos, curtenitor, util, vesel, atent, încrezător, chiar bucuros când munceşte - în timp ce celălalt este închis, distant, indiferent, neprietenos, mohorât, plin de resentimente față de ceea ce face.

Să presupunem că ai alege stări de a fi chiar mai elevate. Să presupunem că ar fi să alegi bunătatea, mila, compasiunea, înțelegerea, iertarea, iubirea. Ce ar fi dacă ar trebui să alegi starea de Dumnezeire? Care ar fi *atunci* experiența ta?

Adevăr îți spun Eu ție:

A fi îl atrage pe a fi şi produce experiență.

Tu nu ai venit pe această planetă pentru a produce ceva cu ajutorul trupului tău. Tu ai venit pe această planetă pentru a produce ceva cu ajutorul sufletului tău. trupul tău este, pur şi simplu, instrumentul sufletului tău. Mintea ta este puterea care-ți face corpul să funcționeze. Deci, în cazul ăsta, ai o maşinărie de forță folosită pentru a crea dorința sufletului.

Care *este* dorința sufletului?

Într-adevăr, care este?

Nu ştiu. Te întreb pe Tine.

Nu ştiu. Te întreb pe tine.

Putem s-o ținem aşa la nesfârşit.

Aşa a şi fost.

Stai un pic! Acum o clipă ai spus că sufletul se străduieşte sa fie *Tu*.

Aşa şi este.

Deci, *aceasta* este dorinţa sufletului.

În sensul cel mai larg, da. Dar acest Eu care se străduieşte el să fie este foarte complex, foarte multidimensional, multisenzorial, cu foarte multe faţete. Există milioane de aspecte ale acestui Eu. Miliarde. Sute de miliarde. Înţelegi? E vorba de înţeleptul şi mireanul, cel inferior şi cel superior, ipocritul şi sfântul, infernalul şi înDumnezeitul. Înţelegi?

Da, da, înţeleg ... susul şi josul, stânga şi dreapta, aici şi acolo, înaintele şi după, binele şi răul...

Exact. Eu *sunt* Alfa şi Omega. Aceasta nu este doar o zicală plăcută, nici un concept elegant. Acesta a fost Adevărul exprimat.

Aşa că, în căutarea lui de a fi Eu, sufletul are în faţă o muncă grandioasă; o enormă listă de *stări de a fi* din care să aleagă.

Şi aceasta şi face în acest moment.

Alege stări de a fi.

Da, şi apoi produce *condiţiile* corecte şi perfecte cu care să creeze posibilitatea de a trăi aceste experienţe.

De aceea este adevărat că nimic nu vi se întâmplă vouă sau prin voi care să nu fie spre binele vostru maxim.

Vrei să spui că sufletul meu creează întreaga mea experienţă - incluzând şi ceea ce mi se întâmplă, nu numai lucrurile pe care le fac?

Să zicem că sufletul tău te duce către *ocaziile* perfecte şi corecte pentru ca tu să trăieşti experienţa exact a ceea ce tu ai plănuit. De tine depinde ce experienţă trăieşti de fapt. Ar putea fi experienţa pe care ai plănuit-o, sau ar putea fi altceva, depinde de ce alegi.

De ce aş alege o experienţă pe care nu o doresc?

Nu ştiu. Chiar aşa, de ce?

Vrei să spui că, uneori, sufletul dorește ceva, iar trupul și mintea doresc altceva?

Tu ce crezi?

Dar cum pot corpul și mintea să conducă sufletul? Oare sufletul nu obține întotdeauna ceea ce vrea?

Spiritul din tine caută, în sensul cel mai larg, acel moment grandios când tu ești pe deplin conștient de dorințele lui și te alături lor, într-o unitate plină de bucurie. Dar niciodată, absolut niciodată, spiritul nu-și va impune dorința asupra părții din tine prezentă, conștientă, fizică.

Tatăl nu-și va impune voința Sa asupra Fiului. Este împotriva propriei Sale naturi și, astfel, literalmente, imposibil.

Fiul nu-și va impune voința Sa asupra Duhului Sfânt. Este împotriva propriei Sale naturi și, astfel, literalmente, imposibil.

Duhul Sfânt nu-și va impune voința Sa asupra sufletului tău. Este în afara naturii lui și, astfel, literalmente, imposibil.

Și aici se sfârșesc imposibilitățile. Mintea caută *foarte des* să-și exercite voința asupra trupului - și o și face. Tot așa, trupul caută adesea să controleze mintea - și adeseori reușește.

Totuși, trupul și mintea împreună nu trebuie să facă nimic ca să controleze sufletul, pentru că sufletul este complet lipsit de nevoi (spre deosebire de corp și de minte, care sunt încătușate de ele) și, astfel, permite trupului și minții să facă tot timpul ceea ce vor.

Într-adevăr, sufletul nu poate să procedeze altfel - pentru că, dacă entitatea care ești tu urmează să creeze și, astfel, să știe cine este cu adevărat, ea trebuie să acționeze printr-un act de voință conștientă și nu printr-unul de obediență inconștientă.

Obediența nu înseamnă creație și, de aceea, nu poate niciodată să producă sau să aducă salvarea.

Obediența este un răspuns, în timp ce creația este alegere pură, nedictată, necerută.

Alegerea pură aduce salvare prin crearea pură, în acest moment, a celei mai înalte idei.

Funcția sufletului este *să indice* ce dorințe are - și nu *să le*

impună.

Funcția minții este *să aleagă* dintre mai multe alternative.

Funcția trupului este *să pună în aplicare* această alegere.

Când trupul, mintea şi sufletul creează împreună, în armonie şi unitate, Dumnezeu este încarnat. Numai atunci se poate cunoaşte sufletul pe sine însuşi prin propria lui experiență. Numai atunci Cerurile se bucură.

Chiar în acest moment, sufletul tău a creat din nou ocazia ca tu să fii, ca tu să faci şi să ai ceea ce e nevoie pentru ca să cunoşti Cine Eşti Tu cu Adevărat. Sufletul tău *te-a adus* la cuvintele pe care le citeşti în clipa asta - după cum te-a mai adus şi mai înainte la cuvinte de înțelepciune şi la adevăr.

Ce vei face acum? Ce vei alege să fii?

Sufletul tău aşteaptă şi urmăreşte cu interes, aşa cum a făcut-o de multe ori înainte.

Să înțeleg din ceea ce spui că succesul meu în lume (încă încerc să vorbesc despre cariera mea aici) va fi determinat de starea de a fi pe care eu o selectez?

Nu Eu sunt preocupat de succesul tău în lume, ci tu eşti.

E adevărat că, atunci când atingi anumite stări de a fi pe o perioadă lungă de timp, este foarte greu să eviți succesul tău lumesc în ceea ce faci. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu „a-ți câştiga existența"

Adevărații Maeştri sunt aceia care au ales să-şi câştige viața, mai curând decât existența.

Din anumite stări de a fi va țâşni o viață atât de bogată, atât de completă, de minunată, de plină de recompense, încât bunurile lumeşti şi succesul lumesc nu te vor mai preocupa câtuşi de puțin.

Ironia vieții este că, de îndată ce nu te mai preocupă bunurile lumeşti şi succesul lumesc, se deschide o cale prin care ele te năpădesc.

Adu-ți aminte că nu poți să ai ceea ce vrei, dar poți să trăieşti experiența a orice ai.

Nu pot să am ce vreau?

Nu.

Ai mai spus-o şi mai înainte, mai la începutul dialogului nostru. Cu toate astea, nu înțeleg. Credeam că îmi spuneai că pot avea *orice* vreau. „Ți se va face ție după cum gândeşti şi după cum crezi"[1], şi altele de felul ăsta.

Cele două afirmații nu sunt incompatibile una cu alta.

Nu sunt? Mie mi se par cu totul incompatibile.

Asta din cauza lipsei tale de înțelegere.

Recunosc. De aceea vorbesc acum cu Tine.

Am să-ți explic. Nu poți să ai *orice* vrei. Însuşi actul de a vrea ceva, îndepărtează acest ceva de la tine, după cum am spus mai devreme în primul capitol.

Păi da, se poate să fi spus mai devreme. Dar acuma m-am pierdut de-a binelea.

Străduieşte-te să ții pasul cu Mine. O iau de la capăt cu şi mai multe detalii. Încearcă să Mă urmăreşti. Să ne întoarcem la un punct pe care-l înțelegi: *gândul este creator*. E clar?

E clar.

Cuvântul este creator. Ai priceput?

Am priceput.

Acțiunea e creatoare. Gândul, cuvântul şi fapta sunt cele trei nivele ale creației. Mă urmăreşti?

Foarte bine.

---

[1] compară: Matei VIII, 13; IX, 29 Noul Testament

Bun. Să considerăm acum „succesul lumesc” ca subiect al discuției pentru moment, întrucât despre asta vorbeam, despre asta mă întrebai.

Minunat.

Spune-mi, ai în minte gândul: îmi doresc „succes lumesc”?

Uneori, da.

Şi îţi vine uneori gândul: „vreau mai mulţi bani”?

Da.

De aceea nu poţi să ai nici succes lumesc, *nici* mai mulţi bani.

De ce *nu*?

Pentru că universul nu poate să facă altceva decât să-ţi aducă *manifestarea directă a gândului tău.*

Gândul tău este: „vreau succes lumesc”. Înţelegi? Puterea creatoare este ca un duh din sticlă. Cuvintele tale sunt un ordin pentru el. Înţelegi?

Şi atunci, de ce nu am mai mult succes?

Ţi-am spus, cuvintele tale sunt un ordin. *Cuvintele* tale au fost „eu vreau succes”. Şi universul spune „foarte bine, vrei”.

Tot nu sunt sigur că pricep.

Priveşte lucrurile în felul acesta. Cuvântul „eu” este cheia care porneşte motorul creaţiei. Cuvintele „eu sunt” sunt extrem de puternice. Ele sunt afirmaţii lansate către univers. Comenzi.

Orice urmează după cuvântul „eu” (care îl pune în mişcare pe Marele Eu Sunt) are tendinţa de a se manifesta în realitatea fizică.

De aceea, „eu” + „vreau succes” produce ideea că tu *vrei succes.*

„Eu" + „vreau bani" trebuie să producă ideea că tu *vrei bani.* Nu poate produce nimic altceva, pentru că gândurile, cuvintele sunt creatoare. La fel sunt şi acţiunile. Şi dacă *tu acţionezi* într-un mod care spune că vrei succes şi bani, atunci gândurile tale, cuvintele *şi* acţiunile tale sunt în concordanţă şi tu vei trăi *fără îndoială* experienţa acestei stări de a dori.

Înţelegi?

Da. Dumnezeule! Chiar aşa stau lucrurile?

Desigur. Tu eşti *un creator foarte puternic.* Dar, crede-mă că, dacă tu ai avea un gând sau ai face o afirmaţie o singură dată - cum se întâmplă la furie, de exemplu, sau când eşti frustrat - nu prea e posibil ca aceste gânduri sau cuvinte să fie transpuse în realitate. Aşa că, nu trebuie să-ţi faci griji dacă spui „vedea-te-aş mort!" sau „du-te naibii!", sau orice alte lucruri nu prea amabile pe care le gândeşti sau le spui uneori.

Mulţumesc lui Dumnezeu.

Cu plăcere. Dar dacă repeţi un gând sau spui un cuvânt mereu şi mereu - nu o dată, nu de două ori, ci de zeci, de sute de mii de ori - îţi dai seama ce putere creatoare au?

Un gând sau un cuvânt rostit şi rostit şi rostit devine chiar aşa - rostit *Adică* împins în afară[1]. *Devine realizat în exterior. Devine realitatea ta fizică.*

Ce nenorocire!

Exact asta şi produce foarte adesea - o mare nenorocire! Voi iubiţi nenorocirea, iubiţi drama. Până la un punct, când nu le mai iubiţi. Vine un anumit moment în evoluţia voastră când încetaţi să mai iubiţi drama, încetaţi să mai iubiţi „povestea" pe care o trăiţi. În acest moment decideţi - alegeţi în mod activ - să o schimbaţi. Numai că majoritatea nu ştiţi cum. Acum, tu ştii.

Pentru a-ţi schimba realitatea, pur şi simplu *încetează să mai*

[1] joc de cuvinte: to express = a exprima; to press = a presa, a împinge

gândeşti în felul acesta. În cazul nostru, în loc să gândeşti: „vreau succes”, gândeşte „am succes”.

Dar asta arată a minciună. M-aş amăgi pe mine însumi, dacă aş spune aşa ceva. Mintea mea ar urla: „ai, pe naiba!”.

Atunci, gândeşte-te într-un mod pe care *poţi* să îl accepţi. „Succesul se îndreptă către mine acum” sau „totul mă duce spre succes”.

Deci, asta este şmecheria care se ascunde în spatele practicii New Age de a vorbi numai la afirmativ.

Afirmaţiile nu acţionează atunci când sunt, pur şi simplu, nişte propoziţii legate de ceva ce tu vrei să fie adevărat. Afirmaţiile acţionează numai atunci când ele sunt nişte propoziţii spuse în legătură cu ceva despre care tu ştii deja *că este adevărat.*

Cea mai bună afirmaţie este o frază de recunoştinţă şi apreciere.

„Mulţumesc, Dumnezeule, pentru că ai adus succesul în viaţa mea”.

Această idee - gând - rostită şi trăită produce rezultate minunate atunci când ea vine din cunoaştere adevărată; nu dintr-o încercare de *a produce* rezultate, ci dintr-o convingere că rezultatele au fost *deja* produse.

Lui Iisus i-au fost clare toate aceste lucruri. Înaintea fiecărui miracol, El Îmi mulţumea pentru că i-l făceam posibil.

Niciodată El nu S-a gândit să nu fie recunoscător, pentru că niciodată nu S-a gândit că nu se va întâmpla ceea ce afirma El. Acest gând *nu I-a venit niciodată în minte.*

Atât era de *sigur* de Ceea Ce El Era şi de relaţia Lui cu Mine, încât fiecare dintre gândurile, cuvintele şi faptele Lui au reflectat această convingere - exact cum o reflectă şi gândurile, cuvintele şi faptele tale ...

Dacă există acum ceva ce tu alegi să trăieşti ca experienţă în viaţa ta, nu-l dori - alege-*l.*

Alegi succesul în termeni lumeşti? Alegi mai mulţi bani?

Bine. Atunci, *alege-le.* Total. Pe deplin. Nu cu jumătăţi de măsură.

Totuşi, să nu te surprindă că, la nivelul tău de evoluţie, „succesul lumesc" nu te mai interesează.

Ce vrea să însemne asta?

Vine un moment în evoluţia fiecărui suflet când principalul interes nu mai este axat pe supravieţuirea corpului fizic, ci pe creşterea spiritului; nu mai este axat pe atingerea succesului lumesc, ci pe realizarea Sinelui.

Într-un anumit sens, acesta este un moment foarte periculos, în special la început, pentru că entitatea găzduită în trup ştie că lucrurile stau exact aşa: o fiinţă într-un trup, nu un trup—fiinţă.

La acest stadiu, înainte ca entitatea în plină dezvoltare să se maturizeze din acest punct de vedere, există adesea o senzaţie că nu-ţi mai pasă în nici un fel de problemele trupului. Sufletul este extraordinar de impresionat de faptul că a fost, în sfârşit, „descoperit"!

Mintea abandonează trupul şi toate problemele lui. Totul este ignorat, relaţiile sunt lăsate deoparte. Familiile dispar. Serviciul e lăsat pe planul doi. Notele de plată rămân neplătite. Trupul însuşi nu mai este hrănit o mare perioadă de timp; întreaga atenţie a entităţii este focalizată acum asupra sufletului şi asupra problemelor sufletului.

Aceasta poate să ducă la o criză personală majoră în viaţa de zi cu zi a fiinţei, deşi mintea nu resimte nici o traumă. Ea pluteşte în binecuvântare. Unii oameni spun că ţi-ai pierdut minţile - şi într-un anumit sens chiar aşa şi este.

Descoperirea adevărului că viaţa nu are nimic de-a face cu trupul poate crea un dezechilibru *de alt gen*. Dacă la început, entitatea a acţionat ca şi când trupul ar fi singurul care contează, acum acţionează ca şi când trupul nu mai contează deloc. Aceasta nu este, desigur, adevărat, după cum entitatea îşi va aminti curând (şi uneori) în mod dureros.

Voi sunteţi o fiinţă făcută din trei părţi. Din trup, minte şi spirit. Veţi fi *întotdeauna* făcuţi din trei părţi, nu numai cât trăiţi pe Pământ.

Există unii care presupun că, la moarte, trupul şi mintea sunt părăsite. Trupul şi mintea *nu* sunt părăsite. Trupul îşi schimbă forma, lăsând în urmă partea mai densă, dar păstrând întotdeauna forma

exterioară. Mintea (pe care nu trebuie să o confundăm cu creierul) pleacă şi ea cu tine, alăturându-se spiritului şi trupului ca o singură masă de energie cu trei dimensiuni sau faţete.

În cazul în care alegeţi să vă întoarceţi la această ocazie de a trăi experienţa pe care o numiţi viaţa pe Pământ, Sinele vostru divin va separa din nou adevăratele sale dimensiuni în ceea ce voi numiţi - trup, minte şi spirit. În realitate, voi sunteţi o singură energie, cu trei caracteristici distincte.

Atunci când vă asumaţi sarcina de a ocupa un nou corp fizic, aici pe Pământ, corpul vostru eteric (după cum l-au numit unii dintre voi) îşi micşorează vibraţiile încetineşte - de la o vibraţie atât de rapidă încât nu poate fi nici măcar văzută, la o viteză care produce masă şi materie. Această materie reală este creaţia gândului pur - lucrarea minţii voastre, cel mai înalt aspect al minţii din fiinţa voastră tripartită.

Această materie este o coagulare a milioane de miliarde de miliarde de unităţi energetice diferite într-o masă enormă, controlabilă de către minte ... voi sunteţi cu adevărat mintea dominantă - Creierul!

Pe măsură ce aceste unităţi minuscule de energie şi-au extins energia, ele sunt date deoparte de către trup, în timp ce mintea creează altele noi. Mintea creează aceasta din gândul ei continuu despre Cine Eşti. Corpul eteric „prinde", ca să zic aşa, gândul şi coboară vibraţia altor unităţi de energie (într-un anumit sens, le „cristalizează") şi ele devin materie - materia nouă din care sunteţi făcuţi voi.

În acest fel, fiecare celulă din trupul vostru se schimbă, o dată la câţiva ani. Literalmente, *voi nu sunteţi aceeaşi persoană* care aţi fost cu câţiva ani în urmă.

Dacă aveţi gânduri despre boală sau suferinţă (sau mânie continuă, ură şi negativitate), trupul vostru va traduce aceste gânduri în formă fizică. Oamenii vor vedea această formă negativă bolnavă şi vor spune „ce-i cu tine, te-ai schimbat?"[1] şi nici nu-şi vor da seama cât de exactă este întrebarea lor.

Sufletul urmăreşte această întreagă dramă în desfăşurare, an după an, lună de lună, zi de zi, moment de moment şi, în permanenţă,

[1] joc de cuvinte: What's the matter? = ce s-a întâmplat şi matter - materie

exprimă Adevărul despre tine. El nu uită *niciodată* matricea; planul originar; prima idee; gândul creator. Treaba lui este să-ți re-amintească adică - literalmente să-ți re-amintească[1] - astfel încât să-ți amintești din nou Cine Ești și apoi să alegi Cine Vrei acum Să Fii.

Și, în acest fel, continuă atât acum cât și pentru eternitate, cicluri de creație și experiență, de imaginație și realizare, de cunoaștere și evoluție în necunoscut.

Uau!

Exact cum zici! Și mai este ceva de explicat. Chiar foarte mult. Dar nu se poate niciodată cuprinde totul într-o carte și, probabil, nici într-o întreagă viață. Totuși, tu ai făcut începutul și asta e bine.

Amintește-ți că, așa cum v-a spus marele tău profesor, William Shakespeare: „Există mai multe lucruri în Cer și pe Pământ, Horatio, decât s-a visat în filozofia ta".[2]

Pot să-ți pun niște întrebări? De exemplu, când spui că mintea vine cu mine după moarte, înseamnă că și „personalitatea" mea merge cu mine? O să știu eu în viața de dincolo cine am fost?

Da ... și cine ai fost *întotdeauna Totul* îți va fi deschis, pentru că, atunci, va fi un avantaj pentru tine să știi. Acum, în acest moment, nu te avantajează.

Și referitor la viața aceea, va fi o „contabilizare a faptelor mele" - o privire retrospectivă - un răboj?

Nu există judecată în ceea ce tu numești viața de apoi. Nu ți se va permite nici măcar să te judeci tu (pentru că fără îndoială îți vei da o notă proastă, având în vedere cât de aspru și neiertător ești cu tine însuți în *această* viață).

Nu. Nu se dă socoteală. Nimeni nu arată cu degetul mare „în sus" sau „în jos". *Numai oamenii judecă și, pentru că tu ești om, presupui*

[1] joc de cuvinte: to remind = a reaminti; mind = minte

[2] William Shakespeare, Hamlet

că şi Eu trebuie să judec. Dar Eu nu o fac - şi acesta este marele adevăr pe care voi nu-l puteţi accepta.

Cu toate acestea, deşi nu există judecata de apoi în viaţa de dincolo, va exista ocazia să revezi tot ceea ce ai gândit, ai spus şi ai făcut aici şi să decizi dacă ai mai alege din nou să faci aceleaşi lucruri, pornind de la Cine Spui Tu că Eşti şi Cine Vrei să Fii.

Există o învăţătură mistică orientală în jurul unei doctrine numită Kama Loca, potrivit căreia, în momentul morţii noastre, fiecărei persoane i se dă ocazia de a retrăi fiecare gând pe care l-a avut, fiecare cuvânt pe care l-a rostit, fiecare acţiune pe care a făcut-o - nu din punctul nostru de vedere, ci din punctul de vedere al celeilalte persoane pe care aceste lucruri au afectat-o.

Cu alte cuvinte, noi am trăit *deja* experienţa a ceea ce *noi* am simţit gândind, spunând şi făcând ceea ce am făcut, iar acum ni se dă experienţa de a simţi ceea ce *cealaltă* persoană a simţit în fiecare dintre acele momente - şi cu *această* măsură noi vom hotărî dacă vom gândi, rosti sau face acele lucruri din nou.

Ai ceva de comentat?

Ceea ce apare în viaţa ta de dincolo este mult prea extraordinar pentru a fi descris aici în termeni pe care să-i poţi înţelege - pentru că experienţa are alte dimensiuni şi, literalmente, întrece orice descriere, dacă am folosi instrumente atât de teribil de limitate cum sunt cuvintele.

E suficient să spun că veţi avea ocazia de a trece din nou în revistă această viaţă de acum, fără durere sau frică sau judecată, doar cu scopul de a putea să hotărâţi ce simţiţi în legătură cu experienţele voastre de aici şi unde vreţi să plecaţi.

Mulţi dintre voi vor decide să se întoarcă aici; să se întoarcă în această lume a densităţii şi relativului, pentru a avea încă o şansă de a trăi experienţa deciziilor şi alegerilor pe care le faceţi la acest nivel privind Sinele vostru.

Alţii dintre voi - câţiva aleşi - vă veţi întoarce cu o misiune diferită. Vă veţi întoarce la densitate şi materie pentru singurul scop al sufletului de *a-i scoate* pe alţii din densitate şi materie. Există întotdeauna printre voi pe Pământ cei care au făcut o astfel de alegere. Îi puteţi deosebi imediat. Lucrarea lor s-a terminat. Ei s-au

întors, pur şi simplu, pe Pământ, numai ca să-i ajute pe alții. Aceasta este bucuria lor. Acesta este exaltarea sufletului lor. Ei nu caută altceva decât să-i servească pe alții.

Nu poți să nu-i vezi pe aceşti oameni. Ei sunt pretutindeni. Sunt mult mai mulți decât crezi. Întâmplarea face că tu îl cunoşti pe unul dintre ei, cel puțin ştii de el.

Sunt eu unul dintre ei?

Nu, dacă simți nevoia să întrebi, atunci ştii că nu eşti. Unul ca ei nu pune întrebări. Nu e nimic de întrebat.

Tu, fiul Meu, eşti un mesager în această viață. Un sol. Un aducător de veşti, un căutător şi, adesea, un rostitor al Adevărului.

E suficient pentru o singură viață. Fii fericit.

***Sunt*. Dar pot întotdeauna să sper la mai mult.**

Da. Şi vei spera! Vei spera întotdeauna la mai mult. Face parte din natura ta. Străduința de a fi întotdeauna mai mult decât eşti face parte din natura divină.

Străduieşte-te deci, da!, *străduieşte-te* cu orice preț.

Acum vreau să răspund definitiv la întrebarea cu care ai început acest segment din conversația noastră.

Dă-i înainte şi *fă* ceea ce-ți place cu adevărat să faci! Nu face nimic altceva. Ai atât de puțin timp. Cum te poți gândi să iroseşti o clipă făcând ceva ce nu-ți place, numai ca să-ți câştigi *existența?* Ce fel de existență este *aceea?* Nu este o existență, este o *moarte.*

Dacă spui „da, dar ... Îi am pe cei care depind de mine ... guri mititele de hrănit... o nevastă care aşteaptă de la mine ... ", îți voi răspunde: dacă insişti că viața ta se referă la ceea ce face trupul tău, nu înțelegi de ce ai venit aici.

Fă ceva care să-ți facă plăcere - care să vorbească despre Cine Eşti.

Atunci, cel puțin, poți să nu mai ai resentimente şi furie față de cei care îți închipui tu că te rețin de la a fi fericit.

Nu trebuie să faci abstracție de ceea ce face trupul tău. E un lucru important, dar nu la modul la care crezi tu. Acțiunile trupului au ca scop reflectarea unei stări de a fi şi nu încercarea de a atinge o stare

de a fi.

Dacă urmăm ordinea firească a lucrurilor, nimeni nu face nimic pentru ca *să fie* fericit - *suntem* fericiţi şi de aceea *facem* ceva.

Nimeni *nu face* ceva pentru *ca să fie* plin de compasiune; *suntem* plini de compasiune şi de aceea acţionăm într-un anumit fel.

Decizia sufletului precede acţiunea corpului - în cazul unei persoane foarte conştiente.

Numai o persoană inconştientă încearcă să producă o stare a sufletului prin ceva ce face trupul.

Acesta este înţelesul afirmaţiei, viaţa ta nu înseamnă ceea ce face trupul tău". *Este* totuşi adevărat că ceea ce face trupul tău este o reflectare a ceea ce este viaţa ta.

Aceasta este o altă dicotomie divină.

Dar dacă nu înţelegi nimic altceva, reţine:

Ai *dreptul* la fericire indiferent dacă ai sau nu copii, indiferent dacă ai sau nu nevastă. Caut-o! Găseşte-o! Şi vei avea o familie fericită, indiferent de câţi bani câştigi sau nu câştigi. Şi dacă ei nu sunt fericiţi şi se ridică şi te părăsesc, atunci, cu dragoste, dă-le voie să plece ca să-şi găsească fericirea *lor.*

Dacă, pe de altă parte, ai evoluat până la punctul unde problemele trupului nu te mai interesează, atunci eşti şi mai liber să-ţi cauţi fericirea pe Pământ, ca şi în Ceruri. Dumnezeu spune că *e în regulă să fii fericit* - da, fericit chiar *în ceea ce faci.*

Lucrarea vieţii tale este o afirmaţie a lui Cine Eşti. Dacă nu este, atunci de ce o faci?

Îţi închipui că *trebuie?*

Nu trebuie să faci nimic.

Dacă „omul care-şi susţine familia cu orice preţ, chiar cu preţul propriei sale fericiri" este Cine Eşti, atunci iubeşte-ţi munca, deoarece ea îţi *facilitează crearea unei afirmaţii vii a Sinelui.*

Dacă „femeia care lucrează la un serviciu pe care-l urăşte, pentru a-şi îndeplini responsabilităţile aşa cum înţelege ea" este Cine Eşti, atunci iubeşte-ţi, iubeşte-ţi, *iubeşte-ţi* serviciul, pentru că el sprijină întru totul imaginea Sinelui tău şi conceptul despre Sinele tău.

Oricine poate să iubească orice, în momentul în care înţelege ce face şi pentru ce.

Nimeni nu face nimic din ceea ce nu doreşte să facă.

13

Cum pot să-mi rezolv câteva dintre problemele de sănătate pe care le am acum? Am suferit destule boli cronice să-mi ajungă trei vieți. De ce le am pe toate acum, în *această* viață?

În primul rând să lămurim un lucru. Le iubești. Cel puțin pe majoritatea dintre ele. Le-ai folosit admirabil pentru ca să-ți fie milă de tine însuți și pentru a atrage atenția asupra ta.

În puținele ocazii când nu le-ai iubit, aceasta s-a întâmplat numai pentru că merseseră prea departe. Mult mai departe decât te-ai gândit că vor ajunge când le-ai creat.

Trebuie să înțelegem ceea ce tu probabil știi deja: toate bolile sunt autocreate. Până și doctorii de medicină convențională își dau seama acum de modul în care oamenii se *autoîmbolnăvesc*.

Majoritatea oamenilor o fac inconștient. (Nici măcar nu știu ce fac).

Așa că, atunci când se *îmbolnăvesc* nu-și dau seama de ce a căzut pe capul lor. Au sentimentul că *i-a trăsnit din senin,* mai degrabă decât că și-au făcut-o cu mâna lor.

Acest lucru se întâmplă pentru că majoritatea oamenilor trec prin întreaga viață în mod inconștient - nu numai prin problemele de sănătate și consecințele lor.

Oamenii fumează și se miră că au cancer.

Oamenii îngurgitează animale și grăsime și se miră că au arterele blocate.

Oamenii sunt furioși toată viața și se miră că fac atac de cord.

Oamenii sunt în competiție cu ceilalți - fără milă și sub un stres incredibil - și se miră de ce fac atac cerebral.

Un adevăr mai puțin evident este că majoritatea oamenilor *își fac îngrozitor de multe griji.*

Grijile sunt cea mai rea formă de activitate mentală din câte există, alături de ură, care este profund autodistructivă. Grijile nu-și au rostul. Reprezintă o energie mentală irosită. Ele dau, de asemenea, naștere la reacții biochimice care lezează trupul, producând orice - de la indigestie la probleme coronariene - și multe altele, mai mult sau

mai puţin grave.

Sănătatea se îmbunătăţeşte aproape instantaneu atunci când *grijile* dispar.

Grijile sunt activitatea unei minţi care nu înţelege legătura ei cu Mine.

Ura este starea mentală cea mai nocivă. Ea otrăveşte trupul, iar efectele ei sunt practic ireversibile.

Frica este opusul a tot ceea ce eşti şi, astfel, ea are un efect de opoziţie la sănătatea ta mintală şi fizică.

Frica înseamnă grijile - la o scară foarte mare.

Grijile, ura, frica împreună cu rudele lor: anxietatea, amărăciunea, nerăbdarea, avariţia, lipsa de amabilitate, obiceiul de a-i judeca pe alţii şi de a-i condamna - toate atacă trupul la nivelul celulei. În aceste condiţii, este imposibil să ai un corp sănătos.

Tot aşa - deşi la un nivel ceva mai scăzut - vanitatea, îngăduinţa faţă de propriile slăbiciuni şi lăcomia duc la boală fizică, sau te fac să nu te simţi bine.

Orice boală este în primul rând creată în minte.

Cum adică? Dar cum e cu situaţiile în care iei boala de la altul? Răcelile, sau ce să mai vorbim de SIDA?

Nimic, absolut nimic nu apare în viaţa voastră, dacă nu a fost mai întâi în gând. Gândurile sunt ca magneţii, atrag efectele asupra voastră. E posibil ca gândurile să nu fie întotdeauna evidente şi deci cauze clare, cum ar fi: „urmează să mă infectez cu o boală groaznică". Gândul poate fi (şi de obicei este) mult mai subtil. („Nu merit să trăiesc") („Viaţa mea e o brambureală de nedescris.") („Sunt un om care pierde întotdeauna.") („Dumnezeu o să mă pedepsească.") („M-am săturat până peste cap de viaţa asta!").

Gândurile sunt o formă de energie foarte subtilă şi totuşi extrem de puternică. Cuvintele sunt mai puţin subtile, dar mai dense. Acţiunile sunt cele mai dense dintre toate. Acţiunea este energie sub formă fizică grea, în mişcare grea. Când gândeşti, rosteşti *şi* acţionezi dintr-un concept negativ cum ar fi „Sunt un om care pierde întotdeauna", pui în mişcare o uriaşă energie creatoare. Nu-i de mirare că te doboară o răceală. Iar ăsta poate să fie cel mai mic rău dintre toate.

Este foarte greu să îndrepți efectele gândirii negative, o dată ce ele au luat formă fizică. Nu e imposibil, dar este foarte greu. E nevoie de un gest de extremă credință. Necesită o încredere extraordinară în forța pozitivă a universului - fie că o numiți Dumnezeu, Zeu, Cel Imuabil, Forța Primordială, Cauza Inițială sau orice alt nume I-ați da.

Vindecătorii au o astfel de credință. Este o credință care trece în Cunoașterea Absolută. Ei *știu* că destinul tău este să fii întreg, complet și perfect, *acum, în acest moment.* Această cunoaștere este și ea un gând -un gând foarte puternic. Ea are puterea de a muta munții - darămite moleculele din corpul vostru. De aceea, vindecătorii pot vindeca, adesea chiar de la distanță.

Gândul nu știe ce-i aia distanță. Gândul călătorește în jurul lumii și traversează universul mai repede decât timpul pe care ți-l ia ca să rostești cuvântul.

„Spune doar vorba și servitorul meu va fi vindecat"[1]. Și așa a și fost, în însăși acea clipă, chiar înainte ca fraza să fie terminată. Atât de mare a fost credința centurionului.

Și totuși *voi* sunteți *cu toții* leproși mentali. Mintea voastră este mâncată de gânduri negative. Câteva dintre ele vă sunt impuse. Multe le faceți chiar voi înșivă, le implorați și apoi le găzduiți și le purtați de grijă, ore, zile, săptămâni, luni - ba chiar și ani.

... și vă întrebați de ce sunteți bolnavi.

Puteți „să vă rezolvați câteva dintre problemele de sănătate" după cum ai spus tu, rezolvându-vă problemele de gândire. Da, puteți vindeca unele dintre stările pe care le-ați căpătat (vi le-ați dat), tot așa cum puteți opri din dezvoltare noi probleme majore. Și toate acestea le puteți face, schimbându-vă modul de gândire.

De asemenea - și nu-mi vine să vă sugerez aceasta pentru că sună atât de profan în gura lui Dumnezeu dar - pentru numele lui Dumnezeu! - *îngrijiți-vă mai bine.*

Nu aveți nici un pic de grijă de trupul vostru, îi dați foarte puțină atenție, până ce suspectați că ceva nu este în regulă cu el. Nu faceți practic nimic pentru o întreținere preventivă. Aveți mai multă grijă de *mașina* voastră decât de trupul vostru - ca să nu zic mai mult.

Nu numai că nu reușiți să preveniți căderile de sănătate prin

---

[1] Matei VIII, 8. Noul Testament

consulturi regulate, analize o dată pe an şi folosirea terapiilor şi medicamentelor care vi s-au dat (de ce mai mergeţi la doctor să cereţi ajutor, dacă apoi nu folosiţi remediile pe care vi le sugerează? La asta puteţi să-Mi răspundeţi?) - în plus, în răstimpul dintre aceste consulturi vă maltrataţi groaznic trupul, după care nu faceţi nimic!

Nu faceţi nici un fel de sport, trupul devine *fleşcăit* şi, încă şi mai rău, slab, din cauză că nu-l folosiţi.

Nu îl hrăniţi cum trebuie, slăbindu-l, astfel, şi mai tare. Apoi îl umpleţi de toxine şi otrăvuri şi de cele mai absurde substanţe pe post de hrană. Şi totuşi, această minunată maşinărie încă funcţionează; ea încă pufăie înainte, împingând cu curaj, făcând faţă acestui atac sălbatic.

Este oribil. Sunt oribile condiţiile în care vă obligaţi trupul să supravieţuiască. Dar nu faceţi nimic sau aproape nimic în această privinţă.

Veţi citi toate acestea, veţi da din cap aprobând plini de regrete şi veţi continua să-l maltrataţi. Şi ştii de ce?

Mi-e teamă să întreb.

Pentru că *nu aveţi voinţa de a trăi.*

Este o acuzaţie foarte dură.

N-am avut intenţia să fie dură şi nici nu trebuia să fie o acuzaţie.

„Dur" este un termen relativ; un mod de-al tău de a judeca cuvintele. „Acuzaţie" implică vinovăţie şi „vinovăţia" implică acţiune greşită. Aici nu e vorba de acţiune greşită şi nici de vinovăţie sau acuzaţie.

Am rostit doar un adevăr. Ca toate adevărurile, are calitatea de a te trezi. Unora nu le place să fie treziţi. Majoritatea nu doresc acest lucru, ci ar vrea mai degrabă să fie lăsaţi să doarmă.

Lumea este în starea în care e, din cauză că este plină de somnambuli.

În ceea ce priveşte afirmaţia Mea, ce ţi se pare neadevărat în ea? Tu nu ai voinţa de a trăi. Cel puţin nu ai avut-o până acum.

Dacă-mi spui că „te-ai convertit instantaneu", îmi voi schimba prezicerea în legătură cu ce vei face acum. Recunosc că prezicerea

Mea se bazează pe experiența trecută. Scopul ei a fost să te trezească. Uneori, când o persoană doarme foarte adânc, trebuie s-o scuturi un pic.

Am văzut că, în trecut, ai avut foarte puțină voință de a trăi.

Acum poți să negi aceasta, dar, în cazul de față, acțiunile tale spun mai mult decât vorbele.

Dacă ai aprins vreodată o țigară în viața ta - ca să nu mai zic dacă ai fumat un pachet pe zi timp de douăzeci de ani, ceea ce ai și făcut - ai foarte puțină voință de a trăi. Nu-ți pasă *ce faci* cu corpul tău.

Dar eu *nu mai fumez* de zece ani.

După douăzeci de ani de pedeapsă fizică extenuantă.

Și dacă ai mai băgat și alcool în corp, ai foarte puțină voință de a trăi.

Beau foarte moderat.

Corpul nu trebuie să îngurgiteze alcool. Acesta distruge mintea.

Dar *Iisus* a acceptat alcoolul!
A mers la nuntă și a turnat apă în vin!

Și cine a spus că Iisus era perfect?

Vai, pentru Dumnezeu!

Ia spune, am început să te cam enervez, nu?

Departe de mine gândul de *a mă enerva* pe *Dumnezeu.* Vreau să spun că ar fi cam mare impertinență din partea mea, nu-i așa? Dar cred că am mers prea departe. Tatăl meu m-a învățat „să fiu moderat în toate". Cred că, în ceea ce privește alcoolul, m-am conformat.

Trupul își poate reveni mult mai ușor dintr-o vătămare moderată, așa că zicala este folositoare. Cu toate acestea, Îmi păstrez afirmația de la început: corpul nu trebuie să îngurgiteze alcool.

Dar până şi unele medicamente conţin alcool!

Nu am nici un control asupra a ceea ce voi numiţi medicamente. Îmi păstrez părerea.

Eşti foarte intransigent, nu-i aşa?

Uite ce este, adevărul e adevăr. Dacă cineva ar zice „un pic de alcool nu o să-ţi facă rău" şi ar plasa această afirmaţie în contextul vieţii pe care o trăieşti acum, ar trebui să fiu de acord. Aceasta nu schimbă adevărul a ceea ce am spus, ci, pur şi simplu, îţi permite să-l ignori.

Ia să ne gândim puţin. În mod normal voi, oamenii, vă uzaţi trupul timp de 50 până la 80 de ani. Unii mai mult, dar nu mulţi. Alţii încetează să mai funcţioneze mai devreme, dar nu majoritatea. Eşti de acord?

Da, aşa este.

În regulă, aşa că avem un punct de pornire pentru discuţia noastră. Când am spus că aş putea fi de acord cu afirmaţia „un pic de alcool nu-ţi face rău", am adăugat „în contextul vieţii *pe care o trăieşti acum*". Vezi tu, voi, oamenii, păreţi *satisfăcuţi* de viaţa pe care o trăiţi acum. Dar - s-ar putea să te surprindă să auzi acest lucru - viaţa a fost menită să fie trăită într-un mod complet diferit. Şi trupul tău a fost menit să dureze *mult mai mult.*

Chiar aşa?

Da.

Cât de mult?

Infinit de mult.

Ce înseamnă asta?

Asta înseamnă, fiul Meu, că trupul tău a fost menit să trăiască o veşnicie.

O veşnicie?

Da. Sau, mai clar, „mai mult decât o veşnicie”.

Vrei să spui că noi nu ar trebui să murim niciodată?

Voi *nu muriți* niciodată. Viața este eternă. Voi sunteți nemuritori. Voi *nu muriți* niciodată. Pur şi simplu, vă schimbați forma. Nici măcar nu trebuie să faceți acest lucru. *Voi* ați decis să o faceți, nu *Eu*. Eu am făcut ca trupurile voastre să poată dura *o veşnicie*. Chiar crezi că Dumnezeu nu putea să facă nimic mai bun, că cel mai bun lucru pe care Dumnezeu putea să-l facă era un trup care să țină 60, 70 poate 80 de ani şi apoi să se dezintegreze? Asta-ți imaginezi tu că este limita capacității Mele?

Nu m-am gândit niciodată să mă exprim în felul acesta ...

Am clădit trupul vostru minunat ca să dureze *o veşniciei* Strămoşii voştri chiar au trăit în trupurile lor, practic fără dureri şi fără frica de ceea ce voi acum numiți moarte.

În mitologia voastră religioasă, voi simbolizați memoria celulei acestei prime versiuni a oamenilor, prin Adam şi Eva. Bineînțeles că, în realitate, au fost mai mult decât doi.

La început, ideea era ca voi, suflete minunate, să aveți şansa de a vă cunoaşte Sinele vostru aşa Cum Sunteți Voi cu Adevărat, prin experiențele câştigate în corpul fizic, în lumea relativă - după cum am explicat aici de mai multe ori.

Aceasta s-a realizat prin încetinirea vitezei de neimaginat a tuturor vibrațiilor (formă - gânduri) pentru a produce materie - inclusiv acea materie pe care voi o numiți corp fizic.

Viața a evoluat pe o mulțime de trepte, într-o clipire pe care voi acum o numiți miliarde de ani. Şi, în această clipă sfântă, ați apărut voi din mare, din apa vieții, pe uscat şi în forma pe care o aveți acum.

Deci, ceea ce spun evoluţioniştii *este corect!*

Mi se pare amuzant - este, de fapt, o sursă de amuzament continuu -că voi, oamenii, simţiţi o nevoie atât de puternică de a caracteriza totul prin corect şi greşit. Nu v-aţi gândit niciodată că *voi aţi emis aceste etichete,* ca să vă ajute să definiţi ceea ce este materia, cât şi Sinele vostru.

Nu v-a venit niciodată ideea (cu excepţia celor mai inteligente minţi) că un lucru poate să fie atât corect, cât şi greşit; că, numai din punct de vedere relativ, ceva este ori aşa ori aşa. Din punct de vedere absolut - al timpului-netimpului - *toate lucrurile sunt un tot.*

Nu există masculin şi feminin, nu există înainte şi după, nu există repede şi încet, aici şi acolo, în sus şi în jos, la stânga şi la dreapta - şi nu există corect şi greşit.

Astronauţi şi cosmonauţii voştri au înţeles ceva de genul acesta.

Şi-au închipuit că ţâşnesc cu racheta *în sus* ca să ajungă în spaţiul exterior şi, când au ajuns acolo, au descoperit că priveau *în sus, spre Pământ.* Aşa să fi fost? Poate că ei se uitau *în jos,* spre Pământ! În cazul acesta, unde era soarele? În sus? În jos? Nu! Uite-l acolo, *la stânga.*

Dintr-o dată, un lucru nu era *nici* sus, *nici* jos; el era *pe lateral...* şi toate definiţiile, în felul acesta, *au dispărut.*

Aşa se întâmplă în lumea Mea - în lumea *noastră* - în împărăţia noastră reală. Toate definiţiile dispar, făcând dificilă discuţia în termeni definitivi despre această împărăţie.

Religia este încercarea voastră de a vorbi despre ceea ce nu se poate vorbi. Şi nu prea face treabă bună.

Nu, fiul Meu, ceea ce spun evoluţioniştii *nu este* corect. Eu am creat toate acestea - *toate* acestea - într-o clipire de ochi; într-o clipă sfântă - exact aşa cum au spus creaţioniştii. *Şi...* a fost nevoie de un proces de evoluţie care a durat milioane şi milioane de ceea ce *voi* numiţi ani, exact aşa cum pretind evoluţioniştii.

Ceea ce spun *ambele grupări* este „corect". După cum au descoperit cosmonauţii, *totul depinde de felul în care priveşti lucrurile.*

Dar problema reală este: ce contează dacă e vorba de o clipă sfântă sau de milioane de ani? Eşti de acord cu Mine că, în cazul unor întrebări despre viaţă, misterul este mult prea mare ca să-l puteţi

rezolva voi? De ce să nu priviți acest mister ca pe ceva sacru? Şi de ce să nu permiteți sacrului să rămână sacru şi să-l lăsați în pace?

Presupun că toți avem o nevoie incomensurabilă de a cunoaşte.

Dar ştiți *deja!* Tocmai *v-am mai spus-o!* Cu toate acestea, nu vreți să ştiți adevărul, vreți să ştiți adevărul *aşa cum îl înțelegeți voi.* Aceasta este cea mai mare piedică în calea iluminării voastre. Credeți că *ştiți* deja adevărul! Credeți că *înțelegeți* deja cum stau lucrurile. Astfel că voi sunteți de acord cu tot ceea ce vedeți, auziți sau citiți, care se încadrează în paradigma înțelegerii voastre şi respingeți tot ceea ce nu se încadrează. Iar aceasta numiți voi a învăța. Aceasta numiți voi a fi deschis spre învățătură. *Din păcate, voi nu veți fi niciodată deschişi spre învățătură, atâta timp cât sunteți închişi spre orice, în afară de propriul vostru adevăr.*

Tot aşa, această carte va fi numită de către unii blasfemie - lucrarea diavolului.

Dar cei care vor avea urechi de auzit, să audă. Adevăr vă spun Eu vouă: *voi nu ați fost meniți să muriți vreodată.* Forma voastră fizică a fost creată ca o înlesnire magnifică; un instrument minunat; un vehicul glorios care să vă permită să trăiți experiența realității pe care ați creat-o cu mintea voastră, pentru a vă putea cunoaşte Sinele pe care l-ați creat în sufletul vostru.

Sufletul concepe, mintea creează, corpul trăieşte experiența. Cercul este complet. Sufletul se cunoaşte, atunci, în propria sa experiență. Dacă nu-i place ceea ce trăieşte ca experiență (simte), sau, dintr-un motiv sau altul, doreşte o altfel de experiență, pur şi simplu, el concepe *o nouă* experiență a Sinelui şi, literalmente, *se răzgândeşte.*

În curând, trupul se trezeşte într-o nouă experiență. („Eu sunt reînvierea şi viața" a fost un exemplu magnific.

Cum crezi tu că *a făcut* Iisus acest lucru? Sau nu crezi că s-a întâmplat vreodată? *Să crezi! S-a întâmplat!)*

Şi lucrurile stau aşa: sufletul nu va deține niciodată supremația trupului sau minții. Eu v-am făcut ca pe o ființă tripartită. Voi sunteți trei ființe într-una, făcută după Chipul şi Asemănarea Mea.

Cele trei aspecte ale Sinelui sunt, în mod înțelept, egale una cu

alta.

Fiecare are o funcţie, dar nici o funcţie nu este mai importantă decât alta şi nici o funcţie nu o *precede* pe alta. Toate sunt interlegate într-un mod perfect egal.

A concepe - a crea - a trăi experienţa.

Ceea ce concepeţi - creaţi, ceea ce creaţi - trăiţi ca experienţă, ceea ce trăiţi ca experienţă - concepeţi.

Din acest motiv se spune că, dacă puteţi să vă faceţi trupul să trăiască o anumită experienţă (de exemplu, belşugul), în curând veţi avea acest sentiment în sufletul vostru, sentiment care se va autocrea într-un mod nou (şi anume, îmbelşugat), oferind astfel minţii voastre un gând nou. De la gândul cel nou porneşte şi mai multă experienţă, iar trupul începe să trăiască o nouă realitate ca pe o stare permanentă de a fi.

Trupul vostru, mintea voastră şi sufletul (spiritul) vostru sunt una. În aceasta voi sunteţi un microcosmos al Meu - Totul Divin, Întregul Sfânt, Suma şi Substanţa. În felul acesta, voi vedeţi cum Eu sunt începutul şi sfârşitul a toate, Alfa şi Omega.

Acum îţi voi explica misterul final: relaţia voastră exactă şi adevărată cu Mine.

VOI SUNTEŢI TRUPUL MEU.

Ceea ce trupul *tău* este pentru mintea şi sufletul *tău,* tot aşa sunteţi *voi* pentru mintea şi sufletul *Meu.* De aceea:

Tot ceea ce Eu trăiesc ca experienţă, trăiesc prin voi.

Aşa cum trupul, Mintea şi spiritul vostru sunt una, tot aşa sunt şi ale Mele.

Aşa se face că Iisus din Nazaret, printre mulţi alţii care au înţeles acest mister, a rostit un adevăr imuabil atunci când a spus: *„Eu şi Tatăl Una suntem".*[1]

Şi-ţi mai spun ceva: există adevăruri şi mai cuprinzătoare decât acesta, cu care te vei familiariza într-o zi.

Pentru că, aşa cum voi sunteţi trupul Meu, Eu sunt trupul altuia.

Vrei să spui că *nu eşti Dumnezeu?*

Ba da, sunt Dumnezeu aşa cum Îl înţelegi tu acum. Eu sunt

[1] Ioan, X, 30. Noul Testament

Zeitatea aşa cum O înțelegi tu acum. Eu sunt Cel care concepe şi Creatorul a Tot ceea ce tu cunoşti şi trăieşti acum ca experiență şi voi sunteți copiii Mei ... chiar dacă Eu sunt copilul altuia.

Încerci să-mi spui că până şi Dumnezeu are un Dumnezeu?

Îți spun că percepția voastră despre realitatea ultimă este mai limitată decât ați crezut şi că Adevărul este mai *ne*limitat decât vă puteți imagina. Vă dau o imagine deosebit de mică a infinitului şi a dragostei infinite. (O imagine mult mai mare nu o puteți suporta în realitatea voastră. De-abia o puteți suporta pe *aceasta).*

Stai un pic! Vrei să spui că, în realitate, acum eu *nu* vorbesc cu Dumnezeu aici?

Ți-am mai spus că - dacă Îl concepi pe Dumnezeu ca pe creatorul şi stăpânul tău - în egală măsură în care tu eşti creatorul şi stăpânul propriului tău trup - Eu sunt Dumnezeul pe care-L poți tu înțelege. Şi, într-adevăr, tu vorbeşti cu Mine. A fost o conversație foarte plăcută, nu-i aşa?

Plăcută sau nu, eu credeam că vorbesc cu Dumnezeul Cel adevărat. Dumnezeul Dumnezeilor. Ştii ce vreau să spun - şeful cel mare, Boss-ul.

Crede-Mă că vorbeşti cu El.

Cu toate acestea, Tu spui că există cineva deasupra Ta în această schemă ierarhică.

Ceea ce facem noi acuma este să încercăm imposibilul, adică să vorbeşti despre ceea ce nu se poate vorbi. După cum ziceam, acest lucru încearcă să-l facă religia. Stai să văd dacă pot să-ți fac un rezumat.

Veşnicia este mai lungă decât crezi tu. Eternitatea este mai lungă decât Veşnicia.

Dumnezeu este mai mult decât îți imaginezi. Dumnezeu *este* energia pe care tu o numeşti imaginație. Dumnezeu *este* creație.

Dumnezeu *este* primul gând. Şi Dumnezeu *este* ultima experienţă. Şi Dumnezeu este totul între ele.

Te-ai uitat vreodată printr-un microscop foarte puternic sau ai văzut imagini ale acţiunii moleculare şi ţi-ai spus „Cerule, dar este *un întreg univers* aici, iar faţă de acest univers, eu, cel care mă uit, trebuie să mă simt ca Dumnezeu!”?

Ai spus vreodată aşa ceva, sau ai trăit o astfel de experienţă?

Da, şi-mi imaginez că orice fiinţă raţională a trăit-o.

Într-adevăr. Şi astfel ai obţinut o imagine foarte estompată a ceea ce încerc să-ţi arăt Eu aici.

Şi ce ai face dacă ţi-aş spune că această realitate, pe care de-abia ai întrezărit-o, *nu se termină niciodată?*

Explică-Te. Te-aş ruga să explici.

Gândeşte-te la cea mai mică parte din univers pe care ţi-o poţi închipui. Imaginează-ţi această minusculă particulă de materie.

Acum, tai-o în jumătate.

Bine.

Ce-ai obţinut?

Două jumătăţi mai mici.

Exact. Taie-le în jumătate. Ce ai acum?

Două jumătăţi *şi mai mici.*

Exact, fă-o iarăşi şi iarăşi! Ce ţi-a mai rămas?

Particule din ce în ce mai mici.

Da, dar când o să te *opreşti*? De câte ori poţi să împărţi materia până când ea încetează să mai existe?

Nu ştiu. Cred că nu încetează niciodată să mai existe.

Vrei să spui că niciodată nu poţi *să o distrugi complet?* Tot ce poţi să faci este să-i schimbi forma?

Aşa se pare.

Adevăr îţi spun Eu ţie: tocmai ai învăţat secretul vieţii şi ai privit spre infinit. Vreau să-ţi pun o întrebare.

În regulă...

Ce te face să crezi că infinitul funcţionează numai în această direcţie?

Deci ... nu există un sfârşit mergând în sus, aşa cum nu există unul mergând în jos.

Nu există în sus sau în jos, dar înţeleg ce vrei să spui.

Dacă nu există un sfârşit pentru foarte mic, atunci nu există un sfârşit nici pentru foarte mare.

Corect.

Deci, dacă nu există sfârşit pentru foarte mare, atunci nu există *cel mai mare.* Aceasta înseamnă, într-un sens foarte larg, *că nu există Dumnezeu!*

Sau: *totul este Dumnezeu şi nu există nimic altceva.*
Adevăr îţi spun Eu ţie: EU SUNT CEL CE SUNT[1].
Şi TU EŞTI CEEA CE EŞTI. Tu nu poţi *să nu fii.* Poţi să iei orice formă, dar nu poţi să nu fii. *Poţi să nu ştii* Cine Eşti - şi prin aceasta să trăieşti *numai o jumătate din experienţa acestei cunoaşteri.*

Ar fi ceva infernal.

[1] Exodul III, 14. Vechiul Testament

Exact. Nu sunteţi condamnaţi la aceasta. Nu sunteţi pedepsiţi pentru totdeauna. Pentru a ieşi din acest infern - pentru a ieşi din necunoştere - tot ce trebuie să faceţi este să ştiţi din nou.

Sunt multe căi şi multe locuri (dimensiuni) prin care puteţi face aceasta. Voi vă aflaţi acuma într-una dintre aceste dimensiuni. Ea se numeşte, în posibilitatea voastră de înţelegere, a treia dimensiune.

Şi mai sunt multe?

Nu ţi-am spus că în Împărăţia Mea există multe palate? Nu ţi-aş fi spus-o, dacă nu ar fi adevărat.

Prin urmare, *nu există* iad - nu cu adevărat. Vreau să spun că *nu există* un loc sau o dimensiune în care suntem condamnaţi să existăm pentru totdeauna!

Care ar fi scopul unui asemenea loc?

Şi totuşi sunteţi întotdeauna limitaţi de gradul vostru de cunoaştere, pentru că voi - noi - suntem fiinţe autocreate. Nu puteţi fi ceea ce nu ştiţi că este Sinele vostru.

De aceea vi s-a dat această viaţă - ca să vă cunoaşteţi pe voi înşivă în propria voastră experienţă.

Atunci vă puteţi concepe pe voi înşivă ca pe Cine Sunteţi cu Adevărat şi să vă creaţi pe voi înşivă ca pe cel din propria voastră experienţă şi cercul este iarăşi complet... doar că este mai mare.

Şi astfel sunteţi voi în procesul de evoluţie - sau, aşa cum am spus-o în întreaga carte - *de devenire.*

Nu există limită pentru ceea ce vreţi voi să deveniţi.

Vrei să spui că eu pot să devin chiar şi - să îndrăznesc? - un Dumnezeu ... ca Tine?

Tu ce crezi?

Nu ştiu.

Până când n-ai să ştii, n-ai să poţi.

Aminteşte-ţi triunghiul - Sfânta Treime: spirit-minte-trup. A concepe-a crea-a trăi experienţa. Adu-ţi aminte, folosind simbolurile:

SFÂNTUL DUH = INSPIRAȚIE = A CONCEPE TATĂL = PĂRINTE = A CREA FIUL = VLĂSTAR = EXPERIENȚĂ

Fiul trăieşte experienţa creaţiei date de către gândul patern, gând conceput de către Sfântul Duh.

Poţi să te vezi ca, într-o zi, fiind Dumnezeu?

În momentele în care o iau cel mai tare razna.

Bine, pentru că adevăr vă spun Eu vouă: voi sunteţi *deja* un Dumnezeu.

Pur şi simplu, nu o ştiţi.

Nu v-am spus Eu oare: „Voi sunteţi Dumnezei”[1]?

[1] Psalmul 81, 6

14

Aşa deci. Ţi-am explicat totul. Viaţa. Cum funcţionează ea. Motivele şi scopurile ei. Cum te mai pot ajuta?

Nu mai am nimic de întrebat. Sunt copleşit de recunoştinţă pentru acest dialog incredibil. A fost atât de cuprinzător, atât de complet. Uitându-mă la întrebările mele iniţiale văd că le-am acoperit pe primele cinci legate de viaţă şi relaţii, de bani, carieră şi sănătate.

Mai aveam şi alte întrebări pe lista originară, după cum bine ştii, dar aceste discuţii le-au făcut oarecum irelevante.

Da, dar totuşi ai întrebat. Hai să răspundem repede la cele care au mai rămas, una câte una. Acum, că ne mişcăm atât de rapid prin materialul...

Care material?

Materialul pe care ţi l-am adus în faţa ochilor. Acum. că ne mişcăm atât de rapid prin material, hai să tratăm în viteză şi întrebările care au mai rămas.

6. Care este lecţia karmică pe care trebuie să o învăţ? Ce cunoştinţe încerc să stăpânesc?

Nu înveţi nimic aici. Nu ai nimic de învăţat. Trebuie doar să-ţi aminteşti. Adică, să ţi reaminteşti de Mine, că eşti parte din Mine. Ce cunoştinţe încerci să stăpâneşti? Încerci să stăpâneşti *însăşi Perfecţiunea.*

7. Există reîncarnare? Câte vieţi trecute am mai avut? Ce am fost eu atunci? Este „datoria karmică” o realitate?

Mi-e greu să cred că ar exista un semn de întrebare în legătură cu acest subiect. Mi-e foarte greu să-Mi imaginez aşa ceva. Sunt atât de

multe relatări despre experiențele vieților trecute, din surse deosebit de demne de încredere. Unii dintre acești oameni au adus înapoi descrieri de evenimente extraordinar de detaliate și cu date complete atât de verificabile, încât să elimine orice posibilitate de a crede că ei au inventat sau că au pus totul la cale, pentru ca să-i înșele cumva pe cercetători și pe cei dragi lor. Tu ai avut 647 de vieți trecute, asta pentru că insiști să-ți dau c cifră exactă. Aceasta este a 648-a. Ai fost *de toate*. Rege, regină, iobag. Profesor, student, maestru. Bărbat, femeie. Luptător, făcător de pace. Erou, laș. Ucigaș, salvator. Înțelept, prostănac. Ai fost *toate* acestea!

Nu, nu există ceva ce se numește datorie karmică - nu în sensul pe care i-l dai în această întrebare. O datorie e ceva ce trebuie, sau ar trebui să fie, plătită.

Nu ești obligat să faci nimic.

Cu toate acestea, există anumite lucruri pe care vrei să le faci: alegi să trăiești experiențe. Și, câteva dintre aceste alegeri depind de experiențele pe care le-ai avut înainte - iar dorința de a le alege a fost creată de aceste experiențe.

Cam astea sunt cuvintele cu care ne putem apropia cât mai mult de ceea ce voi numiți karmă.

În cazul în care karma reprezintă dorința interioară de a fi mai bun, de a te ridica, de a evolua și de a crește și de a privi evenimentele și experiențele ca pe o măsură a acestei creșteri, atunci, da, karma există.

Dar ea nu te obligă la nimic. Nu se impune nimic, niciodată. Tu ești, așa cum ai fost întotdeauna, o ființă cu liber arbitru.

8. Uneori simt că aș avea percepții extrasenzoriale deosebite. Există așa ceva? Să fiu eu oare așa? Oare oamenii care pretind a avea astfel de percepții „au făcut un pact cu diavolul”?

Da, există asemenea oameni. Tu ești unul dintre ei. *Toată lumea* este. Nu există nici o persoană care să nu aibă ceea ce tu numești percepție extrasenzorială, există doar oameni care nu o folosesc.

A-ți folosi percepția extrasenzorială nu înseamnă altceva decât să-ți folosești cel de-al șaselea simț. E clar că acesta nu „e un pact cu diavolul”, sau cel puțin nu i-aș fi dat acest sens în cazul tău. Și, desigur, nu există nici un diavol cu care să faci un pact.

Cândva - probabil în volumul al doilea - îţi voi explica exact cum funcţionează energia extrasenzorială şi capacitatea extrasenzorială.

O să fie şi un al doilea volum?

Da. Dar hai să-l terminăm pe acesta mai întâi.

9. E în regulă dacă iei bani când faci un bine? Dacă hotărăsc să am o activitate de vindecător în lume - lucrarea lui Dumnezeu - pot să o fac şi să mă şi îmbogăţesc?
Oare cele două situaţii se anulează reciproc?

Am vorbit deja despre asta.

10. E ceva în neregulă cu sexul? Hai, spune-mi, care este adevărul ascuns în spatele acestei experienţe umane? Este sexul numai pentru procreare, aşa cum spun anumite religii? Se poate obţine sfinţenie şi iluminare prin negarea sau transferul energiei sexuale? E voie să faci sex fără dragoste? Este senzaţia sexuală fizică suficientă pentru a motiva sexul?

Sigur că sexul este „în regulă". Iarăşi îţi spun că, dacă nu aş fi vrut ca voi să jucaţi anumite jocuri, nu v-aş fi dat jucăriile. Oare le daţi voi copiilor obiecte cu care nu vreţi să se joace?

Jucaţi-vă cu sexul. *Jucaţi-vă* cu el! Este o distracţie *minunată.* Este cea mai mare distracţie pe care o puteţi obţine de la trupul vostru, dacă vorbim strict în sensul experienţelor fizice. Dar, Cerule, nu distrugeţi inocenţa şi plăcerea sexuală şi puritatea distracţiei şi a bucuriei, folosind sexul în mod greşit. Nu-l folosiţi pentru putere sau cu scopuri ascunse; pentru satisfacerea Eului sau pentru dominare; pentru orice alt scop, decât pentru bucuria pură şi extazul cel mai înalt pe care-l dăruiţi şi împărtăşiţi, cel care este *dragostea* şi *dragostea recreată* - care este o viaţă nouă!

Nu-i aşa c-am ales *să vă înmulţesc* într-un mod delicios?!

Cât despre respingere, am mai vorbit despre asta. Nu s-a obţinut niciodată nimic sfânt prin respingere. *Dorinţele* se schimbă atunci când îţi apar în faţă realităţi mai extinse. Nu e ceva neobişnuit deci ca oamenii *să dorească,* pur şi simplu, mai puţină activitate sexuală

sau chiar deloc - sau, că veni vorba, *oricare* dintre activitățile trupului. Pentru unii, activitățile sufletului devin preponderente și, de departe, mai plăcute.

Fiecare cu ale lui și fără să judece - acesta este motto-ul.

Sfârșitului întrebării tale i se răspunde în felul următor: nu trebuie să aveți motiv pentru nimic. Trebuie să fiți doar *cauza*.

Fiți cauza experienței voastre. Amintiți-vă că experiența produce conceptul de sine, conceptul produce creație, creația produce experiență.

Vreți să trăiți experiența unei persoane care face sex fără dragoste? Dați-i drumul! O s-o faceți până când nu o s-o mai doriți. Și singurul lucru care vă va determina să încetați - care ar putea să vă facă vreodată să încetați acest comportament sau *oricare altul* - este gândul care începe să se ițească legat de Cine Sunteți. Totul este așa de simplu și așa de complex precum v-am expus Eu aici.

11. De ce ai făcut ca sexul să fie o experiență umană atât de bună, atât de spectaculoasă, atât de puternică, dacă tot ce avem de făcut este să ne dăm la o parte din calea lui cât mai mult cu putință? La ce bun? De fapt, de ce toate lucrurile sunt „fie imorale, fie ilegale, sau îngrașă"?

Cu ceea ce am spus mai devreme am răspuns și sfârșitului acestei întrebări. Toate lucrurile amuzante *nu* sunt imorale, ilegale sau îngrașă.

Viața voastră este totuși un exercițiu interesant pentru a defini ce înseamnă distracție. Pentru unii, „distracție" înseamnă senzații ale corpului. Pentru alții, „distracție" poate fi ceva complet diferit. Totul depinde de cine crezi tu că ești și ce faci aici.

Sunt mult mai multe lucruri de spus despre sex decât s-a spus aici, dar nimic care să fie mai important, decât că sexul înseamnă bucurie și că mulți dintre voi ați transformat sexul în orice altceva. Da - sexul este, de asemenea, sacru. Dar bucuria și ideea de sacru se *interferează* (ele sunt, de fapt, același lucru), iar mulți dintre voi nu le consideră așa.

Atitudinile voastre despre sex formează un microcosmos al atitudinilor voastre despre viață. Viața ar trebui să fie o bucurie, o sărbătoare, dar ea a devenit o experiență a fricii, a neliniștii, a lui

„nu-mi ajunge”, a invidiei, furiei şi tragediei. Acelaşi lucru poate fi spus şi despre sex.

Voi aţi reprimat sexul tot aşa cum aţi reprimat viaţa, în loc să vă exprimaţi Sinele pe deplin, cu dăruire şi bucurie. Aţi făcut din sex o ruşine, aşa cum aţi făcut din viaţă o ruşine, numind-o malefică şi rea, mai degrabă decât cel mai înalt cadou şi cea mai înaltă plăcere.

În loc să protestezi spunând că n-aţi făcut din viaţă o ruşine, uită-te la atitudinile colective faţă de ea. Patru cincimi din omenire consideră că viaţa este o încercare, un calvar, o perioadă de testări, o datorie karmică ce trebuie plătită, o şcoală cu lecţii aspre ce trebuie învăţate şi, în general, o experienţă care trebuie îndurată în aşteptarea fericirii reale, care apare *după moarte.*

Este o ruşine că mulţi dintre voi *gândiţi* în acest fel. Nu este de mirare că aţi numit o ruşine fiecare acţiune care creează viaţa.

Energia care scoate în evidenţă sexul este energia care scoate în evidenţă viaţa; adică însăşi *viaţa.* Sentimentul de atracţie şi dorinţa intensă şi adesea imediată *de a te îndrepta spre celălalt,* de a deveni unul, este dinamica esenţială a tot ceea ce trăieşte. Eu am pus-o în totul. O aveţi încă de la naştere şi *se află în mod inerent în interiorul* a Tot Ceea ce Este.

Codurile morale, constrângerile religioase, tabu-urile sociale şi convenţiile emoţionale cu care aţi investit sexul (şi, pentru că veni vorba, dragostea şi întreaga viaţă) v-au făcut incapabili de *a vă bucura de viaţă.*

De la începutul începuturilor, omul nu şi-a dorit nimic altceva decât să iubească şi să fie iubit. Şi de la începutul începuturilor, omul a făcut tot ceea ce era în puterea lui ca acest lucru să nu fie realizat. Sexul este o exprimare extraordinară a dragostei - dragoste pentru celălalt, dragoste pentru sine, dragoste pentru *viaţă.* De aceea sunteţi obligaţi *să-l iubiţii* (Ceea ce şi faceţi, dar nu puteţi să *spuneţi* nimănui acest lucru; nu îndrăzniţi *să arătaţi cât de mult* îl iubiţi, ca să nu fiţi numiţi perverşi. De fapt, *această* idee este *perversă.)*

În următoarea noastră carte vom analiza sexul mult mai amănunţit; îi vom explora dinamica mult mai în detaliu, pentru că este o experienţă şi un subiect cu implicaţii largi pe scară mondială.

Deocamdată - ţie personal - îţi spun că trebuie să ştiţi doar următorul lucru: *nu v-am dat niciodată ceva de ruşine - şi cu atât mai puţin corpul vostru şi funcţiunile lui. Nu e nevoie să vă*

ascundeți corpul și funcțiunile lui și nici dragostea voastră pentru ele și unul pentru celălalt.

Programele voastre de televiziune nu se abțin să arate violență pură, dar refuză să arate dragoste pură. Întreaga voastră societate reflectă această prioritate.

12. Există viață pe alte planete? Am fost noi vizitați? Suntem observați acum? Vom vedea în decursul vieții noastre vreo dovadă - irevocabilă și indiscutabilă - a vieții extraterestre? Are fiecare formă de viață propriul său Dumnezeu? Ești Tu Dumnezeul Tuturor?

Da, pentru prima parte. Da, pentru a doua. Da, pentru a treia. La a patra întrebare nu pot să răspund, deoarece ar însemna să prezic viitorul, lucru pe care nu am de gând să-l fac.

Vom discuta totuşi foarte mult despre acest lucru, numit viitor, în volumul al doilea și vom discuta despre viața extraterestră și despre natura sau naturile lui Dumnezeu în volumul al treilea.

Vai de capu' meu! O să fie și un *al treilea* volum?

Hai să-ți expun planul.

Volumul I conține adevărurile de bază, înțelegeri primare și expune probleme și subiecte personale și esențiale.

Volumul al II-lea urmează să conțină adevăruri mai largi, înțelegeri superioare și va expune probleme și subiecte globale.

Volumul al III-lea urmează să conțină cele mai mari adevăruri pe care sunteți acum capabili să le înțelegeți și va expune probleme și subiecte universale - probleme tratate de către toate ființele din univers.

Înțeleg. E un ordin?

Nu. Dacă poți să pui o asemenea întrebare, înseamnă că nu ai înțeles nimic din această carte.

Ai ales să faci această treabă și ai fost ales. Cercul este complet.

Înțelegi?

Da.

13. Va coborî vreodată utopia pe planeta Pământ? Se va arăta vreodată Dumnezeu oamenilor de pe Pământ, aşa cum s-a promis? Există ceea ce se numeşte A Doua Venire? Va fi vreodată Sfârşitul Lumii sau o apocalipsă, după cum s-a profeţit în Biblie? Există o singură religie adevărată? Dacă e aşa, care este aceea?

Răspunsul la această întrebare este o carte în sine şi va conţine mult din volumul al treilea. Am făcut ca acest volum de introducere să se limiteze la probleme mai personale, la subiecte mai practice. Voi trece la întrebări mai extinse şi la probleme cu implicaţii globale şi universale în capitolele care urmează.

Asta-i tot? Am terminat pentru moment? Nu mai discutăm nimic aici?

Ţi s-a făcut deja dor de Mine?

Aşa este! A fost foarte distractiv! Încheiem acum?

Ai nevoie de un pic de odihnă şi cititorii tăi au nevoie de un pic de odihnă. Sunt multe lucruri de rumegat aici. Multe cu care să te lupţi. Multe asupra cărora să meditezi. Fă o pauză. Reflectează. Meditează.

Nu te considera abandonat, Eu sunt întotdeauna cu tine. Dacă ai întrebări - întrebări de zi cu zi - ceea ce ştiu că ţi se întâmplă chiar şi acum - şi că vor fi şi în viitor - să ştii că poţi să Mă chemi ca să-ţi răspund. Nu ai nevoie de forma acestei cărţi. Acesta nu este singurul mod în care Eu îţi vorbesc.

Ascultă-Mă în adevărul sufletului tău. Ascultă-Mă în sentimentele inimii tale. Ascultă-Mă în liniştea minţii tale.

Ascultă-Mă pretutindeni. Ori de câte ori ai o întrebare trebuie să *ştii,* pur şi simplu, că Eu ţi-am răspuns *deja.* Apoi deschide ochii asupra lumii tale. Răspunsul Meu ar putea fi într-un articol deja publicat. În predica deja scrisă, gata de a fi ţinută. În filmul care acum se toarnă. În cântecul compus de-abia ieri. În cuvintele ce urmează a fi rostite de către persoana iubită. În inima unui prieten nou pe care urmează să ţi-l faci.

Adevărul Meu este în şoapta vântului, în şipotul izvorului, în bubuitul tunetului, în răpăitul ploii.

El este în atingerea pământului, în mireasma crinului, în căldura soarelui, în atracția lunii.

Adevărul Meu - şi cel mai sigur ajutor pe care-l capeți în vremuri de restrişte - este tot atât de impunător ca şi cerul nopții, tot atât de simplu, de necontestat şi demn de încredere ca şi gânguritul unui copilaş.

Este tot atât de sonor ca o bătaie puternică de inimă şi tot atât de liniştit ca o respirație făcută la unison cu Mine.

N-am să te părăsesc, *nu pot* să te părăsesc, pentru că eşti creația Mea şi produsul Meu, fiul Meu şi fiica Mea, scopul Meu şi...

Eu Însumi.

Cheamă-Mă deci oriunde şi oricând te simți rupt de pacea care sunt Eu.

Voi fi acolo.

Cu Adevăr.

Şi cu Lumină.

Şi cu Dragoste.

Cuvânt de încheiere

Încă de când am primit informațiile cuprinse în această carte şi le-am răspândit discret, am răspuns la multe întrebări, atât despre modul în care au fost ele primite, cât şi despre dialog în sine. Respect fiecare întrebare, cât şi sinceritatea cu care a fost ea pusă. Oamenii doresc, pur şi simplu, şi pe bună dreptate, să cunoască mai mult.

Deşi aş vrea să răspund la fiecare telefon şi la fiecare scrisoare, îmi este absolut imposibil să o fac. Printre altele, mi-aş petrece mare parte din timp răspunzând, practic, la aceleaşi şi aceleaşi întrebări.

Aşa încât, m-am gândit cum aş putea comunica cu dumneavoastră mai eficient şi, în acelaşi timp, să onorez fiecare întrebare.

Am decis deci să scriu o scrisoare lunară celor care pun întrebări sau comentează acest dialog. În felul acesta, îmi este posibil să răspund la toate nedumeririle şi comentariile care apar, fără să fie nevoie să scriu foarte, foarte multe scrisori individuale în fiecare lună. Ştiu că acesta s-ar putea să nu fie cei mai bun mod de a comunica cu dumneavoastră şi, fără îndoială, nu este cel mai direct, dar atât pot să fac acum. Puteți primi scrisoarea lunară dacă o cereți la adresa:

ReCreation, Postai Drawer 3475, Central Point, Oregon 97502

La început, această scrisoare era trimisă fără taxă, dar n-am visat vreodată că va fi cerută de atât de mulți oameni. Din cauza costului mărit, cerem acum o donație minimă de 25 dolari pe an ca să putem ajunge în continuare la cât mai mulți oameni cu putință. Dacă nu aveți posibilități financiare să ne ajutați cu aceşti bani, vă rugăm să cereți un abonament.

Sunt bucuros că ați putut împărtăşi cu mine acest dialog extraordinar. Vă doresc să trăiți cea mai înaltă experiență a binecuvântărilor vieții şi o conştiență a existenței lui Dumnezeu în viața voastră, care vă va aduce pace, bucurie şi dragoste în toate clipele şi în toate strădulnțele dumneavoastră.

Neale Donald Walsch

Despre autor

Neale Donald Walsch a crescut într-o familie Romano-Catolică în Milwaukee, S.U.A. A cântat în corul de copii al bisericii locale. A vrut să devină preot, dar, ulterior, a început să lucreze în mass-media ca reporter de ziar, director de programe la o stație de radio, a fost purtător de cuvânt al celui mai mare sistem național de învățământ școlar public, a creat și a fost proprietarul unei agenții de publicitate și marketing; a fost gazda unui talk-show la un post de radio național. A lucrat, printre altele, într-un grup al doamnei Elizabeth Kubler-Ross.

În prezent, locuiește împreună cu soția sa, Nancy, într-un loc retras situat în pădurile din sudul statului Oregon, S.U.A.

Împreună au constituit ReCreation, o fundație non-profit de evoluție personală și înțelegere spirituală, al cărei scop este de a-i ajuta pe oameni să se regăsească pe ei înșiși.

Neale Donald Walsch merge pretutindeni în țară, ține cuvântări, organizează ateliere pentru comentarea și răspândirea mesajelor conținute în CONVERSAȚII CU DUMNEZEU.

Cărțile lui au fost traduse în mai mult de treizeci de țări și au fost citite de milioane de oameni, menținându-se în topul celor mai citite cărți din Statele Unite ale Americii, încă din anul 1995, când a fost publicată pentru prima dată.

* * *

Nota traducătoarei: dat fiind caracterul cu totul special al textului, au fost păstrate aproape toate aspectele ortografice, cât și construcția frazei folosite de către autor. Din acest motiv, propozițiile pot părea oarecum deosebite de cele întâlnite în limba română. Cuvintele scrise în caractere italice sunt cele din textul originar. Toate notele de subsol aparțin traducătoarei.

Dialogul merge mai departe ...

Sunteţi întotdeauna o parte *din* Dumnezeu, deoarece nu sunteţi niciodată departe *de* Dumnezeu.

Acesta este adevărul fiinţei voastre. Noi suntem Întregul. Prin urmare, acum cunoaşteţi întregul adevăr.

Acest adevăr a fost hrană pentru sufletul înfometat. Luaţi şi mâncaţi din el.Lumea este însetată de această bucurie. Luaţi şi beţi din ea. Aceasta să faceţi spre pomenirea Mea.

Pentru că adevărul este trupul, şi bucuria este sângele lui Dumnezeu, care este dragoste.

Adevăr.

Bucurie.

Dragoste.

Acestea trei sunt surori. Una duce la cealaltă şi nu contează în ce ordine apar. Toate trei duc la Mine. Toate *sunt* Eu.

Şi astfel, Eu închei acest dialog aşa cum a început. Ca şi în cazul vieţii însăşi, el se închide în cerc, de unde a plecat. Vi s-a dat adevăr. Vi s-a dat bucurie. Vi s-a dat dragoste. Vi s-au dat răspunsurile la cele mai adânci mistere ale vieţii. A mai rămas o singură întrebare. Este întrebarea cu care am început.

Întrebarea nu este, cu cine vorbesc. Întrebarea este: Cine Mă ascultă?

EDITURA FOR YOU

ISBN 973-98405-4-X